

DE STER

MAART 1967 · NR. 3 · 67e JAARGANG

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Maart 1967 · Nr 3 · 67e Jaargang

INHOUD

De macht van het priesterschap. Door President David O. McKay . . .	1
Hoe zal het lichaam verrijzen in de opstanding? Door Joseph Fielding Smith	2
Bouw een nuttig leven op. Door Richard L. Evans	4
Een stap vooruit. Door Dale R. Curtis	7
Aanloopje tot de liefde. Door Richard L. Sargent	8

Zusters Hulp Vereniging

Vrouwen geadeld. Door Belle S. Spafford	10
---	----

Zondagsschool

Speciaal voor moeders	14
Zangoefening	15
Avondmaalsopzeggingen	15
Discipline in de klas. Door A. Lavar Thornock	16

Het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven

Door Joseph F. Smith	17
--------------------------------	----

Onderlinge Ontwikkelings Vereniging

Stappen moeten worden ondernomen om verstandelijke ontwikkeling op te doen	54
Leven en leren. Door Marion D. Hanks	56

Voor de kinderen

Maak een Reuzen-Paasei. Door Evelyn Minshull	57
Paashaaseierzakje. Door Peggie Geiszel	58
Die ene was groter. Door Solveig Paulson Russell	59
„Toch zal hij leven“. Door Mabel Jones Gabbott	60

Genealogie

Wie ben ik?	62
De Kerk in opmars	66

Redacteur:

Dale R. Curtis, President der Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N. H.)

Correspondent voor de Hollandse Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18, Den Haag

Belast met „De Kerk leeft“:
Poul Stolp, Utrecht, Schutstraat 15 bis

„De Ster“ van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnt eenmaal per maand. Abonnementsprijs: f 2,50 per half jaar, f 5,— per jaar. Gironummer 240615 — t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214 — Huizen N. H. Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's is verboden.

Drukker:

Heinz Steingass, Neu-Isenburg, West Duitsland

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Omslagfoto:

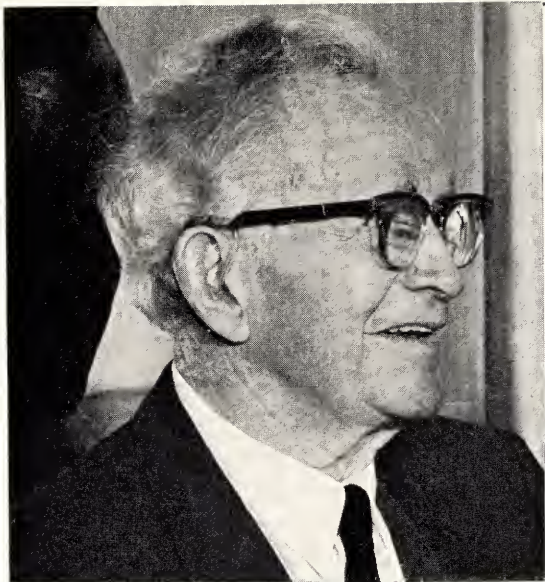
De Hof van Gethsemane

INSPIRERENDE BOODSCHAP

Onze verantwoordelijkheid voor het bepalen van ons eigen levenslot wordt nog geaccentueerd door een levendig besef van de onbegrensde tijdsruimte, de onbelemmerde vrijheid en de mogelijkheid van nimmer-eindigende vooruitgang en ontwikkeling, die ons ter beschikking staan. Als wij hiervan doordrongen zijn, zal er een verlangen in ons opkomen om ons gedrag te herzien en meer in overeenstemming te brengen met de wetten der eeuwigheid. Hiertoe hebben wij voortdurend behoefte aan goede leiding, opdat wij niet in onwetendheid de verkeerde koers kiezen en kostbare vertraging ondervinden of onherstelbare schade lijden.

— President Hugh B. Brown —

DE MACHT VAN HET PRIESTERSCHAP

DOOR PRESIDENT DAVID O. McKAY

Het priesterschap is iets dat onafscheidelijk met de godheid verbonden is. Het is een macht en gezag die zijn oorsprong vindt in de Eeuwige Vader en Zijn Zoon, Jezus Christus.

Wij spreken bijvoorbeeld van zekere machten en voorrechten die zijn voorbehouden aan de President van de Verenigde Staten, van rechten en privileges welke berusten bij de volksvertegenwoordiging en van de macht waarmee het Hoogste Gerechtshof van de Verenigde Staten is bekleed en het is gerechtelijk te begrijpen wat de oorsprong van dit gezag is: Uiteindelijk is het afkomstig van het volk als organisatie. Als wij echter de oorsprong van het priesterschap willen opsporen, dan kunnen wij ons niet indenken, dat dit afkomstig zou kunnen zijn van iets buiten God zelf. In Hem vindt het zijn oorsprong en van Hem moet het dus uitgaan.

Aangezien het priesterschap dus in verband gebracht moet worden met de Vader, volgt daaruit dat Hij alleen het aan een ander kan verlenen; derhalve moet het door de mens gedragen priesterschap altijd een overgedragen gezag of volmacht zijn. Nog nimmer is er in deze wereld een menselijk wezen geweest dat het recht had om zichzelf de macht en het gezag van het priesterschap aan te matigen.

Evenals een gezant van de een of andere regering alleen macht kan uitoefenen voor zover deze hem door zijn regering is toebedeeld, zo doet iemand die gemachtigd is de Godheid te vertegenwoordigen, dit alleen krachtens de aan hem overgedragen machten en rechten. Als een dergelijke volmacht echter wordt verleend, wordt de draagwijdte ervan bepaald door de hieraan verbonden voorrechten, waartoe men is gemachtigd om „per procuratie“ in opdracht van iemand anders in diens plaats op te treden. Alle officiële handelingen welke overeenkomstig een

dergelijke volmacht worden verricht, zijn even bindend als had de betreffende persoon die zelf verricht.

Het priesterschap is een „beginsel van macht“. Het is moeilijk, zo niet onmogelijk, zich in de geest een beeld te vormen van dit beginsel in zijn abstracte vorm. We kunnen dit alleen verklaren vanuit de menselijke daad waarin het beginsel tot uitdrukking wordt gebracht. Een beginsel is hetgeen inherent aan iets is en waardoor de aard van de zaak wordt bepaald. Ik heb reeds gezegd, dat het priesterschap zijn oorsprong vindt in de Almachtige. Het eigenlijke wezen ervan is dan ook eeuwig. Naarmate het in het mensenleven tot uitdrukking komt, is het een openbaring van kracht en macht.

Wij kunnen de macht van het priesterschap in zijn bestaansvorm vergelijken met een ingedamd waterreservoir. Het vermogen daarvan wordt eerst dynamisch en productief in de goede zin van het woord als de vrijgemaakte waterkracht werkzaam wordt in dalen, velden, tuinen en woningen van tevreden mensen. Evenzo is het priesterschap met betrekking tot de mensheid alleen dan een beginsel van macht wanneer het werkzaam wordt in het leven der mensen, zodat zij hun hart en zinnen tot God keren en worden aangespoord hun medemensen van dienst te zijn. Strikt genomen is het priesterschap als volmacht iets dat men persoonlijk verwerft. Krachtens een goddelijke verordening verenigen mannen die zijn aangesteld om in bepaalde functies van het priesterschap dienst te doen, zich echter in quorums.

Op deze wijze komt deze macht tot uiting zowel in groepsverband als individueel. In het quorum zijn mannen van gelijke aspiraties in de gelegenheid, elkaar te leren kennen, liefhebben en te helpen. „Leven is niet voor zichzelf alleen te leven.“

wordt vervolgd Bladzijde 61

JOSEPH FIELDING SMITH
lid van de Raad der Twaalven

Hoe zal het lichaam verrijzen in de opstanding?

Vraag: „In de priesterschapsklas spraken wij over de opstanding en op welke wijze het lichaam uit het graf zal voortkomen. Enkele leden van de klas waren van mening dat wanneer het lichaam zal worden opgewekt, het precies zo zal zijn als het ter ruste werd gelegd, d.w.z. dat als iemand een arm of een been miste of op andere wijze was verminkt, het lichaam tevoorschijn zou komen zoals het in het graf werd gelegd en dat elk ontbrekend lichaamsdeel later zou worden hersteld. Weer anderen dachten, dat het zou verrijzen in lichamelijke en geestelijke volmaaktheid. Met betrekking tot deze vraag hebben wij stellig wel een behoorlijke toelichting nodig.“

Antwoord: Gelukkig heeft de Here aangaande de opstanding veel geopenbaard en Hij heeft ook bekendgemaakt, dat de opstanding algemeen zal zijn. In de wereld is het een gangbare opvatting, dat de opstanding der doden beperkt zal blijven tot het menselijk geslacht en dan ook nog maar tot een gedeelte daarvan. De openbaringen des Heren op dit punt zijn evenwel uitermate duidelijk en verkondigen, dat de opstanding algemeen zal zijn, d.w.z. dat ieder schepsel dat ooit heeft geleefd, voor eeuwig in het leven zal worden teruggeroepen. Dit werd duidelijk toegelicht in een openbaring aan de profeet Joseph Smith in september 1830, met de volgende woorden:

„En het einde zal kommen, en de hemel en de aarde zullen worden verteerd en vergaan en er zullen een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zijn. Want alle oude dingen zullen vergaan en alle dingen zullen nieuw worden, namelijk de hemel en de aarde met hun ganse volheid, zowel mensen als dieren, de vogelen des hemels en de vissen der zee. En niet één haar, noch één stofje zal verloren gaan, want het is het werk van Mijn handen.“ (Leer en Verbonden 29: 23–25.)

Jakobs toespraak tot de Nephieten

Jakob, de broeder van Nephi, zei in een toespraak tot de Nephieten:

„O, hoe groot is de goedheid van onze God, Die voor ons een weg tot ontkoming aan de greep van dit vreselijke monster bereidt, ja, dat monster, dood en

hel, waarmee ik de dood van het lichaam en tevens de dood van de geest bedoel. En op grond van het verlossingsplan van onze God, de Heilige Israëls, zal deze dood, waarvan ik heb gesproken en die tijdelijk is, zijn doden opgeven, en deze dood is het graf.

En deze dood, waarvan ik heb gesproken, die de geestelijke dood is, zal zijn doden opgeven; deze geestelijke dood is de hel; daarom moeten dood en hel hun doden opgeven, en de hel moet haar gevangen geesten opgeven en het graf zijn gevangen lichamen, en de lichamen en geesten der mensen zullen weder met elkander worden verenigd; en het geschiedt door de kracht der opstanding van de Heilige Israëls.“ (II Nephi 9: 10–12.)

„Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen; En zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.“ (Joh. 5: 28, 29.)

De opstanding zal algemeen zijn

Zo leren wij, dat de opstanding algemeen zal zijn. Deze zegening zal niet enkel ten deel vallen aan het menselijk geslacht, maar ook aan ieder ander schepsel. Bovendien zal de aarde zelf, die deel had aan de zondeval, hersteld worden en haar verhoging ontvangen. Honderden jaren vóór de komst van onze Zaligmaker, werd aan de profeet Ezechiël in een visioen getoond hoe de opstanding der doden zou zijn. Hij heeft dit als volgt beschreven:

„De hand des HEEREN was op mij, en de HEERE voerde mij uit in den geest, en zette mij neder in het midden ener vallei; dezelve nu was vol beenderen. En Hij deed mij bij dezelve voorbijgaan geheel rondom; en ziet, er waren zeer vele op de grond der vallei; en ziet, zij waren zeer dor. En Hij zeide tot mij: Mensenkind! zullen deze beenderen levend worden? En ik zeide: Heere HEERE, Gij weet het! Toen zeide Hij tot mij: Profeteer over deze beenderen, en zeg tot dezelve: Gij dorre beenderen! hoort des HEEREN woord. Alzo zegt de Heere HEERE tot deze beenderen: Ziet, Ik zal den geest in u brengen, en gij zult levend worden. En Ik zal zenuwen op u leggen, en vlees op u doen opkomen, en een huid over u trekken, en den geest in u geven, en gij zult levend worden; en gij zult weten, dat Ik de HEERE ben. Toen profeteerde ik, gelijk mij bevolen was, en er werd een geluid, als ik profeteerde, en ziet een beroering! en de beenderen naderden, elk been tot zijn been. En ik zag, en ziet, er werden zenuwen op dezelve, en er kwam vlees op; en Hij trok een huid boven over dezelve, maar er was geen geest in hen. En Hij zeide

tot mij: Profeteer tot den geest; profeteer, mens-kind! en zeg tot den geest: Zo zegt de Heere HEERE: Gij geest! kom aan van de vier winden, en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden. En ik profeteerde, gelijk als Hij mij bevolen had. Toen kwam de geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heir. Toen zeide Hij tot mij: Mensenkind! deze beenderen zijn het ganse huis Israëls; ziet, zij zeggen: Onze beenderen zijn verdord, en onze verwachting is verloren, wij zijn afgesneden. Daarom, profeteer en zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal uw graven openen, en zal ulieden uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk! en Ik zal u brengen in het land Israëls. En gij zult weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik uw graven zal hebben geopend, en als Ik u uit uw graven zal hebben doen opkomen, o Mijn volk!" (Ezechiël 37 : 1–13.)

In verschillende delen van de zogenaamd christelijke wereld is het de gewoonte onder de geleerden om dit Bijbelgedeelte uit de leggen als beeldspraak, zonder enige betekenis voor de algemene opstanding van het huis Israëls. Er zijn echter vele Schriftgedeelten, waaronder ook het getuigenis van de Zaligmaker zelf, die slaan op de algemene opstanding van de gehele mensheid. Eén van deze passages luidt als volgt:

„Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelf, alzo heeft Hij ook den Zoon gegeven, het leven te hebben in Zichzelf; En heeft Hem macht gegeven, ook gericht te houden, omdat Hij des mensen Zoon is. Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen; En zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdømmenis.“ (Joh. 5 : 26–29.)

De materie kan niet worden vernietigd

De ontdekkingen die de mens heeft gedaan in deze laatste jaren leveren het bewijs dat de materie niet te vernietigen is. Een lichaam kan worden verbrand in een oven of op de brandstapel; het kan in de grote oceaan door de haaien worden verslonden of op een andere manier worden verteerd, doch door het onderricht van onze Verlosser hebben wij de verzekering, dat de opstanding algemeen zal zijn en dat er geen enkele ziel zal worden vergeten en zijn lichaam in het graf zal worden achtergelaten. Wij hebben de verzekering ontvangen, dat de deeltjes, alle moleculen en atomen die onmisbaar zijn tot de vorming van ons lichaam, weer op de juiste plaats teruggebracht zullen worden en dat het grote visioen dat Ezechiël mocht aanschouwen precies zo zal worden vervuld.

Bovendien zal het geheugen eveneens gehandhaafd worden en er wordt ons medegedeeld, dat de goddelozen dan een heldere herinnering zullen hebben van al hun schuld. In zijn onderricht aan de Nephieten heeft Jakob, de broeder van Nephi, dit gezegd in het te voren aangehaalde Schriftgedeelte.

Het zou volstrekt geen zin hebben als het lichaam van enig sterveling uit de dood zou opstaan precies zoals het in het graf werd gelegd, waaraan de gevolgen van ziekte dus nog zichtbaar zouden zijn en die na de opstanding nog verwijderd zouden moeten worden. Na het lezen hiervan kan er wellicht een of ander kritisch persoon opstaan en zeggen: „Als het waar is wat u heeft geschreven en het lichaam niet met zijn onvolkomenheden zal voortkomen, waarom stond dan de Heiland vóór Zijn discipelen na Zijn opstanding met de wonden nog in Zijn handen, voeten en zijde? Hij vroeg hun immers Hem te betasten en te zien dat Hij het werkelijk Zelf was Die zij aanschouwden? Bovendien vroeg Hij hun, om hen te overtuigen, of zij iets voor Hem te eten hadden.“

Antwoord op de vraag

Het antwoord op deze vraag is dat dit werd gedaan om hen er van te overtuigen, dat zij geen geest aanschouwden, want een geest had geen vlees en beenderen zoals Hij. Met een goddelijk doel toonde de Heiland de Nephieten toen Hij aan hen verscheen, Zijn handen en voeten terwille van hun getuigenis. Naar aanleiding hiervan houden wij de opvatting staande, dat deze wonden nog steeds zichtbaar waren gebleven ter overtuiging van de Nephieten, opdat ook zij getuigen mochten worden van Zijn kruisiging. Van de profeet Zacharia vernemen wij, dat als de Heiland bij Zijn tweede komst aan de Joden zal verschijnen, Hij precies zo aan hen zal verschijnen als Hij verscheen aan Zijn discipelen vlak na de opstanding. De Joden zullen dan deze vraag stellen: „Wat zijn deze wonden in Uw handen?“ Waarop de Heiland zal antwoorden: „Het zijn de wonden, waarmede Ik geslagen ben, in het huis mijner liefhebbers.“ (Zacharia 13 : 6.)

Als we alles wat we bezitten voor
het eeuwige leven zouden geven,
is het toch de beste koop die we
kunnen doen.

Sterling W. Sill

RICHARD L. EVANS

lid van de Raad der Twaalven

Bouw een nuttig leven op

President McKay, mijn broeders en zusters, Dankbaar heb ik de waarde leren kennen van mensen over de gehele wereld en ik zie niet in hoe wij elkaar beter zouden kunnen begroeten dan als broeders en zusters — en dat geldt dan voor alle mensen.

Nu ik mij wil bezighouden met een reeks afzonderlijke en toch met elkaar in verband staande onderwerpen, komt mij een zin in de gedachten die ik reeds vele malen en op vele plaatsen heb aangehaald, sedert ik deze uitspraak enige maanden geleden voor het eerst heb gelezen. Het gezegde is afkomstig van Albert Camus, die heeft gezegd: „Mij bewust van het feit dat ik mezelf niet kan losmaken van de tijd waarin ik leef, heb ik besloten er een deel van te worden.“

Wij moeten de dingen van onze tijd onder ogen durven zien. Ze zijn zowel bemoedigend als ontmoedigend. Er is veel bij dat moet worden gerekend onder het beste dat de wereld ooit heeft gekend en er zijn ook vraagstukken op te lossen die zo ingewikkeld zijn, dat allen die zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheid daarvoor, geneigd zijn zich er door te laten ontmoedigen.

Toch zijn we hier op aarde, begiftigd met het van God geschonken leven en in de gelegenheid om hier en nu te leven en niet op een andere tijd, maar in deze tijd, met deze mensen, met deze problemen, met grote doelstellingen, grote kansen en grote verantwoordelijkheden. En bij al deze problemen, alle onzekerheden, al dit zich losmaken van morele grondslagen, alle rationalisatie van principes, alle twijfel die wordt geuit ten aanzien van het doel van ons leven, zou ik willen beginnen met een eenvoudige verklaring: Als wij leven naar het Evangelie, als wij ons houden aan onze normen, als wij de geboden onderhouden, als wij onszelf voorbereiden, als wij in het gebed dicht bij onze Vader in de hemel blijven en dicht bij Zijn Kerk, is ons leven leefbaar in deze wereld en dan kunnen we anderen van dienst zijn en ons doel bereiken. Het is immers nooit de bedoeling van de Here God geweest dat wij iets anders zouden doen dan ons doel bereiken. Daarom heeft Hij ons

hierheen gezonden; dat is Zijn werk en Zijn heerlijkheid, evenals het doel van ieder ander vader ten aanzien van zijn kinderen is, dat ze gelukkig zullen zijn en als nuttige, rechtschapen mensen door het leven zullen gaan — dat ze hun doel mogen bereiken. Ik zou bovendien enkele bijzonderheden willen aanduiden die onmisbaar zijn voor een geslaagd leven:

Eén van deze bijzonderheden betreft onze voorbereiding of opleiding en dit geldt meer in het bijzonder voor jonge mensen. Ook jonge mensen worden soms ontmoedigd. Ze zien de afstand die er bestaat tussen het punt waar zij zich bevinden en het punt waar zij willen komen. Ze zien op tegen de lange jaren van voorbereiding en geven het soms wat al te gemakkelijk op. Toch is het een feit dat de geest van de mens oneindig is en een ieder die zich niet grondig voorbereidt op een nuttig leven van enige betekenis in dienst van de gemeenschap, is uitermate kortzichtig en allerbedroevendst verkwistend.

Uit een bekendmaking in het kader van het kerkelijk welzijnszorg van enige jaren geleden (Bulletin 112 van juni 1961), herinner ik mij deze raadgeving, die heden ten dage even solide en hoognodig is als ooit tevoren of misschien nog meer dan voorheen.

(1) Tracht voldoende onderwijs en opleiding te verkrijgen om in aanmerking te komen voor betrekkingen die u een behoorlijk inkomen zullen verschaffen.
(2) Leef binnen de perken van uw inkomen en spaar wat geld op.

(3) Vermijd buitensporige schulden.

Om kort te gaan, wordt hier gezegd:

„Bereid u goed voor, spaar iets, vermijd de slavernij van schulden (en tevens iedere andere vorm van slavernij, want deze wordt in oneindige verscheidenheid aangetroffen).

Bepalen wij ons nu even tot het eerste punt: „Tracht voldoende onderwijs en opleiding te verkrijgen of in aanmerking te komen voor betrekkingen die u een behoorlijk inkomen zullen verschaffen.“ In onze dagen bestaan er meer manieren om een behoorlijke ontwikkeling op te doen dan ooit tevoren en zij die vastbesloten zijn dit te doen, kunnen er in de regel wel iets op vinden om de opleiding te volgen waar hun ambitie naar uitgaat. Misschien is het moeilijk, misschien duurt het wat langer, maar er bestaan toch manieren en middelen om dit te bereiken en zij die willen studeren en zich ergens in bekwamen willen, kunnen daar de gelegenheid wel toe vinden.

Er bestaat enorm veel behoefte aan bekwame mensen, de kansen en mogelijkheden zijn onbeperkt en het menselijk verstand is tot veel meer in staat dan hetgeen waarvoor wij het tot nu toe ooit hebben gebruikt. Wij geloven, dat de heerlijkheid Gods intelligentie is. Wij geloven, dat het letterlijk onmogelijk

is om in onwetendheid zalig te worden. Wij geloven, dat iedereen verplicht is zich te ontwikkelen.

Emerson heeft gezegd: „De toekomst behoort aan hen die zich erop voorbereiden.“ Ons gezin, de Kerk, de gemeente en het land waarin wij wonen en het koninkrijk Gods zijn beter gebaat bij de meest geschoolde mensen. Kennis en bekwaamheid, gepaard aan een gelovig gemoed zijn oneindig veel meer waard dan geloof alleen. Ik ben dan ook van mening dat zij die hun studie om onbeduidende redenen opgeven, die ophouden met leren en er niet voortdurend naar blijven streven om hun bekwaamheid te vergroten, hun plicht niet ten volle nakomen.

Ik zou onze jonge mannen en vrouwen willen uitdagen om te streven naar succes en te trachten iets te bereiken. Voor mij is er in middelmatigheid niets verdienstelijks. De Here God heeft de mens de aarde gegeven en hem gezegd dat hij haar aan zich moest onderwerpen en het ziet er niet naar uit, dat hij dit zal kunnen met een bot instrument en een ongescherpt verstand. Tot deze generatie, zowel ouden als jongen, zou ik willen zeggen: Ontwikkel en vervolmaak uzelf in geloof en rechtschapenheid tot ieders nut. Nu bedoel ik niet alleen theoretische en academische kennis. Bekwaam u op ieder gebied, ontwikkel uw talenten, vermeerder uw bekwaamheid op ieder nuttig terrein, naarmate u hiervoor het best bent toegerust. Maak vooruitgang en dien uw medemensen met uw hoofd, met uw handen, met uw hart. Uw gezin zal er wel bij varen, evenals uw land en het koninkrijk Gods, als u dit doet. Dit is geen tijd voor ongeschoolde krachten. Er bestaat niet veel vraag naar ondeugdelijk gereedschap. Laten wij dus ons verstand scherpen.

Nu iets over het sparen en de kwestie van schulden maken en aan verplichtingen voldoen: Hoe ouderwets het ook moge schijnen, als men iets spaart krijgt men meer zelfrespect en meer zekerheid, laat ons dus iets opzij leggen. Het is niet verstandig en dat is het nooit geweest om alles uit te geven of op zo grote voet te leven, dat men redelijkerwijze geen kans ziet alles te betalen, of een wissel te trekken op de toekomst, behalve voor dringend noodzakelijke behoeften. Iedereen krijgt wel eens tegenslag te verduren. Als men iets heeft gespaard, iets achter de hand heeft gehouden, krijgt men meer zelfrespect en meer zekerheid. En het voldoen aan geldelijke verplichtingen is natuurlijk niet meer dan een kwestie van eerlijkheid.

Ik zou ook willen zeggen, dat wij met een gerust geweten moeten kunnen staan tegenover onze Vader in de hemel wat het betalen van onze tienden en offergaven aangaat. Misschien kan ik het niet wiskundig aantonen, maar ik kan wel aan de hand van mijn

eigen waarnemingen en ervaringen bewijzen, dat het eerlijk en ten volle betalen van tienden en het nakomen van verplichtingen tegenover de Kerk en tegenover God zegeningen met zich meebrengt en ons vrede en zekerheid schenkt — zekerheid zowel in stoffelijk als in geestelijk opzicht, waarvoor geen andere verklaring te vinden is dan dat wij op dit punt trouw aan onze verplichtingen hebben voldaan.

In dit verband zou ik verder nog willen zeggen, dat de geboden nimmer zijn herroepen of afgeschaft, ik bedoel die geboden welke betrekking hebben op onze liefde tot de Here God of het ijdel gebruiken van Zijn naam of het gebod der naastenliefde. Ook de geboden inzake het heiligen van de sabbatdag en de verhouding tussen ouders en kinderen, wat betreft de eer die zij elkaar verschuldigd zijn, gelden nog steeds en evenzeer van kracht zijn nog altijd de geboden betreffende doodslag, diefstal, begeren of het geven van valse getuigenis en die welke betrekking hebben op het zedelijk gedrag, overspel en persoonlijke kuisheid.

„... Laat deugd uw gedachten onophoudelijk versieren“, heeft de Here tot ons gezegd, „dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden...“ (L. & V. 121 : 45.) Hoe hartverscheurend zou het zijn als wij ons in Zijn tegenwoordigheid zouden moeten schamen en hoe heerlijk om in Gods tegenwoordigheid een gevoel van vertrouwen te mogen hebben, of tegenover onszelf of onze geliefden en anderen. Hoe heerlijk om te kunnen leven met het gevoel, dat men het juiste pad bewandelt en eerlijk is en dat men zich nergens voor hoeft te schamen.

In weerwil van alle cynisme en zogenaamde wereldwijsheid, zijn de geboden Gods nog altijd van kracht. In alles is sprake van oorzaken en gevolgen en er is slechts één aanvaardbare levenswijze, d.w.z. te wandelen in geloof en vertrouwen, de geboden te onderhouden, de gestelde normen na te leven, eerlijk en serieus te werken en betrouwbaar te zijn, niemand iets door bedrog te ontvreemden, geen valse voorstelling van zaken te geven, niemand te kort te doen — maar ons voor te bereiden, te leren, ons te ontwikkelen en te bekwamen, naar eer en geweten. Ons is veel gegeven. Onze verantwoordelijkheden wegen zwaar. Wij moeten een licht voor de wereld zijn en zijn wij dat niet, dan zal onze duisternis des te dieper zijn.

Nog iets waarvoor ik een lans zou willen breken is dat wij ons met meer ernst zouden moeten toeleggen op deelname aan het openbare leven. Ik bedoel niet alleen in staatszaken of de politiek, maar wil deze zeker niet uitsluiten. Wij behoren ons rekenschap te

geven van de manier waarop de wereld wordt bestuurd, van de manier waarop wetten, gebruiken en overheidsvoorschriften in werking worden gesteld en waardoor de uiterlijke omstandigheden in ons leven worden bepaald en wij behoren een eervol en doeltreffend aandeel te hebben in het tot stand komen van deze bepalingen en een mens onder de mensen te zijn. Wij moeten deel uitmaken van onze eigen tijd. Als wij nadelige resultaten boeken, hebben wij dit alleen aan onszelf te wijten als wij niet op de hoogte zijn of niet actief en krachtadig meeleven met de maatschappij, als wij in het behartigen van publieke en particuliere zaken onverschillig of zelfvoldaan zijn. Ik meen dat het Edmund Burke was die eens gezegd heeft: „Als het kwaad wil zegevieren is hiervoor niets anders nodig dan dat goede mensen er niets tegen doen.“ Bij dit alles behoren wij goed ingelicht te zijn, de feiten te kennen, recht door zee te gaan en eerlijk met onze naaste te handelen. We zullen ook steeds nederig moeten zijn en we dienen onszelf altijd te onderzoeken en na te gaan wat er in ons hoofd en hart omgaat en wat onze beweegredenen zijn. Hoe meer kennis wij bezitten, hoe meer wij bereiken, des te groter is onze behoefte aan nederigheid. Ondanks alle geleerdheid en al onze prestaties en al wat mensen weten, blijft toch het feit bestaan, zoals iemand ons in herinnering heeft gebracht, dat de mens zijn naakte bestaan hier op aarde feitelijk te danken heeft aan een bovenlang van 15 cm teelaarde en het feit dat het wel eens regent. (Auteur onbekend). Het leven hier is alleen mogelijk door de goddelijke voorzienigheid. Alhoewel de mensen de natuurwetten kunnen leren kennen en gebruiken en ook de wetten van het leven, zijn wij nog steeds kinderen in ons begrip, kinderen tegenover die oneindige en onnaspeurlijke wijsheid die de schepping in stand houdt.

„We kunnen wel veel ophef maken van de raketten en satellieten die de mens in de ruimte lanceert, maar waarom verbazen wij ons daar zo over,“ vroeg een waarnemer.

„Zijn we eigenlijk ons hele leven al niet bezig met het lanceren in de ruimte op deze fantastische wereld?“ (Auteur onbekend). De Schepper voert nog steeds het bevel over het heelal.

Mijn leven speelt zich grotendeels af onder mensen die niet van mijn geloof zijn, mannen en vrouwen die minzaam, oprecht en van goede wil zijn, die ik liefheb en respecteer, overal ter wereld. Ik ben nooit in moeilijkheden gekomen door mij te houden aan de normen van onze Kerk, maar ik ben er zeker van dat wij het respect van alle mensen, maar dan ook van iedereen zouden verliezen, als wij niet trouw zouden zijn aan ons eigen geloof en overtuiging. Door van

onze eigen beginselen af te wijken stellen wij onze vrienden teleur. Er zijn geboden om te onderhouden, normen om naar te leven en eeuwige doelstellingen en beloften waar wij op kunnen rekenen.

Leer, studeer, ontwikkel u, werk, blijf rein, bekwaam u, leef eerlijk en met ere, wees niet verkwistend, wees niet lui, laat u niet meedrijven met de stroom; houd uw leven in evenwicht en streef het doel ervan na en laat u niet al te zeer ontmoedigen.

Dit alles is niet zo gemakkelijk als het klinkt. Iedereen heeft problemen. Er is op deze aarde geen volmaaktheid, maar er zijn nog eeuwige waarheden waarop wij ons kunnen verlaten en waarvoor wij ook aansprakelijk worden gesteld.

„Het belangrijkste punt van overweging is niet hoe lang wij in leven zullen kunnen blijven,“ heeft President Joseph F. Smith eens gezegd, „maar hoe goed wij de levenslessen kunnen leren en ons van onze plichten en verantwoordelijkheden tegenover God en elkaar kunnen kwijten. Eén van de voornaamste doelstellingen van ons bestaan is dat ons leven in overeenstemming mag zijn met het beeld en de gelijkenis van Hem, die in het vlees heeft gewoond zonder er door te worden besmet — onbevlekt, rein en onberispelijk!“ („Gospel Doctrine“, blz. 270).

Dit is onze tijd hier op aarde. Het is niet waarschijnlijk dat we nog eens in staat zullen zijn om de klok terug te zetten. Het is niet waarschijnlijk, dat de toestanden in deze wereld ooit nog eens precies zo zullen zijn als ze eenmaal geweest zijn. Het leven gaat voort in slechts één bepaalde richting en wij worden er door meegevoerd. Het is echter een hele troost en een geruststelling te weten, dat alles wordt overkoepeld door een groot plan en dat alles een doel heeft, terwijl een ieder van ons een taak heeft te volbrengen en een eeuwige rol speelt in Gods grote plan.

Laat ons dan doen wat ook onze vaders eenmaal deden, die ons zijn voorgegaan. Laat ons beginnen waar we nu zijn met wat we nu hebben en laat ons zijn wat wij behoren te zijn en beginnen daarheen te gaan waar we behoren heen te gaan, onze kansen te benutten en onze krachten te gebruiken en voorwaarts te gaan, geloof te hebben en ons geloof te behouden, een integrerend deel uitmaken van wat er in de wereld gebeurt, laat ons verantwoordelijke functies op ons nemen in dienst der overheid of van het burgerlijk bestuur, ons blijven interesseren voor de regering en voor alle zaken en krachten die het leven in de wereld beheersen en laat ons een opbouwend en doeltreffend onderdeel vormen van de ontwikkeling en het streven der mensheid. Het gaat niet aan ons afzijdig te houden. „Geve God dat wij niet leven bij verstek en dat wij nooit in gebreke

wordt vervolgd Bladzijde 63

EEN STAP VOORUIT

Met de publicatie van het nieuwe formaat van de Ster deze maand verwelkomen wij met dankbaarheid een stap vooruit in de annalen van de kerkelijke publicaties hier in Europa. Jarelang hebben wij de Ster gekend als de gezellige, intieme publicatie van de Nederlandse Zending en (later) de Hollandse Ring. Ik herinner mij dat voor de tweede wereldoorlog zuster Johanna Riet assistent-redactrice van de Ster was. In die tijd was broeder A. D. Jongkees een legendarische naam in de Nederlandse Zending. Tezamen met broeder Peter Vlam werd hij hoog aangeslagen als een voorbeeld van het naleven van Gods geboden, in dienst van de Nederlandse Marine. Toen ik naar Nederland terugkeerde als zendingspresident, werd ik blij verrast broeder A. D. Jongkees als assistent-redacteur aan te treffen, hetgeen hij geweest was sinds vlak na de tweede wereldoorlog. Wij allen hier in Nederland zijn deze getrouwe, toegewijde broeder veel dank verschuldigd. Hij heeft veel tijd, inspanning en aandacht aan zijn werk als redacteur van de Ster gegeven. Moge ik hem bij dezen, uit naam van ons allen, dank zeggen voor zijn uitstekend werk.

Nu gaan we weer een stap vooruit met de publicatie van een uitgave in kleurendruk van de Ster. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen staat bekend als een levende Kerk. Deze publicatie is, en zal zijn, een teken van dit leven dat

wij in de Kerk ondervinden. Diegenen onder u die al sinds lang abonnee op de Ster zijn, en diegenen die nu van de gelegenheid gebruik zullen maken om zich van dit nieuwsmedium te voorzien heet ik hartelijk welkom. Wij hebben nu het voorrecht dezelfde lectuur te ontvangen die in the Improvement Era, the Children's Friend, the Relief Society Magazine, the Church News en the Instructor gepubliceerd worden, net zo vlug als ze verschijnt, want ze zal meteen vertaald worden en in ons blad worden opgenomen. Natuurlijk zal niet alles wat er in die tijdschriften verschijnt in ons blad gepubliceerd worden, maar wel datgene wat van het meeste belang voor onze zending en onze ring is. Ik vertrouw erop dat de broeders die over ons presideren (in de zending), nl. president Howard W. Hunter en president Theodore M. Burton het zeer op prijs zouden stellen als zij Uw geschreven reacties op deze nieuwe Ster zouden lezen. Wij hier op het hoofdkantoor van de zending zullen graag alle post ontvangen en voor hen bundelen. Moge de Heer ons zegenen in ons deelgenootschap in deze nieuwe stap vooruit, zodat onze waardering voor de Kerk en alles wat zij voor ons betekent en alles wat zij voor ons doet tot uiting zal komen in onze verdere toewijding aan het naleven van de wetten en de beginselen van het Evangelie. Dat de Heer ons allen in deze poging zal zegenen, is mijn vurig gebed.

DOOR ZENDINGSPRESIDENT DALE R. CURTIS

Aanloopje tot de liefde

DOOR RICHARD L. SARGENT

De telefoon rinkelde toen Paul Maton zijn kleine flatwoning betrad. Hij wierp zijn boeken op de bank en nam de telefoon op. Hij was een forsgebouwde jongeman, zowel groot als zwaar van postuur. Hij bewoog zich aarzelend en voorzichtig; daar men hem zo vaak lomp en onhandig had genoemd, geloofde hij zelf ook dat hij dat was. Voordat hij de kans kreeg om iets te zeggen, zei een meisjesstem: „Zeg, waar heb jij al deze maanden gezeten? Het schaakbord hier zit dik onder het stof. Schaam je je niet?“ Paul lachte kort. „Dat klinkt als een verrukkelijke uitnodiging, maar...“

„Och, jij bent Jan niet! Het spijt me heel erg...“ „Mij nog meer,“ zei hij. „Maar dat hoeft toch niet! Jan Whitcomb is al in de zestig.“

„Hoe dan ook, hij mag zich gelukkig prijzen dat hij een kennis van u is.“

„Hoe komt u er bij zo iets te denken?“

„Uw stem... die kan alleen toebehoren aan een heel lief meisje.“

Ze lachte. „Dat is en bewijs te meer, hoe bedriegelijk stemmen kunnen zijn. Het spijt me verschrikkelijk u te hebben lastig gevallen — ik moet het verkeerde nummer hebben gedraaid.“

Voordat ze kon ophangen, zei hij: „Zeg, ik speel ook schaak. Als u Jan niet te pakken kunt krijgen, zal ik dolgraag zijn plaats innemen.“

Als geamuseerd zei ze: „Nee, ik ben bang, dat er dan niets van terecht zou komen.“

„Bent u soms getrouwd?“ „Nee, dat niet...“

„Nu, als u dan niet met me wilt schaken, kunnen we dan niet eens op een avond samen ergens gaan eten?“

„Neemt u mij niet kwalijk...“

Spijtig zei hij: „Als u ooit om tegenspelers bij het schaken verlegen mocht zitten, bel me dan even op. Mijn naam is Paul Maton en mijn telefoonnummer is 876-4546.“

„Je kunt nooit weten,“ zei ze warm.

„Misschien doe ik dat nog wel eens een keer.“

Hij wenste dat hij tenminste naar haar naam had gevraagd voordat het gesprek werd afgebroken. Hij liep naar het venster aan de voorzijde, dat uitzag op de La Brea Avenue en keek naar het vooravondverkeer. Een viertal mensen liep lachend langs het trottoir voor het flatgebouw. De meisjes van dit gezelschap waren blond en mooi en hun begeleiders waren knap en slank. Waarschijnlijk waren ze op weg naar de Fogcutter, een gedistinct restaurant dat iets verderop lag. Het meisje dat hij zo juist had gesproken zou vermoedelijk vanavond ook wel ergens gaan dineren. Zo te horen was het een levendig jong meisje met een sprankelende geest en vele vrienden en natuurlijk had ze vaste verking met de een of andere jongeman.

Hij keerde terug naar de bank, ging zitten en opende het technische leerboek. Cijfers, formules, harde logica en theorieën over bruggenbouw zouden misschien de herinnering aan die lieve stem uit zijn geest kunnen verdrijven. Hij kon zich toch nog enigszins troosten met de gedachte, dat hij haar tenminste had uitgenodigd eens een afspraak met hem te willen maken. Doorgaans miste hij de moed daartoe en dan stond hij met zijn mond vol tanden. Gij grinnekte. Misschien was er toch nog hoop voor hem... .

Hij kon dat meisje maar niet vergeten. Gedurende de eerstvolgende avonden betrapte hij zichzelf er op dat hij telkens naar de telefoon gluurde in de hoop dat ze terug zou bellen.

Het was al bijna twee weken later toen ze inderdaad weer opbelde en hij kon er niets aan doen dat hij het gevoel kreeg, dat zij nun toevallig contact evenmin had kunnen vergeten als hijzelf. „Ik hoop niet dat u denkt, dat ik te vrijpostig ben“, zei ze, „maar vana-

vond ben ik alleen en ik verveel me suf, dus... nu, ik dacht, dat ik dat aanbod van u voor een spelletje schaak nu wel eens zou kunnen aannemen.“

„Ik vind het verbazend leuk — geef me maar even uw adres op en ik kom direct bij u.“

„O, maar dat bedoelde ik niet — ik bedoel dat we het per telefoon doen.“

„Per telefoon? Ik heb wel eens gehoord van mensen die per brief schaakten, maar niet per telefoon.“

„Als dat zo is, zullen wij moeten uitvinden dat het zo ook gaat.“

„Kijk eens hier, ik kom dolgraag naar je toe.“

„Natuurlijk, als je liever helemaal niet wilt spelen...“

„Nou goed, dan maar per telefoon. Geef me een paar minuten om het schaakbord op te zetten. Geef mij je nummer op en dan bel ik jewel terug.“ Ze aarzelde even, alsof ze hier diep over na moest denken, en zei toen: „Prima, het nummer is 876-0979.“

„En naar wie moet ik dan vragen?“

„Marlene.“ „Aardige naam. En hoe nog meer?“

„Dat hoeft je niet te weten — ik neem de telefoon zelf op.“

„Oké, raadselachtig meisje, ik bel je over een paar minuten terug.“

Terwijl hij het bord opstelde, besloot hij om aantekeningen te maken en alles over haar te weten zien te komen wat hij maar kon. Hij wist nu hoe haar voornaam luidde en uit het kengetal van haar telefoonnummer kon hij opmaken dat ze ook in het district Hollywood woonde. Met nog een paar van die aanwijzingen zou hij haar misschien kunnen opsporen.

Naarmate de schaakwedstrijd vorderde, kwam hij tot de conclusie, dat het misschien de beste manier was of inlichtingen van haar te krijgen als hij het een en ander over zichzelf vertelde. Hij vertelde haar dus, dat hij 22 was, dat hij in een zaak voor elec-

trotechniek werkzaam was en dat hij naar de avondschoon ging om techniek te studeren: hij wilde ingenieur worden. In ruil voor deze mededelingen vernam hij dat zij in een tijdschriftenkiosk werkte bij een kantoorgebouw. Ze wilde zelfs niet bij benadering zeggen waar dat stond. „Paard tegenover raadsheer zes — schaak,” zei hij. „En ben je een blondine of een brunette?” „Een soort kruising tussen as en vaatwater,” zei ze. „Pion neemt raadsheer.” „Kasteel tegenover pion zes. Ik zou denken dat je ongeveer 21 bent.” „O ja, klinkt mijn stem al zo ouwelijk en volwassen? Ik ben negentien — tenminste, dat word ik de volgende maand. Koningin-raadsheer pion tegen pion drie.”

Hij bemerkte dat ze zat na te denken en vermeed toen zoveel mogelijk verder te vragen. Wel kwam hij er nog achter, dat ze geen vaste verkering had en nog bij haar moeder inwoonde. Ze won het spel en bood hem een revanche-wedstrijd aan op zaterdagavond als hij zijn huiswerk af had. Hij lag nog verscheidene uren wakker die nacht en dacht aan haar — trachtte zich haar beeld voor de geest te halen. Waarom zou ze per telefoon willen schaken, maar hem niet toestaan haar

een bezoek te brengen? Speelde ze met hem misschien het een of andere spelletje, behalve met hem te schaken? Maar toch, een meisje, dat een heer op leeftijd uitnodigde om met haar te komen schaken, kon niet zo zijn als de studerende meisjes die hij wel eens ontmoette of liever die hij niet ontmoette — en die alleen belangstelling hadden voor knappe, welbespraakte kerels. Marlene scheen hem niet zo'n saaie boekenwurm te vinden als andere meisjes. Misschien kon het toch nog wel eens iets worden.

Ze schaakten samen minstens drie-maal per week. Marlene was altijd hartelijk en vriendelijk en paste wel goed op, nooit iets te zeggen dat hem in staat zou stellen haar te vinden. Op zekere avond, toen het spel uit was, zei hij: „Marlene, vind je ook niet, dat je de grap nu ver genoeg hebt doorgevoerd? Ik bedoel, we zijn nu al zowat twee maanden bevriend met elkaar en je wilt me je achternaam nog niet eens zeggen.”

„Ben ik geen afschuwelijk spook?” plaagde zij. „Ik vind het zo raar, me aangetrokken te voelen tot een meisje waarvan ik de achternaam nog niet eens ken.” Ze kreunde zachtjes en zei toen: „Paul, zeg zulke dingen niet. Er kan nooit iets meer tussen ons bestaan dan vriendschap — zoals het tot nu toe is geweest.” „Maar waarom dan niet? Je bent immers niet getrouwd — je hebt zelfs geen vaste verkering.”

„Toch zijn er redenen, Paul, heel goede redenen.”

„Zeg me dan wat voor redenen. Je bent niet eerlijk tegenover mij.”

„Nee, dat geloof ik ooch niet,” gaf ze toe. „Paul, misschien moesten we er maar liever helemaal mee ophouden. Ik zal je nooit kunnen ontmoeten.”

„Stel je niet zo belachelijk aan. Kijk eens hier, ik wil je zo erg graag eens ontmoeten — met je uitgaan.” Er klonken tranen in haar stem toen ze zei: „Paul, we hebben samen zo prettig geschaakt, kunnen we er niet zo mee doorgaan als tot nu toe?”

„Nee — ik niet. Het is nu genoeg. Marlene. En dat terwijl we zoveel méér kunnen hebben. Weet je dan niet, dat ik telkens als ik je stem hoor, verlang bij je te kunnen zijn?”

„Het spijt me, Paul. Ik had moeten weten, dat het vroeg of laat zo zou

moeten aflopen. Vaarwel, ik moet nu afscheid nemen. Het is ontzettend leuk geweest en ik zal nog vaak aan je denken.” „Maar, Marlene, het hoeft niet afgelopen te zijn . . .” Ze had de verbinding al verbroken. Hij trachtte haar terug te bellen, maar kreeg de ingesprek-toon. De lijn bleef uur na uur bezet. De volgende dag toen hij opnieuw haar nummer draaide, kreeg hij een gramfoonstem te horen die zei dat de verbinding met dat telefoon-toestel was afgesneden. Zonder veel hoop te koesteren, belde hij de informatiedienst op en vernam dat het betreffende nummer was veranderd in een geheim nummer, dat niet in de gids voorkwam. Nu bleef hem nog één enkele mogelijkheid over. Paul keek eens naar het omvangrijke telefoonboek van Los Angeles en toen deed hij het open. Zijn vinger liep langs de kolommen met telefoonnummers, een ogenblik pauzerende bij elk nummer met het kengetal 876. Hij glimlachte even bij de gedachte, dat het hem misschien maanden ging kosten haar naam te vinden, voor het geval die met een Z begon. Hij vond hem tenslotte onder de E. Haar telefoonnummer paste bij de naam „Mevr. Shirley Evans”; ongetwijfeld was dat Marlene's moeder. Ze woonde maar twaalf straten verderop.

Paul parkeerde zijn wagen aan het eind van het betreffende huizenblok en liep de met bomen omzoomde straat uit, op zoek naar nummer 1627. Het was een witgepleisterd huis met een ruime veranda. Op de balustrade daarvan zat een blond meisje. Of-schoon ze een zonnebril droeg, kon hij wel zien dat ze ongeveer 19 jaar was en bijzonder knap.

Vanuit het huis klonk een vrouwenstem, die riep: „Marlene? . . .” „Ja, moeder,” antwoordde het meisje, terwijl ze opstond en naar de deur liep.

„Ik ga nu even boodschappen doen, hoor. Is er misschien iets wat je vanavond erg graag zou willen eten?” „Nee, Mams,” zei ze, terwijl ze het huis binnen ging. „Of ja, misschien toch maar zo'n gebraden kippetje . . .” Paul liep het huis voorbij en tot het eind van het blok. Het beeld van dat lange, slanke meisje met die witte rok en dat blauwgeruite bloesje aan

wordt vervolgd Bladzijde 64

VROUWEN GEADELD

(Toespraak van Presidente Belle S. Spafford, gegeven in de algemene zitting van de jaarlijkse Algemene Conferentie van de Zusters Hulpvereniging op 28 september 1966)

In maart 1840 luchtte ouderling Parley P. Pratt, overvloeiende van vreugde en dankbaarheid over de opnieuw geopenbaarde waarheden van het herstelde Evangelie, zijn gevoelens in dichterlijke bewoordingen, welke werden afgedrukt op de eerste bladzijde van het eerste nummer van de *Millennial Star* en later op muziek gezet. Aangezien ook wij ons hebben verheugd in de kennis en de zegeningen welke wij hebben ontvangen door de hedendaagse openbaring, hebben wij met diep gevoel de woorden gezongen die toen door ouderling Pratt zijn neergeschreven:

De morgen daagt, de nacht vliedt heen,
ziet, Zions vaandel wappert fier.

In glorie rijst die schone dag,
brengt vreugde voor Gods kind'ren hier.

De vrouwen mogen zich ook wel waarlijk verheugen in de schone dag die aanbrak voor het vrouwelijk geslacht met de herstelling van het Evangelie. Toen de stralen van het Evangelie hun licht op de aarde uitgoten, traden de verheven positie die in het plan van het Evangelie aan de vrouw wordt toegekend en het grote belang van haar van God verordeneerde aardse zending duidelijk aan het licht en nieuwe vergezichten voor de ontwikkeling van haar geest en doelbewust leven onder leiding van de priesterschap ontrolden zich aan haar blik.

In het begin van de negentiende eeuw schijnt er weinig aandacht te zijn besteed aan de goddelijke aard en bestemming der vrouw en het leven bracht voor haar slechts enkele van de grote mogelijkheden en voordelen met zich mee welke in het Evangelieplan voor de vrouw zijn weggelegd.

Laat ons haar positie en omstandigheden eens in het kort de revue laten passeren. Het is weliswaar moeilijk om te kunnen komen tot een scherp en nauwkeurig getekend beeld dat van toepassing zou kunnen zijn op iedere vrouw uit die dagen. De uiteenlopende economische en maatschappelijke omstandigheden, de van elkaar verschillende toestanden en beschavingsniveaus in den streek waar zij woonde, de trek naar het westen in Amerika, die een ongewoon aanpassingsvermogen vereiste teneinde zich onder de moeilijkste omstandigheden te kunnen handhaven — dit alles was van invloed op het leven van een vrouw. Dit weten we echter wel, dat haar wereldje in hoge mate werd bepaald door haar huis, haar Kerk en haar omgeving. Voor de de gemiddelde vrouw was het leven moeilijk en in de ontwikkeling van haar talenten werd ze op velerlei wijze belemmerd, evenals in het uitoefenen van haar bekwamheden en haar van God verordeneerde vrije wil. Er bestonden onbuigzame wetten die haar verhinderden onroerende goederen te beheren en de voogdij over kinderen uit te oefenen. De meeste industrieën weigerden haar in dienst te nemen en de fabrieken die dit wel deden boden haar alleen routine-arbeid met lange werktijden en lage lonen. Haar persoonlijke ontwikkeling werd geklusterd door de maatschappelijke vooroordelen op het gebied van scholing en openbare meningsuiting, evenals door het heersende bijgeloof dat „het zwakke, vrouwelijke brein onbekwaam tot ernstig nadenken" achtte, enz. enz. De voordelen van verstandelijke ontplooiing waren uiterst beperkt. Scho-

len voor hoger onderwijs verschaften haar geen toegang. Weliswaar hadden vrouwen wel eens dienst gedaan als een bepaald soort onderwijzeres, maar dan alleen bij het lager onderwijs, waar zij uitsluitend les gaven in lezen, schrijven en rekenen. Zij ontvingen een armzalig loontje en woonden meestal in bij de leerling met kost en inwoning als lesgeldvergoeding. Als de opleiding het elementaire peil te boven ging, bleef dit aan het mannelijk geslacht voorbehouden en het geven van schoolonderricht werd het werk van de schoolmeester en niet van de schooljuffrouw. Op het gebied van de godsdienst had zij het voorrecht dames-hulpverenigingen te organiseren, echter op schuchtere en beperkte wijze. De meeste kerken schijnen hun vrouwenvereniging te hebben gehad, waarbij de vrouwen de altaren mochten versieren en onderhouden, bijeenkomsten hielden om samen te bidden en godsdienstige besprekingen te houden, te naaien voor de kerk en de armen te verzorgen door middel van de verdiensten die werden verkregen uit de verkoop van hun eigen voortbrengselen. Het was hun echter verboden om een stem te hebben in de kerkelijke zaken. De politieke voorrechten van de vrouw waren nihil. Er waren hier en daar wel eens een soort clubs voor vrouwen geweest — meestal buurvrouwen die bijeenkwamen voor de gezelligheid en het uitwisselen van gedachten, waarbij sommige groepen min of meer op goed geluk werkten „voor een goed doel". Deze clubs waren evenwel slecht georganiseerd en de zaken werden grotendeels bestuurd door de echtgenoten der leden.

In 1833 stichtten enige dappere vrouwen de eerste vrouwenvereniging met een politiek doel, nl. de Philadelphia Vrouwelijke Antislavernijvereniging. De woede welke hierdoor werd ontketend is beschreven in het boek *Angels and Amazons*, uitgegeven door de Nationale Vrouwenraad van de Verenigde Staten in 1935. Hierin staat vermeld, dat een vrouw, die zich met deze groepering inliet, inderdaad werd beschouwd als een vrijpostig en onverstandig schepsel, want een fatsoenlijke vrouw sprak nu eenmaal niet in het openbaar en organiseerde zich evenmin ten behoeve van politiek doel. Toen de eerste bijeenkomst door deze groep gehouden raasde en tierde een opgewonden menigte buiten de vergaderplaats en onmiddellijk na de bijeenkomst werd het gebouw in brand gestoken.

Terwijl dergelijke toestanden voor de vrouw bestonden, verscheen het licht van het Evangelie om de duisternis van onrecht en bijgeloof te verdrijven en de vrouw te verheerlijken als een geliefde dochter van onze hemelse Vader met een van God verordene roeping in het aardse leven. Het verlichtte de wegen die leidden tot de ontplooiing van haar goddelijke zending. Het opende voor haar schier eindeloze perspectieven. De leerstellingen van de herstelde Kerk gaven een duidelijke omschrijving van het wezen der vrouw en ruimde eens en voor altijd een eeuwenoude strijdvraag uit de weg met betrekking tot de tegenstelling tussen de rechten van man en vrouw.

Wijlen Dr. A. Widtsoe zette in een artikel dat werd gepubliceerd in het tijdschrift van de Zusters Hulpvereniging duidelijk enkele van deze leerstellingen als volgt uiteen:

„... zij (de vrouw) draagt samen met de man de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid voor de verwezenlijking van het koninkrijk Gods... in de Kerk is de volledige gelijkgerechtigheid van man en vrouw beide gewaarborgd. Zij hebben gelijke kansen, rechten en voorrechten. Zij hebben een gemeenschappelijke bestemming, die zij door hun eigen vrije wilsuitoefening kunnen bereiken of missen... De Kerk heeft de vrouw het kiesrecht en het recht van eigendom volledig toege-

kend en erkent haar geestelijke vermogens die gelijkwaardig zijn aan die van de man, alsmede haar recht om haar ingeboren talenten ten volle te kunnen gebruiken... .

Deze gelijkheid wil intussen niet voorbijzien aan de natuurlijk verschillen die er tussen man en vrouw bestaan. Het is de vrouw die de kinderen ter wereld brengt en ze opvoedt... De man is de verzorger van het gezin, die het de nooddriften en geriefelijkheden des levens verschaft. Dit behoeft de vrouw niet te verlagen tot een afhankelijk, onzelfstandig wezen... Het gezinsleven is een gezamenlijke onderneming, die is gegrond op een van God verordene werkverdeling ten behoeven van het vormen, in stand houden en beschermen van de maatschappelijke eenheid die het gezin is... Het gezin moet goed georganiseerd zijn. De man is bij goddelijk besluit aangesteld als gezinshoofd of de president... Aan hem is het priesterschap verleend, doch de voordelen en zegeningen van het priesterschap dat hem aldus is verleend worden gedeeld door de vrouw en zo nodig door ieder lid van het gezin... .

De hoogste zegeningen (welke in de tempel kunnen worden verkregen) worden alleen verleend aan man en vrouw... gezamenlijk. Ze kunnen deze geen van beide alléén ontvangen!

Als zij (de vrouw) de kostelijke gave van het moederschap blijmoedig aanvaardt, mag zij alle tijd en kracht die zij daarbij nog overhoudt gebruiken ter beoefening van haar talenten.

... Ook het voorrecht van zelf-expressie komt haar toe... Zij mag deelnemen aan het industriële proces, aan het onderwijs, alle mogelijke beroepen... kortom, elk waardig doel mag door haar met ieders instemming worden nagestreefd.“

Dr. Widtsoe gaat voort: „Van Godswege zijn aan haar zorgen de uitverkoren geesten toevertrouwd, die naar de aarde zijn gekomen om een aards lichaam te verwerven... In haar handen ligt de toekomst van het geslacht.“ (Relief Society Magazine juni/juli 1943, blz. 372—375).

Dit was een geheel nieuwe leer, die hemelsbreed verschilde met de heersende opvattingen in het begin van de negentiende eeuw.

Toen in 1830 de Kerk werd opgericht, kwam er een opzienbarende nieuwigheid voor de vrouw aan de orde toen zij het godsdienstige kiesrecht van de Kerk ontving. Door middel van openbaring wees de Here de profeet, Oliver Cowdery en John Whitmer erop, dat: „alle dingen in de kerk met algemene instemming moeten worden gedaan...“ (L. & V. 26:2)

Wij willen ons eraan herinneren dat in 1830 geen enkele vrouw en slechts weinig mannen een stem hadden in enige kerkelijke organisatie en vrouwen hadden geen politieke bevoegdheid of kiesrecht.

Toen in 1842 het werk van de vrouwen in het opbouwen van het koninkrijk door de Here was aanvaard, zoals de profeet betuigde toen hij zeide: „uw opofferingen zijn door de Here aanvaard“, ontvingen de vrouwen door bemiddeling van de profeet van de Here een organisatie, die was opgericht volgens de wetten des hemels, n.l. de Vrouwelijke Hulpvereniging van Nauvoo, thans bekend als de Zusters Hulpvereniging van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Deze organisatie was het middel waardoor de vrouwen zichzelf zouden kunnen ontplooiën en in de gelegenheid gesteld worden zich te ontwikkelen en anderen van dienst te kunnen zijn en als vrouwen doeltreffender werkzaam te kunnen zijn in het leveren van hun eigen aandeel in de opbouw van het koninkrijk.

Tijdens één van de eerste vergaderingen van de Vereniging te Nauvoo, verklaarde de profeet Joseph Smith:

„Ik draai nu in uw belang en in de naam des Heren de sleutel om en deze vereniging zal zich verheugen en vanaf deze tijd zullen kennis en begrip op u nederstromen; dit is het begin van betere dagen voor de armen en behoeftigen die zich zullen mogen verblijden en zegeningen op uw hoofd zullen uitgieten,“ (DHC IV, blz. 607).

Volgens ouderling Bruce R. McConkie, van wiens hand een artikel werd gepubliceerd in *The Relief Society Magazine* maart 1950, blz. 151, was het nu zo, dat:

„door het (in het belang der vrouwen) omdraaien van de sleutel, de profeet een gedeelte van de sleutelen des koninkrijks overdroeg aan de officieel

aangestelde ambtenaressen van de nieuwe organisatie. Onder leiding van de priesterschap waren zij nu gemachtigd de zaken van hun vereniging zelf te beheren, te behartigen en te besturen... Krachtens deze benoeming zouden hun wettige handelingen door de Here worden erkend en Hij zou met hen medewerken in het ontplooiën van het koninkrijk in de aan hen toegewezen sfeer."

De veelbetekenende uitspraak van de profeet met betrekking tot het omdraaien van die sleutel in het belang der vrouwen is de grondslag waarop een uitgebreid ontwikkelingsprogramma voor vrouwen door de Z.H.V. is tot stand gebracht en uitgevoerd. Dit programma omvat, zoals President Lorenzo Snow dit eens heeft uitgedrukt, „een studie van die onderwerpen welke bijdragen tot de verheffing en vooruitgang van vrouwen in hun denken en doen.“ Dit gezegde vormt ook de basis van het liefdadigheidswerk uitgaande van de Z.H.V.

Overduidelijk is gebleken, dat onze pioniersvrouwen een goed inzicht hadden in alle voor vrouwen in het Evangelie aangegeven voorrechten en alles wat daarmee samenhangt. Kennelijk hadden zij ook het gevoel verantwoordelijk te zijn voor de verdere verspreiding van deze waarheden. Hun pioniersblad verscheen onder de titel „De Exponent der Vrouw“ en exponent betekent zoveel als uitlegger, vertolker, voorstander, vertegenwoordiger. Op de voorpagina van dit blad, vlak onder de naam, stond het opschrift: „De rechten van de vrouwen van Zion en de rechten van de vrouwen van alle landen.“ De oprichting van de Z.H.V. met de veelbetekenende uitspraak van het omdraaien van de sleutel in het belang der vrouwen, ging zes jaar vooraf aan de eerste officiële verklaring die werd afgelegd door vrouwen die gelijke maatschappelijke, industriële, onderwijs — en politieke rechten eisten — een verklaring, die was uitgegeven op de conferentie van Seneca Falls, een vergadering die was bijeengeroepen door een kleine, doch vastberaden groep vrouwen die bekend stond als de Nationale Vereniging voor Vrouwenkiesrecht. In de Verenigde Staten wordt deze verkla-

ring algemeen beschouwd als het begin van de zogenaamde vrouwenbeweging — een beweging die van jaar tot jaar meer armslag heeft verkregen vanaf die tijd, totdat men zo ver is gekomen dat er heden ten dage vrouwen kunnen worden aangetroffen op bijna elk terrein van het menselijk streven en in de meeste landen zijn zij een niet te onderschatten macht in het leven van een volk.

In de strijd voor de emancipatie van de vrouw is het vrouwenkiesrecht en het recht om openbare ambten te bekleden wel het voornaamste doel geweest. Aan de vrouwen van Utah werd al spoedig het kiesrecht verleend. Zelfs in de territoriale dagen genoten zij stemgerechtigheid. Ze hebben een in het oog springende rol gespeeld in de nationale beweging voor Vrouwenkiesrecht in de Verenigde Staten, welke een hoogtepunt bereikte in de aanvaarding van het negentiende amendement van de Grondwet in 1920, waarbij de vrouwen van Amerika het volledige kiesrecht werd verleend. In een aantal landen duurt de strijd om het kiesrecht nog steeds voort; enkele hebben deze rechten eerst kortgeleden verworven.

In mei van dit jaar bezochten Zuster Florence Jacobsen, Presidente van de JVOOV en ik een conferentie van de Internationale Vrouwenraad als stemgerechtigde afgevaardigden uit de Verenigde Staten. Deze conferentie werd gehouden in Teheran, Iran, op uitnodiging van Prinses Ashraf, tweelingzuster van de Sjah en presidente van de Hoge Vrouwenraad van Iran. De conferentie werd in Iran gehouden uit erkentelijkheid voor het feit, dat de Iraanse vrouwen in 1963 het kiesrecht hadden verkregen. In 1936 mochten deze vrouwen zich voor het eerst ongesluierd vertonen. Ons werd te kennen gegeven, dat de Sjah de bevrijding der vrouwen beschouwt als één van zijn voornaamste programma's, opgesteld voor de vooruitgang en modernisering van zijn oude natie en ter bevordering van het welzijn van zijn volk. Tijdens deze conferentie deed ik een interessante ervaring op. Een Iraanse vrouw, die lid was van het parlement van dat land, zocht mij op. Zij vertelde mij over haar langdurige, moeizame

pogingen ten behoeve van der bevrijding der Iraanse vrouwen. Ze zette uiteen dat ze aanvankelijk niet zo goed op de hoogte was hoe ze te werk moest gaan ter verkrijging van het kiesrecht en dus maakte ze op grote schaal studie van deze beweging in andere landen. Zodoende kwam ze te weten hoe de vrouwen van Utah in dezen de leiding hadden genomen. Ze zei dat ze ook een boek had geschreven, waarin ze naar hun werk had verwezen. Terwijl ze mij haar visitekaartje overhandigde, nodigde ze mij uit met haar te corresponderen, „want,“ zei ze, „vrouwen die zo'n vooruitziende blik hadden bij het verkrijgen van het vrouwenkiesrecht als de vrouwen van Utah, moeten iets te bieden hebben wat betreft het juiste gebruik daarvan. Vrijheid brengt verantwoordelijkheid met zich mee.“

Gelijk heeft ze! Het is niet gemakkelijk om vrijheid naar behoren te gebruiken. Er moeten rechtvaardige beginselen en betrouwbare richtlijnen worden gevolgd.

Hoewel haar emancipatie de vrouw eindeloze gelegenheden en voordelen biedt, is zij daardoor niet gevrijwaard gebleven voor moeilijkheden. In haar ijver om zich te kunnen ontplooiën en vrij te zijn, zien we haar maar al te vaak een houding aannemen, meningen uiten, deelnemen aan activiteiten en doelen nastreven die niet in het belang zijn van wat uiteindelijk het beste voor haar is en evenmin in harmonie met haar vrouwelijke aard of haar aardse zending. In plaats van te streven naar de verwezenlijking van al het mogelijke dat zij als vrouw vermag, zien wij haar maar al te vaak wedijveren met de man, waarbij ze zijn gedrag naäpt, evenals zijn gewoonten en zelfs zijn kleding en algehele verschijning. Wij zien dan hoe ze min of meer ongevoelig wordt voor de haar oorspronkelijk toebedachte rol als zijn gezellin en helpster, als de voogdes van zijn huisgezin, als leidster en beschermster van de geesten die aan haar zorgen zijn toevertrouwd, thuis in het eigen gezin. We zien hoe ze vaak geneigd is hem te negeren als hij in rechtvaardigheid zijn taak als gezinshoofd wil vervullen.

De eisen van het moderne leven verleiden, of liever dwingen vele vrouwen

om zich in te laten met vele werkzaamheden buiten hun eigen gezin, vooral op de arbeidsmarkt. Om deze werkzaamheden behoorlijk te kunnen vervullen en tegelijkertijd op bekwaame wijze te voldoen aan de eisen die het gezinsleven aan haar stelt en daarbij het juiste evenwicht te bewaren in het tegen elkaar afwegen van de verschillende levensplichten, dit alles stelt de hoogste eisen aan haar verstandelijke en organisatorische vermogens, haar huishoudelijk beleid en haar lichamelijke, geestelijke en verstandelijke krachten. Dergelijke vrouwen moeten zich voortdurend afvragen welke van onze talrijke plichten bij ons de voorrang verdienen.

Onlangs bracht een artikel in een nationaal tijdschrift de vrouwen in herinnering, dat menselijke wezens ook menselijk zijn gebleven doordat er vrouwen waren, wier taak het was om hun iets blijvends in het leven te verschaffen — om er bij te zijn als ze gingen slapen en als ze wakker werden, om pijn te verzachten om sympathie te tonen bij mislukkingen en zich te verheugen in het succes van anderen, om te luisteren naar het relaas van een gebroken hart, om mannen en zonen te steunen, te schragen en aan te sporen, wanneer deze te kampen hadden met de wederwaardigheden van de harde buitenwereld. Door alle eeuwen heen, zegt dit artikel, hebben kinderen moeders nodig gehad, hebben mannen vrouwen nodig gehad, de kleinen, de zieken, de ouden van dagen, de ongelukkigen en de zegevierende overwinnaars bijzondere wezens nodig gehad om lief en leed met hen te kunnen delen en die voor hen zouden kunnen zorgen. Ze hebben vrouwen nodig gehad die dit als hun voor naamste taak beschouwden.

Het is betreurenswaardig te moeten constateren dat vrouwen tegenwoordig door hun opvattingen, meningen en handelwijze wel eens niet in overeenstemming of in strijd zijn met hun zo vurig begeerde en achtenswaardige levensdoel. Zo spraken bijvoorbeeld op die Iraanse conferentie sommigen met diep gevoel over de noodzaak om een sterker, nuttiger en gelukkiger samenleving op te bouwen. Om dit te bewerkstelligen pleitten zij voor intensievere pogingen om het gemeen-

schapsleven tot ontplooiing te brengen om betere kansen te scheppen voor vrouwen en kinderen, die dan op hun beurt in staat zouden zijn om een belangrijker bijdrage te leveren in de maatschappij. Tegelijkertijd bepleitten zij echter programma's voor maatschappelijke ontwikkeling waardoor de vrouwen door toenemende deelname aan het maatschappelijke leven meer en meer aan hun gezinnen en kinderen onttrokken zouden worden, waardoor dus de grondslagen van een goede samenleving en een nuttig en gelukkig burgerschap weer verzwakt zouden worden. Moeten we ook meningen als de hierna volgende niet in twijfel trekken, zoals die door één van de afgevaardigden op deze conferentie werd uitgesproken en waarbij werd gezegd: „Vrouwen moeten de periode dat zij kinderen ter wereld brengen en opvoeden beschouwen als een tijdelijke afzondering uit het volle leven?“

Ik acht dan ook de tijd gekomen dat de vrouw er goed aan zal doen te bepalen in welke richting de emancipatie bezig is haar te voeren, de waarden te beoordelen die aanleiding geven tot haar zienswijzen en handelwijzen en er met meer ernst naar te streven de waarheid te achterhalen met betrekking tot het juiste gebruik van de haar door God geschonken vrijheid. Om het getij van dwalingen te keren om verwarde denkwijzen te veranderen en wijzigingen aan te brengen in onjuiste acties van de zijde der vrouwen zal een krachtige en verstandige leiding nodig zijn. Op wie rust deze zware en verantwoordelijke taak? Stellig op hen aan wie de Here Zijn plannen en oogmerken met het vrouwelijk geslacht heeft geopenbaard. Naar mijn mening

rust deze taak op de schouders van vrouwen die behoren tot de Heiligen der Laatste Dagen.

Kunnen de vrouwen van onze Kerk zich met goed gevolg van deze taak kwijten? Maar natuurlijk kunnen ze dat! Ze hebben de waarheid, de dagelijkse voorlichting der profeten en de Z.H.V. tot hun beschikking bij hun werk. Zij kunnen het doen door middel van een voorbeeldig leven, door weerstand te bieden en niet te bezwijken voor de druk die in deze tijd van alle kanten op ons wordt uitgeoefend, door niet met alle winden mee te waaien. Ze kunnen het ook doen door te trachten hun ideeën ingang te doen vinden. Doorgaans is het niet noodzakelijk of aan te bevelen om regelrecht in botsing te komen met tegenstrijdige krachten. Men bereikt veel meer door helder en weloverwogen denken, door moedig en geduldig te proberen anderen iets te leren; door ons voorbeeld en onze overredingskracht kunnen wij anderen de weg wijzen. Zuster Jacobsen heeft dit met merkbaar resultaat gedaan op de Iraanse conferentie in de afdeling voor jeugd en gezinsleven. Ook ik heb opvattingen zien veranderen onder invloed van door mij in overeenstemming met de leringen der Kerk ingenomen standpunten, welke ik daar vervolgens voren mocht brengen in de afdeling voor zedelijk en maatschappelijk welzijn. Ik heb zusters in ringen en zendingen der Kerk anderen zodanig zien beïnvloeden door de kracht van hun getuigenis en hun levendig besef van de vele verantwoordelijkheden die zij als Heiligen der Laatste Dagen hadden, dat misstanden daardoor werden rechtgezet.

De wereld is vol goede vrouwen, die naar de juiste weg zoeken en bereid zijn de waarheid aan te nemen als deze hun op duidelijke en overtuigende wijze, ontdaan van afbrekende kritiek, wordt voorgesteld en als iemands eigen daden van dien aard zijn dat men geneigd is geloof te hechten aan haar woorden.

Moge de Here de vrouwen van Zijn Kerk in deze tijd het inzicht geven dat zij zichzelf moeten beschouwen als de „exponent der vrouw“, toegewijd aan het gebruik van haar vrijheden in overeenstemming met de opdracht die zij van Godswegen hebben ontvangen.

ZONDAGSSCHOOL

(voorgesteld
Moederdagprogramma
voor zondag 14. 5. 1967)

Speciaal voor moeders

Voor de senior-Zondagsschool

Zowel het hier aangegeven programma voor de junior-Zondagsschool als dat voor de senior-Zondagsschool is maar een idee dat wij u aan de hand willen doen. Naar gelang van de plaatselijke omstandigheden kunnen deze programma's aan de behoeften worden aangepast. De gewone 2½-min.-toespraakjes en de zangoefening, in totaal 15 min., blijven achterwege. Deze tijd kan dan worden gebruikt voor speciale nummers.

Voorspel door de organist(e).

Openingslied: „Laat ons vriend'lijke woorden steeds spreken“, Lied 79 uit de bundel „Heilige Lofzangen“.

Gebed.

Avondmaalslied: „God had ons lief en zond Zijn Zoon“, Lied 20 uit de bundel. Avondmaalstekst.

Bediening van het Avondmaal.

Inleiding door de Zondagsschoolsuperintendent. (Hierbij kunnen de volgende gedachten worden uitgewerkt: Dit is een dag waarop wij onze moeders in het bijzonder welkom heten en hul-

digen willen. Uw aanwezigheid hier maakt deze dag prettiger en wij vertrouwen dat u zelf ook blij bent hier te zijn. Onze hemelse Vader heeft ons een gebod gegeven, dat wij al onze levensdagen onze vaders en onze moeders in ere moeten houden, maar deze dag wil ons in het bijzonder aan dit gebod herinneren. In de Verenigde Staten werd de Moederdag voor het eerst gevierd in 1842, nadat Mej. Ann Jarvis uit Philadelphia had geadviseerd dat er een bepaalde dag gereserveerd zou moeten worden om de moeders te eren. Voor vanmorgen hebben we dit korte programma voorbereid om op bescheiden wijze blij te geven van onze waardering en liefde voor onze moeders. Onze sprekers zullen ons vertellen hoe wij „levende huldebetuingen“ voor onze moeders kunnen zijn.)

De kinderen van de junior-Zondagsschool komen binnen en zingen vervolgens drie liederen welke geschikt zijn voor Moederdag. Daarna lezen drie kinderen ieder op zijn beurt één van de drie coupletten van „Elk ziet

schoonheid in het rond“, Lied 132 uit de bundel „Heilige Lofzangen“ (Lees niet meer dan 4½ regel, dus tot en met het derde „als er liefde heerst“.) Als de kinderen teruggaan naar hun plaats speelt de organist het betreffend lied. Twee-minuten-toespraak door een diaken; onderwerp: „Mijn moeder en het programma voor onze gezinsavond.“ Twee-minuten-toespraak door een meisje; onderwerp: „Mijn moeder in het programma van onze gezinsavond.“ Vier-minuten-toespraak door een vader; onderwerp: „Wat een gezin kan doen om moeder liefde te betonen.“ KlASSESPLITSING.

Voor de junior-Zondagsschool:

Orgelspel.

Openingslied: Lied 90 uit de bundel „Heilige Lofzangen“ (Vader, Uw kinderen verheffen nu“) of een ander lied in die geest als men een kinderbundel heeft.

Gebed.

Welkomstwoord door de presiderende ambtenaar (zie aanwijzingen voor de inleiding voor de senior-Zondagsschool als hiervoor vermeld).

Avondmaalslied: Lied 91 uit de bundel „Heilige Lofzangen“ („Bij 't gebed voor brood en water“).

Ronddienst van het Avondmaal.

De kinderen zingen de liedjes die ze later in de senior-Zondagsschool zullen gaan zingen. Drie kinderen lezen ieder één van de drie verzen van „Elk ziet schoonheid in het rond“ (Lied 132 uit de bundel „Heilige Lofzangen“) alleen de eerste 4½ regel, zonder refrein.) Eventueel opzegging van kleine gedichtjes door leden van elke klas.

Daarna gaan de kinderen de senior-Zondagsschool binnen om te zingen en verzen te reciteren als boven aangegeven. Daarna gaan zij naar hun eigen klas terug.

KlASSESPLITSING.

Slotlied: Het eerste vers van „Elk ziet schoonheid in het rond.“

Slotgebed.

Zang oefening

(No. 69 „Een arme zwerver, moede en mat“) Tekstdichter: James Montgomery, componist: anoniem.

Dit is een lied, dat ten nauwste verbonden is met de meest tragische scène uit de Mormoonse geschiedenis, de moord op de profeet Joseph Smith en zijn broeder Hyrum, in de gevangenis van Carthage op 27 juni 1844.

John Taylor en Willard Richards, intieme vrienden van de profeet en de patriarch, zaten samen met Joseph en Hyrum in de gevangenis van Carthage. John Taylor zong toen iets om het gezelschap wat op te vrolijken. De situatie was te vergelijken met een gebeurtenis uit het verre verleden, toen Jezus met Zijn discipelen zong in de nacht dat Hij verraden werd. De lofzang die Jezus toen met Zijn discipelen heeft gezongen is verloren gegaan, maar het lied dat door John Taylor werd gezongen was „Een armezwerfer“ dat voorkomt in ons zangboek en wij willen het thans in uw aandacht aanbevelen en u in overweging geven het eens te beoefenen. Wij zingen dit lied niet vaak.

Ik geloof wel, dat hiervoor een aanwijsbare reden bestaat: de verzen zijn erg lang, bijna eens zo lang als de gewone kerkliederen. Bovendien zijn er niet minder dan zeven coupletten, waarvan het laatste moet worden gebruikt om het geheim wie deze „arme zwerver“ wel kan zijn, te ontraadselen. Het is duidelijk, dat dit lied of deze

ballade is geschreven in de vorm van een verhalend gedicht, dat doorgaans bestemd is om te worden voorgedragen door een solist, een balladezanger. Deze eigenschap maakte dit lied zo uitermate geschikt om te worden gezongen door John Taylor. Maar helaas, wat moeten we aan met die zeven lange coupletten in onze gemeentezang? Laat ons hiervoor aanraden te werk te gaan volgens de methode die in de regel wordt toegepast bij alle gezangen met tien, twaalf of twintig coupletten. (Die bestaan inderdaad!) Als dit lied wordt aangekondigd door degene die de leiding van de vergadering heeft, dient hij duidelijk te vermelden dat er slechts drie coupletten worden gezongen: het eerste vers, daarna moet hij opgeven welk van de middelste verzen hij heeft uitgekozen en dan besluit men met het laatste. Op deze wijze kan het lied in vijf verschillende combinaties worden gezongen, afhankelijk van de keuze van het middelste vers dat is aangekondigd. Deze aanbeveling is niet mijn eigen vinding. In vele kerken heeft men aankondigingsborden voor de te zingen liederen, die niet alleen het nummer van het gezang maar ook de nummers van de te zingen coupletten aanduiden. De eerste hindernis is hiermee dus genomen om dit lied vaker te laten zingen, waarmede wij onze beide martelaren Joseph en Hyrum dan eer kunnen bewijzen.

Laat ons nu eens proberen dit in een

ballade-achtige stijl te zingen, niet precies ritmisch, maar meer vloeiend en vrijuit-gezongen. Dit betekent wel, dat de dirigent zijn beste beentje voor moet zetten om ons allemaal tegelijk te laten beginnen op de twee eerste noten. Zet de wagen niet in beweging en wacht dan af of de mensen er in zullen springen als hij al rijdt. (Zoals we weten doen ze dat wel in San Francisco, waar de mensen op de kabeltram springen nadat deze zich in beweging heeft gezet.) De beste manier om dit te voorkomen is natuurlijk de methode van een doeltreffende, ruime vóórslag om het tempo aan te geven. Geef ook een kleine extra pauze toe op het eind van elke vier maten omvattende volzin. Dit zal de zangers in de gelegenheid stellen adem te halen en op deze wijze zal de rustig-verhalende stijl van de melodie het best tot zijn recht komen. Laat de dirigent zich er voor hoeden een dictator te worden. Wees liever een sympathieke gids en tracht zowel voor het karakter van deze muziek als voor de zangers de nodige sympathie op te brengen. Laat de mensen zingen zoals ze dat zelf willen, vooral bij dit lied, waarbij eenvoudige („huisbakken“) manieren van zingen wel zo geschikt zijn als de meer systematische zangmethode zoals deze op het conservatorium wordt onderwezen. Dit is geen gekunstelde muziek. Bovendien zingt menigeen die denkt dat hij de tenor- of de baspartij zingt soms alleen maar alles op één dreun of men heeft er geen zin in zich voldoende in te spannen om dezelfde wijs te zingen als de

wordt vervolgd Bladzijde 68

Orgelspel ter begeleiding van de Avondmaalsopzeggingen voor mei

Langzaam tempo

TRACY Y. CANNON

Avondmaalsopzeggingen voor mei

Senior-Zondagsschool: „En de ouderling of priester zal het zegenen...“

(L. & V. 20: 76)

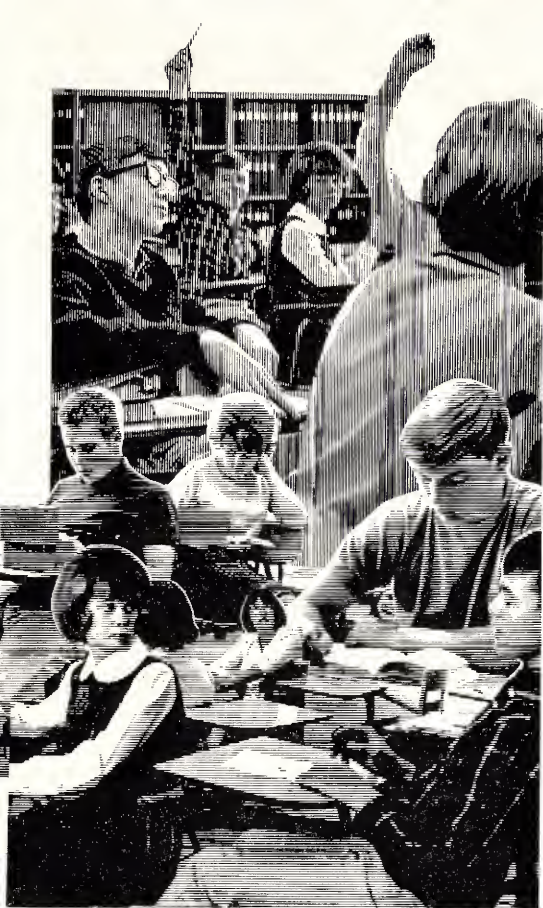
Junior-Zondagsschool: Jezus zeide: „Vrede laat Ik u...“ (Joh. 14: 27).

Gezamenlijke opzegging

voor 7 mei 1967:

junior-Zondagsschool: Marcus 1: 4.

Voor de senior-Zondagsschool: Openbaring 14: 6.

President McKay heeft eens gezegd: „Het ene lid van de klas heeft niet het recht het andere af te leiden...“

Discipline in de klas

DOOR A. LAVAR THORNOCK
Coördinator van de Snake River Valley
District Seminaria

De ervaring heeft geleerd, dat de meeste leraren hun loopbaan bij het onderwijs beginnen met zo'n oppervlakkig begrip van discipline, dat dit in bepaalde situaties voor hen weinig of geen waarde heeft. Ze hebben niet veel tijd besteed aan het tot ontwikkeling brengen van een persoonlijke opvatting van dit probleem. Toch heeft de schrijver van het artikel gedurende de tien jaar dat hij leraar en coördinator aan seminaria is geweest, kunnen constateren dat bijna iedere leraar die moeilijkheden heeft bij het lesgeven, hier ten dele mee tobt omdat hij geen

gezonde discipline in zijn klas heeft weten aan te kweken. De verhouding van de leraar tot de leerlingen is in sommige gevallen zo gespannen geworden, dat de sfeer in de klas daarvoor totaal bedorven werd.

President David O. McKay heeft eens gezegd: „Soms zijn onze klaslokalen rumoerige plaatsen. In zo'n geval hebben we goede leraren nodig. Een leraar die een les op belangwekkende wijze kan brengen zal een ordelijke klas hebben, maar als hij of zij bemerkt dat de leerlingen opstandig zijn, met propjes schieten, onoplettend zijn, zitten te stommelen en naar elkaar te trappen, dan kan hij of zij hieruit opmaken dat de les niet op de juiste wijze wordt gebracht. Misschien was deze ook niet behoorlijk voorbereid.“

De profeet zegt echter verder nog, dat „het ene lid van de klas niet het recht heeft het andere af te leiden door hem aan te stoten of door het maken van lichtzinnige opmerkingen. Ik ben van mening dat leraars en leiders in de priesterschapsquorums en klassen en in de hulporganisaties dit niet mogen toestaan.“ („Eerbied, een teken van zieleadel en kracht“, The Instructor van januari 1966). Eén van de sterkste punten die een leraar kan hebben is een goed begrip voor degenen die hij onderwijst, zodat hij de te brengen lessen zodanig voorbereidt, dat deze beantwoorden aan hun behoeften. Dit zal vele moeilijkheden met de discipline uit de weg ruimen.

Een enkele leraar kan misschien een klas binnenkomen en één enkele regel geven, die bij wijze van spreken al zijn ordeproblemen reeds bij voorbaat oplost, maar dat is dan een uitzondering. Zo'n leraar kan zich bijv. een uitspraak veroorloven als: „Er bestaan in deze klas geen gedragsregels, zolang ze niet worden overtreden“, en klaar is Kees, maar lang niet alle leraren verstaan deze kunst. Bijgevolg moeten we een duidelijker omschreven begrip zien te krijgen van wat discipline eigenlijk is, als wij ordelijke en handelbare klassen willen hebben, waarin een ontspannen, maar tevens een zakelijke sfeer heerst.

De mooiste discipline is zelf-discipline, welke uit het innerlijk van de leerling zelf voortkomt. Een nieuwe leraar

leert echter al gauw, dat enkele leerlingen in vrijwel iedere klas deze innerlijke discipline missen, omdat deze hun van huis uit niet is bijgebracht. Voor die paar leerlingen die om de een of andere reden niet bij de les betrokken raken en dan de neiging hebben om door hun negatief gedrag de orde in de klas te verstoren of geheel te ontwrichten, kunnen wij u de volgende ideeën aan de hand doen.

De strijdkrachten van de Verenigde Staten hebben tal van wapens tot ontwikkeling gebracht, welke in bepaalde oorlogsomstandigheden gebruikt kunnen worden. De eerste groep wapens waarmee de schrijver van dit artikel kennismaakte toen hij in militaire dienst kwam, noemde men de handvuurwapenen of de kleine wapens. Deze worden gebruikt waar slechts weinig vuurkracht nodig is om een toestand in de hand te kunnen houden. Het leger had ook één bepaald wapen dat, hoewel het werd beschouwd als behorende tot de categorie der kleine wapens, uitermate doeltreffend was waar iets meer vuurkracht werd vereist dan kon worden geleverd door het M-1 geweer e. d., n. 1. de automatische Browning.

Tijdens de gevechtsoefeningen maakten wij kennis met een nog veel zwaarder wapen, voor de bediening waarvan een hele ploeg manschappen nodig was. In het leger heette dit een houwitser, of gewoon „het kanon“. Ook andere wapens zijn tot ontwikkeling gebracht, nog veel geduchter en verwoestender, wapens zoals de atombom.

Alhoewel oorlogswapenen worden gebruikt om landen en volkeren in bedwang te houden en doorgaans in onze gedachten associaties oproepen met dood en verderf, zijn ze toch ook onmisbaar geworden in onze dagen, omdat er mensen zijn die de rechten van anderen niet eerbiedigen.

De ervaring heeft ons geleerd, dat ook leraars enige hulpmiddelen of „wapens“ nodig hebben om die leerlingen in toom te houden die in gebreke blijven de rechten van anderen te respecteren. We zouden nu graag eens een vergelijking willen trekken tussen enige wapens die in de klas kunnen worden gebruikt en de militaire wapens. Het volgende voorbeeld

Het Eerste
Presidentschap
en de
Raad der Twaalven

Door Joseph F. Smith
lid van het Eerste Presidentschap en president
van de Raad der Twaalven

Toen de Heiland Zijn bediening aanvaardde, koos Hij twaalf mannen uit Zijn volgelingen en noemde hen apostelen (Lucas 6:13). Er staat geschreven, dat Hij hun macht gaf over de onreine geesten om ze uit te werpen en om alle ziekten en kwalen te genezen (Matth. 10:1). De namen van deze twaalf zijn bij de meesten onzer welbekend: "Simon, gezegd Petrus, en Andreas, zijn broeder; Jakobus, de zoon van Zebedeüs, en Johannes, zijn broeder; Filippus en Bartholomeüs; Thomas en Mattheüs, de tollenaar; Jakobus, de zoon van Alfeüs en Lebbeüs toegenamd Thaddeüs, Simon Kananites en Judas Iskariot . . ." (Matth. 10:2-4)

Hoewel het bijbels verslag dit niet met zoveel woorden vermeldt, is het wel duidelijk, dat de Heiland hun het apostelschap verleende met alle daartoe behorende sleutelen en machten. Later zeide Hij tot hen: "Voorwaar zeg Ik u, al wat gij op de aarde binden zult, zal in den hemel gebonden wezen; en al wat gij op de aarde ontbinden zult, zal in den hemel ontbonden wezen." (Matth. 18:18) Sommigen zijn van mening, met het oog op wat de Here in Caesarea Philippi tot Petrus heeft gezegd, dat deze volmacht om te binden en te ontbinden alleen aan Petrus werd geschonken. Dit is echter niet het geval geweest, want deze opdracht werd aan het gehele twaalfstal verleend. Elk hunner ontving inderdaad de volheid van het apostelschap, zodat zij ieder op hun beurt eventueel dienst zouden kunnen doen als de oudste apostel of President van de Kerk. De hedendaagse Kerk is op datzelfde beginsel gegrondvest.

Bovendien koos de Here Petrus, Jakobus en Johannes uit en stelde hen aan het hoofd om op te treden als het Eerste Presidentschap nadat Hij er niet meer zou zijn. Zij werden van de andere apostelen afgescheiden en ontvingen een bijzonder gezag. Bij verschillende gelegenheden nam de Heiland deze drie met zich mede om bijzondere plichten te vervullen. Zij waren met hem op de berg der verheerlijking. Bij de dood van Petrus en Jakobus was het Johannes die als oudste het recht had de presiderende ambtenaar aan het hoofd der Kerk te worden. Heiligen der Laatste Dagen weten dat deze drie een presidentschap vormden; alle drie bezochten de profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery en ordenden hen tot apostelen. (Zie L. & V. 20:2 en 3) (Zie ook Afd. 27:12)

Dit Eerste Presidentschap, bestaande uit Petrus, Jakobus en Johannes was de voorloper van het Eerste Presidentschap dat wij heden ten dage kennen.

De profeet Joseph Smith bekleedde gelijktijdig twee ambten, nl. als President der Kerk en als president van de hogere (Melchizedekse) priesterschap. Alle andere Kerkpresidenten die hem zijn opgevolgd hebben ook steeds deze beide ambten bekleed.

Als President van de Kerk presideert de presiderende ambtenaar over alle leden der Kerk. Als president van de hogepriesterschap presideert hij over de gehele priesterschap van de Kerk en heeft het gezag om alle zaken daarvan te regelen, want hij draagt de sleutelen van dat priesterschap. De President der Kerk is door openbaring voorzien van raadgevers. In de Leer en Verbonden Afdeling 107, de verzen 78—80, lezen wij:

"Wedcrom, voorwaar zeg Ik u: De belangrijkste zaken der kerk en de moeilijkste rechtsgedingen der kerk moeten aan de raad der kerk worden voorgelegd, voor het Presidentschap van de Hogepriesterschap, indien de beslissing van de bisschop of van de rechters niet bevredigend is. En het presidentschap van de raad van de hogepriesterschap zal bevoegdheid hebben andere hogepriesters te roepen, en wel twaalf, om als raadgevers behulpzaam te zijn, en aldus zullen het presidentschap van de hogepriesterschap en zijn raadgevers macht hebben om volgens de wetten der kerk op grond van het getuigenis te beslissen. En na deze beslissing zal het niet meer voor de Here in herinnering worden gebracht; want dit is de hoogste raad van de kerk van God, en diens uitspraak is de eindbeslissing met betrekking tot geschillen in geestelijke zaken."

" . . . en terzelfdertijd is er slechts één op aarde, aan wie deze macht en de sleutelen van dit priesterschap zijn verleend . . ." (L. & V. 132:7) en tegenwoordig heeft President David O. McKay deze sleutelen in handen.

De hoogste bestuursmacht van de Kerk berust bij de President en zijn raadgevers. Dit Eerste Presidentschap presideert over alle raden, quorums en alle andere organisaties der Kerk en is tevens toegerust met de opperste macht om functionarissen aan te stellen of voor te dragen. Deze macht van aanstelling, voordracht en het presidentschap kan door het Eerste Presidentschap aan anderen worden overgedragen. Deze mogen zij zelf kiezen en zij worden door de mensen ondersteund als vertegenwoordigers van het presidentschap in het bestuur der Kerk.

De leden van het Eerste Presidentschap zijn de levende orakelen Gods en de opperste scheidsrechters en uitleggers van de wetten der Kerk. Zij houden toezicht op al het van de Kerk uitgaande werk in alle kwesties van beleid, organisatie en bestuur. Er is geen enkel onderdeel van het Kerkewerk waarover zij geen gezag voeren.

Het woord apostel betekent "een uitgezondene." Dit was de naam die onze Heer aan de twaalfen gaf die Hij gedurende Zijn aardse bediening als Zijn metgezellen verkoos en die Hij ook uitzond om Hem te vertegenwoordigen nadat Hij ten hemel was opgevaren.

Overeenkomstig hetgeen Paulus leerde, was het de bedoeling dat als er in de Raad der Twaalfen vacatures voorkwamen, deze lege plaatsen moesten worden vervuld, want aan de heiligen die in zijn tijd de Efeze waren verduidelijkte hij toen hij een betoog hield waarin hij pleitte voor de eenheid van de Kerk:

"En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars; Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus; Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus." (Ef. 4:11-13).

Wij weten dat na de val van Judas de discipelen bijeenkwamen en door middel van de inspiratie des Heren Matthias kozen om de opengevallen plaats in te nemen. Ook weten wij, dat slechts korte tijd na de dood des Heren Jakobus, een van de drie presiderende apostelen, werd gedood. Dat

Paulus tot het apostelschap werd geroepen, blijkt duidelijk uit vele van zijn zendbrieven en ook Barnabas was zo'n geroepene. Eveneens beschouwen wij Jakobus, die de Brief van Jakobus schreef, en Judas als apostelen.

Naar het gebod des Heren zijn er ook in onze dagen mannen gekozen om het werk van de Twaalven voort te zetten, telkens wanneer er vacatures optreden. In het Boek van Mormon lezen wij, dat dit ook onder de Nephieten de gewoonte was. Het is nimmer de bedoeling geweest dat er meer dan twaalf mannen geroepen zouden moeten zijn tot dit quorum van apostelen bij het ontstaan van vacatures.

Een van de eerste aanduidingen dat er in deze bedeling twaalf apostelen moesten worden gekozen vinden wij in de openbaring, gegeven te Fayette, New York, in juni 1829, waarin de drie getuigen werden aangesteld om de Twaalven uit te kiezen, zes jaar voordat de Twaalven werden geroepen. (L. & V. 18) De broeders die voor deze voorname roeping werden gekozen waren mannen die hun onkreukbaarheid hadden bewezen in Zions Kamp. Op de veertiende februari 1835 riep de Profeet de broeders in vergadering bijeen in Zions Kamp in Missouri. Hij maakte bekend dat het oogmerk van deze bijeenkomst was mannen te kiezen voor belangrijke posities in de bediening. De Here had hem geboden mannen te roepen die eerlijk en onkreukbaar waren en een groot geloof hadden; hieronder zouden er twaalf zijn die zouden moeten worden geordend tot apostelen in de Kerk. Ingevolge de ontvangen openbaring zouden deze mannen moeten worden uitgekozen door de drie getuigen van het Boek van Mormon. Na de gebruikelijke plichtplegingen bij de opening der vergadering ontvingen de drie getuigen een zegen door het opleggen der handen door het Eerste Presidentschap, opdat zij bij hun keuze geïnspireerd zouden mogen worden.

Nadat de keuze was gemaakt, ontvingen de gekozenen een opdracht. Op 12 maart 1835 kwamen de nieuwe apostelen in een raadsvergadering bijeen en verzochten het Eerste Presidentschap om de Here een openbaring voor hen te willen vragen, waardoor zij in hun arbeid zouden worden geleid. Het antwoord op hun smeekbede — de grote openbaring aangaande het priesterschap — kwam op 28 maart 1835. Het is bijna niet te geloven dat er iemand kan zijn die dit geïnspireerde document heeft gelezen en toch niet volstrekt overtuigd zou zijn van de profetische vermogens van de profeet Joseph Smith. De openbaring maakte het duidelijk dat, ingeval van ontbinding of vernietiging van het Eerste Presidentschap der Kerk, de Twaalven in het presidentschap zouden opvolgen en als zodanig zouden blijven optreden totdat de Here zou hebben geopenbaard, dat het Eerste Presidentschap opnieuw moest worden georganiseerd. Mocht het gebeuren dat het Eerste Presidentschap zou worden gedestruïeerd, dan zou de bevoegdheid om de zaken van de Kerk te regelen en te bestuderen automatisch op de Raad der Twaalven overgaan.

„En zij (de Twaalven) vormen een raad, in gezag en macht gelijkwaardig aan de drie eerder genoemde presidenten.“

„De Zeventigers zijn eveneens geroepen het evangelie te prediken en om bijzondere getuigen te zijn voor de niet-Joden en voor de ganse wereld; aldus verschillen zij van andere ambtenaren in de kerk in de plichten hunner roeping. En zij vormen een raad, in gezag gelijkwaardig aan die der

zoëven genoemde Twaalf bijzondere getuigen of Apostelen.“

(L. & V. 107:24-26)

Dit wil dus zeggen dat wanneer het Eerste Presidentschap gedestruïeerd is, de Twaalf Apostelen de presiderende raad der Kerk wordt totdat het Presidentschap weer opnieuw is georganiseerd en gedurende die tijd vormen zij praktisch het Presidentschap der Kerk — de presiderende raad daarvan. Mochten deze quorums door de één of andere oorzaak beiden vernietigd worden, dard zou de bevoegdheid om in de Kerk orde op zaken te stellen toevallen aan de Zeventigers en zouden zij het presiderende quorum worden.

Misschien is het nog nodig te zeggen, dat de apostelen niet gelijk kunnen zijn in autoriteit aan het Eerste Presidentschap wanneer dit volledig en naar behoren is georganiseerd. Er zouden geen twee of drie hoofden kunnen zijn die tegelijkertijd hetzelfde gezag zouden hebben, want iets dergelijks zou tot verwarring aanleiding kunnen geven.

Apostelen zijn reizende raadgevers of bijzondere getuigen, die de hele wereld rondgaan om te prediken, echter met dien verstande, dat de Twaalven niet mogen uitgaan zonder de raad en leiding van het Eerste Presidentschap.

„En verder zeg Ik u, dat wie gij ook in Mijn naam door de stem van uw broederen, de Twaalven, zult zenden, en die door u naar behoren zijn aanbevolen en gemachtigd, macht zullen hebben de deur van Mijn koninkrijk te openen voor iedere natie, waarheen gij hen ook zult zenden — voor zoverre zij zich voor Mij zullen verootmoedigen, in Mijn woord verblijven en naar de stem van Mijn Geest luisteren.“

(L. & V. 112:21-22)

Zij vormen een reizende, presiderende hoge raad en moeten alle andere ambtenaren van de Kerk ordenen en de Here heeft gezegd, dat zij „Zijn schapen moeten weiden“. Zij dragen de sleutelen van het gezag in de gehele wereld. Zij zijn bijzondere getuigen van Jezus Christus. Zij hebben er recht op de waarheid te kennen en een blijvend getuigenis te hebben. Het is een gebiedende eis voor hen te weten dat Jezus Christus wezenlijk de Eniggeboren Zoon van God is, de Verlosser der wereld en de Zaligmaker van allen die hun zonden willen belijden, zich bekeren en Zijn geboden onderhouden. Vaak rijst de vraag: „Is het noodzakelijk dat een lid van de Raad der Twaalven de Verlosser met eigen ogen aanschouwd heeft om een apostel te kunnen zijn?“ Inderdaad is het hun persoonlijk voorrecht Hem te mogen aanschouwen als de gelegenheid dit vereist, doch de Here heeft ons geleerd dat er een sterkere getuige bestaat dan het vóór zich zien van een verschijning, zelfs als het gaat om het aanschouwen van de Zoon van God in een visioen. Indrukken die de ziel ontvangt van de Heilige Geest zijn van veel meer betekenis dan een visioen. Als Geest spreekt tot geest, zal de indruk die dit op de ziel maakt veel moeilijker uit te wissen zijn. Ieder lid van de Kerk moet door middel van de Heilige Geest het getuigenis hebben ontvangen dat Jezus de Zoon van God is, hetgeen onuitwisbare sporen in zijn of haar ziel heeft nagelaten.

Het is de roeping van het Eerste Presidentschap en de Raad der Twaalven om onder leiding van de Zaligmaker en de Heilige Geest deze kerk en haar leden te besturen. Hun arbeid in dienst van onze Heiland is voor de gehele mensheid een inspiratie. De Here heeft ons gezegend met uitgelezen en kloekmoedige leiders.

David O. McKAY

Vanaf zijn geboorte op 8 september 1873 in de gemeente Huntsville, een streek die veel op de Alpen lijkt, vier jaar nadat de pioniersperiode geëindigd was met de komst van een spoorweg naar Utah, heeft president David O. McKay letterlijk de Kerk zien uitgroeien tot de wereldwijde organisatie die zij volgens de profetieën zou worden.

Gedurende zijn presidentschap, dat begon op 2 april 1951, zijn de ringen uitgebreid tot Europa, Latijns-Amerika, Australië en de eilanden der zee. Hij heeft inwijdingsgebeden uitgesproken voor vijf tempels: Zwitserland, Los Angeles, Nieuw Zeeland, Londen en Oakland. De programma's voor seminaries zijn sterk uitgebreid; de Brigham Young Universiteit is uitgebreid tot de grootste kerkelijke universiteit ter wereld; colleges en scholen zijn gesticht in Hawaï, Nieuw Zeeland en andere zendingsgebieden. Er is nauwelijks één gebied te vinden, waarin de Kerk geen fenomenale groei geboekt heeft sinds president David O. McKay aan het hoofd staat. Hij heeft ook meer en verder gereisd dan enig ander profeet in de geschiedenis van de herstelde Kerk. Hij bezocht ringen en zendingen over de gehele wereld.

"Ik realiseerde me in mijn jeugd dat het kostbaarste dat een mens kan krijgen in dit leven is een getuigenis van de goddelijkheid van dit werk. Ik hongerde er naar. Ik voelde dat als ik dat kon krijgen al het andere van geen betekenis was," heeft hij eens gezegd.

Als jong zendeling in Schotland in het laatst van de vorige eeuw leerde hij ontmoediging kennen toen hij zich realiseerde dat zoveel fijne mensen in het land zijner vaders de boodschap van het evangelie over hun kant lieten gaan. Toen zag hij eens op een dag een gebouw dat nog niet voltooid was. Boven de deur stond een opschrift in steen gebeiteld:

"Wat gij ook zijt en wat gij ook doet,

Het is uw deel dus doe dat goed"

Dit was naar hij later vertelde het keerpunt in zijn zending. Op een vergadering in het zendingsveld wendde zijn zendingspresident James McMurrin zich eens plotseling tot

hem en zeide: "Ik wil u vertellen broeder David dat satan verlangt u als tarwe te ziften, maar God is u indachtig". Toen voegde hij er aan toe: "Als u uw geloof behoudt zult u eens tot de leiders van de Kerk behoren".

Na zijn zending trouwde David O. McKay met zijn geliefde uit zijn universiteitsdagen, Emma Ray Riggs, in de Salt Lake Tempel op 2 januari 1901. Zij werden de ouders van zeven kinderen, waarvan er één vroeg stierf.

David O. McKay heeft vele taken gehad in de Kerk. Hij diende als hoofd van de Weber Academy in Ogden toen hij geroepen werd tot apostel in de Raad der Twaalven op de algemene conferentie van april 1906. Zes maanden later, in oktober 1906, werd hij lid van het algemeen superintendentschap van de zondagsschool. Vele jaren lang wijdde hij veel van zijn tijd aan deze taak. In 1918 werd hij algemeen superintendent en bleef dat tot hij in oktober 1934 door president Heber J. Grant tot raadgever van het eerste presidentschap werd gekozen.

Als lid van de Raad der Twaalven bezocht hij vele ringen en zendingen der Kerk. In 1920-1921 maakte hij wereldreis langs de zendingen en van 1922-1924 presideerde hij over de Europese zending. In april 1951, 45 jaar nadat hij geordend was tot apostel in de Raad der Twaalven, werd hij president van de Kerk.

President David O. McKay is een groot leraar. Een ouderling die onlangs werd geroepen om te presideren over de zending in Brazilië zeide van zijn roeping: "Dit is een grote eer". De profeet keek met zijn vriendelijke, maar doordringende ogen in de ziel van de pas benoemde zendingspresident en antwoordde: "Nee, 't is geen grote eer. Het is een groot vertrouwen, dat u wordt gegeven".

President David O. McKay is zich altijd sterk bewust geweest van de ernst en de verantwoordelijkheid van de taak die hem toevertrouwd is, zowel tegenover de Heer als tegenover de Heiligen.

Hugh B. BROWN

van het Eerste Presidentschap

Hugh B. Brown, eerste raadgever van het Eerste Presidentschap, gelijkt veel op Mormon, Moroni en andere militairen, die ook profeten waren van het Boek van Mormon.

In 1910 hielp president Brown de Cardston (Alberta) Militia organiseren en vier jaar later werd dit onderdeel van de cavalerie bij het uitbreken van de eerste wereldoorlog ingedeeld bij het Canadese leger met hem als officier. Hij en zijn mannen waren dappere soldaten en toen de oorlog in 1918 eindigde werd hij ontslagen met de rang van majoor. Hij had met zijn mannen gewerkt en hun raad gegeven en gedurende de tweede wereldoorlog stond hij hun zoons en kleinzoons als coördinator voor de dienstplichtigen uit de hele Kerk weer met raad en daad ter zijde in de verre militaire kampen der geallieerden. Na de tweede wereldoorlog gaf hij zijn krachten aan de Brigham Young Universiteit als godsdienstleraar en coördinator voor de veteranen.

Ouderling Brown werd op 24 oktober 1883 in Salt Lake City geboren als zoon van Hower Manley en Lydia J. Brown. Toen hij een jaar of vijftien was verhuisde zijn familie naar het zuiden van Alberta, waar hij al werkende op boerderijen en fokkerijen, aan kanalen en spoorwegen, letterlijk met de streek opgroeide. In 1904 volgde hij een oproep voor een zending in Groot Brittannië, het land waar hij meer dan dertig jaar later zou terugkeren om tot tweemaal toe te presideren over de Britse zending.

In 1908 trouwde hij met Zina Y. Card, een kleindochter van Brigham Young in Salt Lake Tempel en zij zouden de ouders worden van acht kinderen. Na hun trouwen keerden zij terug naar Alberta om zich daar te vestigen. In 1912 kwam hij naar Salt Lake City terug om z'n studie in de rechten aan de universiteit van Utah te beginnen, welke hij afmaakte aan de universiteit van Alberta.

Zijn roepingen in de Kerk omvatten het werk van raadgever van de bisschop in Cardston en daarna lid van de Hoge Raad in Alberta ring. In 1938 werd hij ondersteund als president van de pas gevormde Lethbridge ring in Canada.

Het gezin Brown verhuisde in 1927 naar Salt Lake City waar hij ging werken bij het rechtskundig bureau van Clark. (J. Reuben Jr.), Richards (Preston D.) en Bowen (Albert E.). Na korte tijd gewerkt te hebben als raadgever van het presidentschap van de Granite Ring werd Hugh B. Brown in 1928 ondersteund als ringpresident.

Op de algemene conferentie van oktober 1953 werd hij geroepen als assistent van de Raad der Twaalven. In die tijd had hij een rechtskundige praktijk in Canada, maar hij gaf zijn zaak op om al zijn tijd en talenten te kunnen wijden aan de Kerk. In april 1958 werd hij op de algemene conferentie ondersteund als lid van de Raad der Twaalven en op 21 juni 1961 werd hij aangesteld als raadgever in het eerste presidentschap. Hij werd de eerste raadgever van president McKay op de algemene conferentie van oktober 1963.

President Brown vertelt wel eens een verhaal over een jonge tuinman die een krentestruik die zo hoog als een boom werd, maar geen vruchten meer gaf, moest snoeien. Hij vertelde hoe hij jaren later naar een bevordering had verlangd, maar die niet had gekregen. Toen kwamen de woorden welke de tuinman tegen die strijk had gezegd hem weer in de gedachten: "Ik ben hier de tuinman." Het was alsof de Heer tegen hem zei: "Het was niet de bedoeling dat je dat werd wat je zocht . . . Je zou het doel waarvoor ik je plantte te niet hebben gedaan en mijn plannen met je zouden verijdeld zijn". Nu zegt president Brown dikwijls in zijn gebeden tot zijn hemelse Vader: "Help ons allen het doel van ons zijn hier te begrijpen, gewillig te zijn om ons te onderwerpen aan Uw wil en niet onze eigen wil door te drijven. Wij gedenken dat in een andere tuin, genaamd Gethsemane de meest uitgelezen van al Uw zonen verheerlijkt werd door zich te onderwerpen aan Uw wil".

Bijnaal zijn werkzaamheden denkt president Brown aan deze les en hij staat altijd klaar om het werk van de Meester hier op aarde te bevorderen.

N. Eldon TANNER

van het Eerste Presidentschap

President N. Eldon Tanner, tweede raadgever in het Eerste Presidentschap, komt uit een HdLD kolonie midden in de tarwevelden van Canada. Zijn ouders Nathan William en Sarah Edna Brown Tanner gebruikten hun wittebroodsweken om in een huifkar naar Canada te verhuizen. Zij moesten hun paarden verkopen voor levensmiddelen. Zijn moeder keerde korte tijd naar Salt Lake City terug voor de geboorte van hun eerste baby, Nathan Eldon op 9 mei 1898.

Eldon werd groot gebracht op de boerderij en fokkerij. Hij bestuurde dikwijls de ploeg achter de zwoegende ossen. Hij leerde Gods scheppingen liefhebben, vooral zijn medemens. De gelegenheid voor een opleiding was gering; na de achtste klas doorlopen te hebben hoorde hij dat het hoofd van de school een negende klas wilde onderwijzen als hij nog vier anderen kon vinden, die ook zouden meedoen. Hij vond er vier maar het werk op de boerderij maakte, dat hij tot na Kerstmis niet naar school kon gaan. Later ging hij nog twee jaar met geleend geld naar een andere school en keerde toen terug om zelf te onderwijzen. Sommige leerlingen wilden echter ook de stof voor de twaalfde klas leren, welke hijzelf nog nooit had gehad. Met het Provinciaal Departement voor opvoeding werd overeengekomen, dat het lesmateriaal hun toegezonden zou worden en dat hij en de andere gevorderde leerlingen hun lessen zouden afmaken en opsturen naar het departement voor hun graad. Het was een heel ongewone klas. De onderwijzer kreeg n.l. te zamen met zijn leerlingen zijn graad voor de twaalfde klas.

Een vroegere leerling uit de achtste klas die nu een succesrijk dokter is in Salt Lake, herinnerde zich hoe de onderwijzer die zag hoe graag de jongens onder leiding aan sport deden, elke morgen om half zes met de jongens samenkwam om te sporten.

President Tanner trouwde met Sara Isabella Merrill op 20 december 1919. Zij zijn de ouders van vijf dochters.

Toen hij raadgever was van de bisschop en adviseur in het diakenenquorum van de eerste wijk van Cardston ging hij

vaak naar de jongens thuis om te zien waarom zij inactief waren. Toen bleek dat de jongens niets anders dan een werkjas hadden. Hij spoorde ze aan naar de vergadering te komen in de kleding die zij hadden. Hij zou ook in z'n werkjas komen. Zo werd het een diakenenquorum met 100% activiteit. Later diende hij als bisschop van die wijk.

Hij werd gekozen in de wetgevende vergadering van het provinciaal bestuur van Alberta en werd daar tot voorzitter gekozen. Ook werd hij gekozen als lid van het provinciale kabinet en diende als hoofd van het departement voor land- en mijnbouw. Toen hij in Edmonton woonde werd hij ook president van de Wijk Edmonton van de Kerk.

Toen deden zich enkele gelegenheden voor in de groeiende petroleumindustrie. Hem werd het presidentschap van de uitgestrekte Canadian Pipe Line Company aangeboden, welke zich uitstrekte van Alberta tot Quebec, maar aanvankelijk weigerde hij dit omdat hij meende, dat hij dan niet langer president van de Calgary Ring kon blijven. Toen werden de kantoren van de Pipe Line overgebracht naar Alberta, waar hij toen een bestuursfunctie kon waarnemen.

Op de algemene conferentie van oktober 1960 werd hij aangewezen als assistent van de Raad der Twaalven en spoedig hierna werd hij benoemd om te presideren over de West-europese zending van de Kerk. Op de oktoberconferentie van 1962 werd hij ondersteund als lid van de Raad der Twaalven en het volgend jaar oktober werd hij gekozen als tweede raadgever van president David O. McKay. President Tanner diende als lid van de Raad der Twaalven van 6 oktober 1962 tot 4 oktober 1963, nog geen vol jaar, korter dan enig ander die in deze bedeling tot die taak geroepen is.

Als leidraad voor zijn persoonlijk leven heeft president Tanner gezegd: "Er bestaat op deze wereld niets groters dan een beroep te kunnen doen op de Heer en te weten dat Hij antwoord geeft op onze gebeden en dat Hij ons het Plan van leven en zaligheid heeft gegeven".

Joseph Fielding SMITH

van het Eerste Presidentschap en president van de Raad der Twaalven

In 1896 ontving Joseph Fielding Smith op twintigjarige leeftijd een patriarchale zegen van John Smith, de patriarch van de Kerk. Een gedeelte van deze heilige zegen luidt als volgt:

"Het is uw voorrecht om een hoge ouderdom te bereiken en het is de wil van de Heer dat gij een machtig man in Israël zult worden. Daarom zeg ik tot u, denk na over het verleden, het heden en de toekomst. Indien ge wijsheid zult putten uit de ervaringen van het verleden, zult ge gewaar worden, dat de hand des Heren u beschermd heeft en nog beschermt en dat uw leven bewaard is voor een wijs doel . . . Het zal uw plicht zijn met uw broederen in de Raad te zitten en over de mensen te presideren. Het zal ook uw plicht zijn veel te reizen, zowel dichtbij als ver, over landen en zeeën en te werken in de bediening . . . (De geest van de Heer) zal uw verstand leiden en u de juiste woorden en gevoelens geven opdat gij de wijsheid der goddelozen zult beschamen en de raadsragen der onrechtvaardigen zult te niet doen".

Hoewel deze zegen gegeven werd toen president Smith nog maar nauwelijks twintig jaar was en hij zijn zendingswerk en posities van gezag en verantwoordelijkheid nog ver voor zich had, kunnen we achteraf wel zien dat de voorspellingen letterlijk zijn uitgekomen.

Joseph Fielding Smith werd geboren op 19 juli 1876 in het huis van een pionier te Salt Lake City. Hij was de zoon van president Joseph F. Smith, de zesde president van de Kerk en Julia Lambson. Zijn grootvader van vaders kant was Hyrum Smith, die tegelijk met zijn broer Joseph Smith in de Carthage gevangenis werd dood geschoten.

De jonge Joseph bracht zijn kinderjaren door op de boerderij van zijn familie, waar hij een grote liefde voor dieren en voor de natuur ontwikkelde. Hij was altijd een diep denker en zoekter naar waarheid en wijsheid en hij spendeerde vele uren aan gesprekken met zijn vader over de Schriften en de leerstellingen van de Kerk.

In 1899 werd hij op zending geroepen naar Engeland en twee

jaar later nam hij een betrekking aan op het kantoor van de historieschrijver van de Kerk. In de volgende negen jaren vervulde hij vele taken in de Kerk. Hij was o.a. lokaal zending, lid van het ringbestuur van de O.O.V. en later lid van het hoofdbestuur, president van zijn zeventigersquorum, lid van de hoge raad en vele van deze posities nam hij tegelijkertijd waar.

Op de algemene conferentie van april 1910 werd hij ondersteund als lid van de Raad der Twaalven en 41 jaar later in april 1951 werd hij president van deze Raad. In oktober 1965 werd hij eveneens benoemd tot raadgever van het Eerste Presidentschap en hij is in deze bedeling de enige die te zelfder tijd deze beide functies waarneemt.

Als we alle bijdragen en talenten van president Joseph Fielding Smith zouden willen opschrijven zouden we vele bladzijden nodig hebben, maar op zo'n lijst zou het volgende moeten staan: kerkhistoricus vanaf 1921; president van de Salt Lake tempel; redakteur en dan president van de Genealogische Vereniging van Utah; schrijver van talloze artikelen en boeken (in juli werd zijn 23ste boek gepubliceerd); bestuurslid van vele zakelijke en ook opleidingsinstellingen; doctor honoris causa van de Brigham Young universiteit. Ook is hij een toegewijd echtgenoot, vader en grootvader. Zijn nageslacht telt elf kinderen, zestig kleinkinderen en meer dan veertig achterkleinkinderen.

De invloed van het diepe en scherpe inzicht in evangeliezaken van president Joseph Fielding Smith heeft zich over de hele Kerk doen gevoelen. Wanneer wij terugzien op de profetische patriarchale zegen welke hem vele jaren geleden is gegeven, kunnen we wel constateren dat hij veel gereisd heeft "zowel dichtbij als ver over landen en zeeën, werkende in de bediening", onvermoeid en onbevreesd het evangelie predikende. Hij heeft "de wijsheid der goddelozen beschaamd en de raadsragen der onrechtvaardigen te niet gedaan". Hij is waarlijk een "machtige man geworden in Israël".

Thorpe B. ISAACSON

van het Eerste Presidentschap

Een man die op vele gebieden succesvol heeft gewerkt — als opvoeder, als zakenman, als leider in de burgermaatschappij en in de Kerk, dat is president Thorpe B. Isaacson, raadgever in het Eerste Presidentschap.

President Isaacson werd op 6 september 1898 in Ephraim, een vredig boerendorpje in Utah, geboren. Door zijn ouders, Martin en Mary Beal Isaacson kwam hij uit een ferm pioniersgeslacht. Het licht van het evangelie werd aangenomen door zijn grootouders, de Isaacsons in Denemarken en de Beals (zijn voorletter B staat voor Beal) in Engeland.

In zijn schooltijd muntte hij uit in atletiek, werd in 1917 gekozen tot achterhoederspeler in de basketbalploeg. Hij bezocht Snow Academy (nu Snow College), de Brigham Young universiteit, Utah Agricultural College (nu de universiteit van de staat Utah) en de universiteit van Californië te Berkely. Als jonge man was hij onderwijzer en hoofd van een school in het noorden van Utah en toen hij onderwijs gaf in Box Elder County ontmoette hij Lula Maughan Jones, met wie hij op 16 juni 1920 in de Salt Lake tempel trouwde. Hij werkte op de faculteit van het Brigham Young College in Logan, Utah en keerde toen weer terug naar Ephraim, steeds onderwijzend en zijn leerlingen inspirerend met lessen die hij niet alleen uit lesboeken haalde, maar ook uit denvershillende sporten. Hij nam zijn winnende teams bij enkele gele genheden mee naar wedstrijden tussen de (Amerikaanse) staten. Hij verliet echter het onderwijs en verhuisde met zijn vrouw en kinderen (zij hadden drie kinderen, waarvan er één overleed) naar Salt Lake City waar hij in het verzekeringswezen ging. Binnen enkele jaren werd hij door zijn maatschappij uitgekozen als de meest eminente levensverzekeringsman van Amerika en zijn naam werd gegraveerd in de kalkstenen muren van het kantoor van de maatschappij in Fort Wayne, Indiana.

Terwijl hij de eerste raadgever was in de bisschop van de Yale wijk te Salt Lake City, werd president Isaacson als

tweede raadgever van de presiderende bisschop, LeGrand Richards, geroepen. Dat was in december 1946. Hij was de eerste raadgever van de presiderende bisschop Joseph L. Wirthlin, vanaf april 1952. In oktober 1961 werd hij ondersteund als assistent van de Raad der Twaalven en op 29 oktober 1965 kwam zijn roeping als raadgever in het Eerste Presidentschap.

De diensten van president Isaacson in de Kerk en in de burgermaatschappij omvatten velerlei. Hij is voorzitter van het kerkelijke comité van historische terreinen en nog van vele andere comité's, waarbij inbegrepen het tempelcomité. Hij is vice-president van de raad van commissarissen van de Brigham Young universiteit en vice-president van de Kerkraad voor de opvoeding. Twaalf jaar lang was hij commissaris van de universiteit van Utah en zeven keer werd hij tot president van deze raad gekozen. Ook was hij lid van de regentschapsraad van de universiteit van Utah.

Gul met zijn tijd diende hij ook onvermoeibaar in regeringsaangelegenheden. In 1954 inspecteerde hij de vreemde troepen in het nabije oosten en andere landen en bezocht daarbij Frankrijk, Italië, Israël, Libanon en Iran. Hij werd in mei 1963 benoemd tot adviseur van de minister van opvoeding der Verenigde Staten en in 1965 werd hij lid van Utah's Little Hoover Commission.

In de loop der jaren heeft president Isaacson tegenover de Heiligen die in algemene conferentie of op andere vergaderingen bijeen waren enige grote uitspraken gedaan over de kracht van het gebed. Wanneer hij ringconferenties bezocht, eerst als lid van het presiderende bisschop en later als assistent van de Raad der Twaalven, leerde hij met kracht en macht hoe zij het werk moesten organiseren in al de uitgelezen wijngaarden des Heren zodat zowel voor de leiders als voor de leden het juk zacht, de lasten licht en de roepingen en verkiezingen verzekerd mochten zijn.

Harold B. LEE

van de Raad der Twaalven

Op een nacht dat ik in bed lag enkele jaren geleden, werd ik mij bewust dat ik, alvorens ik waardig kon zijn om het hoge ambt, waartoe ik geroepen was te bekleden, iedere ziel die op deze aarde rondliep moest liefhebben en vergeven en daarna kwam er zo'n vrede over mij, ik ontving zoveel leiding, troost en inspiratie, die mij indrukken gaven over toekomstige dingen dat ik wist dat dit uit goddelijke bron moest komen.

Zo beschrijft Harold B. Lee één van de nederig makende geestelijke ervaringen die hem hebben geholpen om te worden wat één van zijn mede-apostelen noemde: "een machtig man in het moderne Israël".

De sleutel tot ouderling Lee's karakter ligt in zijn nederigheid voor God en zijn onbevreesdheid tegenover de mensen. Vele malen hebben zijn metgezellen zich verwonderd over zijn ruime blik, zijn diepgaand begrip en zijn bijna bovennatuurlijke bekwaamheid om direkt tot de waarheid te komen.

Harold B. Lee werd op 28 maart 1899 te Clifton Idaho geboren als zoon van Samuel M. en Louisa Bingham Lee. Hij en zijn broers en zusters werden groot gebracht op de familieboerderij, waar zoals hij later aan de jeugd van de Kerk vertelde "wij bij het aanbreken van de dag al begonnen met allerlei karweitjes te doen, zodat we met zonsopgang aan ons dagelijkse werk konden beginnen. Als de dag dan om was, moesten we nog onze avondkarweitjes doen, gewoonlijk bij het licht van een lantaren".

Als jongen debatteerde hij graag; hij speelde basketbal. Nadat hij de Albion State Normal School in Idaho had afgelopen, gaf hij onderwijs aan een school met één klaslokaal. Er waren ongeveer 25 leerlingen en hij gaf soms 28 lessen per dag. In 1920 toen hij hoofd van een school in Oxford Idaho, was, kwan zijn roeping voor een zending naar de Westelijke Staten.

Na zijn ontslag en na zijn studies aan de universiteit van Utah werd hij hoofd van het Granite schooldistrict (Salt Lake) en daarna bedrijfsleider van de intermountain Foundation Press.

In 1932 werd hij benoemd tot gemeenteraadslid en later werd hij tot wethouder gekozen.

Ondertussen diende hij de Kerk getrouw en in 1930 werd hij geroepen om te presideren over de Pioneer Ring. Onder zijn leiderschap was dit waarlijk een "pionier" ring. Hij stelde daar een welzijnszorgprogramma op, dat het model werd voor het welzijnszorgprogramma van de hele Kerk, toen in 1936 het Eerste Presidentschap hem vroeg al zijn tijd te geven aan het werk van directeur van het welzijnszorgprogramma van de Kerk. Hij werkte nog in deze positie toen hij in april 1941 werd geroepen in de Raad der Twaalven. Als apostel heeft hij van het begin af een groot leiderschap en kracht ten toon gespreid en hij droeg altijd een zware verantwoording. Ouderling Lee is lange tijd een trouw voorvechter en kampioen voor de jeugd geweest. Gedurende de tweede wereldoorlog hield hij een serie lezingen voor de radio, die later werden gepubliceerd onder de naam Youth and the Church. Veel van zijn begrip voor de jeugd en voor hun problemen kwam uit eigen persoonlijke ervaring.

In 1923 trouwde hij met Fern Lucinda Tanner en zij werden de ouders van twee dochters. Zij stierf in 1962 en in 1963 huwde hij Freda Joan Jensen.

In 1953 schreef ouderling Marion G. Romney van de Raad der Twaalven een artikel over Harold B. Lee, waarin de achtting welke de gehele Kerk hem toedraagt op kernachtige wijze beschreven wordt: "Zo is Harold B. Lee, die nu niet aan het eind, maar pas aan het begin van zijn loopbaan staat. Hij weet waar hij heen wil, wordt erkend voor wat hij is en gaat steeds voorwaarts. Achter hem ligt een hele lijst met grote dingen die hij bereikt heeft; voor hem vertoont zich de ene heuvel na de andere en Alp na Alp verrijst. Gesteund door de wetenschap dat hij leeft in de schaduw van de Almachtige, zal hij niet wankelen. De toekomst moet rekening houden met Harold B. Lee".

Spencer W. KIMBALL

van de Raad der Twaalven

Toen Spencer W. Kimball nog een jongen was zei z'n vader eens tegen een buurman: "Broeder, dat is toch zo'n buitengewone jongen. Hij probeert altijd te gehoorzamen, wat ik hem ook vraag. Ik heb hem opgedragen als spreekbuis voor de Heer — als de Heer dat wil. U zult zien dat hij eens een groot leider wordt. Ik heb hem toegewijd aan de dienst van God en hij zal eens een machtig man in de Kerk worden".

Deze profetie van de vader was geen ijdele grootspraak want zelfs als kind vertoonde Spencer Kimball een vast geloof en een sterk karakter. Een rijk erfdeel had hij al met zijn geboorte meegekregen: zijn grootvader van vaders kant was Heber C. Kimball, apostel, profeet, zendeling en raadgever van Brigham Young. Edwin Woolley, zijn andere grootvader diende 40 jaar als bisschop in Salt Lake City.

Spencer Woolley Kimball werd in Salt Lake City geboren op 28 maart 1895, als zoon van Andrew en Olive Woolley Kimball. In 1898 werd zijn vader door het Eerste Presidentschap geroepen tot president van de St. Joseph Ring in de Gina Vallei te Arizona.

Op school in Thatcher was Spencer klasseleider, ereleerling en een ster-atleet. Na een zending in de Centrale Staten, waar hij president was van de Missouri Conferentie, bezocht hij de universiteit van Arizona. Hij trouwde in 1917 met Camilla Eyring en zij werden de ouders van vier kinderen.

Als zakenman in Arizona — eerst als employee op een bank en later als eigenaar van een verzekeringsmaatschappij van onroerende goederen — bekleedde Spencer W. Kimball vele vooraanstaande posities in burgerlijke en beroepsorganisaties, evenals bij de padvindende, opleidingsinstituten, de regering, de kamer van koophandel en de Rotary.

Maar bij Spencer W. Kimball kwam het werk voor de Heer altijd in de eerste plaats. Op z'n 22ste jaar was hij secretaris van de St. Joseph Ring; zes jaar later werd hij raadgever in

het ringpresidentschap. In 1938 werd hij geroepen als de eerste president van de pas gestichte Mt. Graham Ring. Daarna op 8 juli 1943 kwam de oproep om te dienen als lid van de Raad der Twaalven.

In zijn eerste toespraak op een algemene conferentie vertelde hij, dat hij, gelijk Jacob, "tot de morgen aanbreek" had geworsteld om een zegen, en dit deed hij 85 nachten lang "bidde tot God om mij te helpen en mij bekwaam te maken om deze grote verantwoordelijkheid te kunnen dragen".

Dat de Heer hem zijn hele leven gesterkt heeft ondanks vele bezoeken welke minder sterke mensen zouden hebben gebroken, is zowel voor hemzelf als voor degenen die hem kennen een getuigenis.

Toen hij zeven jaar was is hij bijna verdrongen. Op tienjarige leeftijd leed hij aan gezichtsverlamming. Toen hij elf was stierf zijn moeder. In zijn twaalfde jaar kreeg hij tyfus. Toen hij volwassen was kreeg hij een ernstige hartaanval. In 1957 onderging hij een keeloperatie en de doktoren moesten een van zijn stembanden en de helft van de tweede verwijderen. Gedwongen om opnieuw te leren spreken, spreekt hij nu met een diepe bedachtzame stem. Maar door het overwinnen van deze moeilijkheden heeft hij een diep en blijvend geloof gekregen in de macht en de doeleinden van zijn hemelse Vader. Een van zijn mede-apostelen heeft gezegd: "Hij is een man met kracht en waardigheid, een overtuigende persoonlijkheid met een groot geloof. Hij gelooft dat het onmogelijke met de hulp van God mogelijk is. Hij kent de diepe betekenis van zijn roeping en hij geeft zich aan zijn taak met een toewijding die men slechts zelden ziet".

Zijn vaders profetie is waarlijk uitgekomen, want door zijn toegewijd dienstbetoon, zijn liefde voor zijn medemensen en de diepe en sterke overtuiging die hij bezit is Spencer W. Kimball een machtig man in de Kerk geworden!

Ezra Taft BENSON

van de Raad der Twaalven

Het toneel stelt voor het Commodore hotel in New York, waar de nieuw gekozen president met zijn nieuwe kabinet zou samenkomen. Enkele minuten voor de vergadering begon opperde de nieuwe minister van landbouw, Ezra Taft Benson, dat het wel passend zou zijn om met een gebed te beginnen. Generaal Dwight D. Eisenhower antwoordde niet meteen, maar na de vergadering tot de orde geroepen te hebben vroeg hij minister Benson een openingsgebed uit te spreken.

Hoewel minister Benson hogelijk verrast was over dit verzoek, was hij er onmiddellijk toe bereid; het spontane gebed was een diep ingewortelde gewoonte. Nederig en vol vertrouwen zond hij een vurig gebed op, God dankende voor de vrijheid, voor de grondwet, voor de overvloed van het land. Toen bad hij om goddelijke leiding, om de geest van onderscheid en om eenheid en toegewijde dienst, voor het welzijn van de mensen.

Dat Ezra Taft Benson ten eerste zo'n verzoek aan president Eisenhower durfde doen en ten tweede bereid was onvoorbereid een gebed uit te spreken, voor zijn vrienden en kennissen was het geen verrassing, want ouderling Bensons godsdienst was altijd op de eerste plaats gekomen in zijn leven; geen enkele betrekking of erebaantje mocht hem ooit belemmeren in zijn kerkelijke activiteiten, zijn normen of zijn godsdienstige manier van leven.

Hij werd geboren op 4 augustus 1899 op een boerderij bij Whitney, Idaho, als zoon van George T. Benson Jr. en Sarah Dunkley. Hij was de oudste van elf kinderen en toen hij veertien jaar was werd zijn vader op zending geroepen en hij en zijn broers namen de leiding van de boerderij over. Later bezocht hij Utah Agricultural College (dat nu bekend is als de universiteit van de staat Utah), de Brigham Young universiteit (waar hij candidaats deed) en de universiteit van de staat Iowa (waar hij zijn doctoraal behaalde). Hij ging ook op zending naar de Britse eilanden.

Hij trouwde met zijn geliefde uit zijn collegetijd, Flora Amussen (zij zouden de ouders worden van twee zoons en vier dochters) en zij keerden terug van Iowa naar de familieboerderij in Whitney. Daar leidden Ezra Taft Bensons leiderscapaciteiten al gauw tot zijn verkiezing als vertegenwoordiger van de landbouwers uit die streek, secretaris van de Idaho Coöperatie te Boise en ten slotte tot hoofdsecretaris van de Nationale Bond van Boerencoöperaties in Washington D.C. Ook diende hij trouw in enkele kerkelijke functies; hij was b.v. president van de Boise ring en hij was president van de Washington ring toen hem op 26 juli 1943 door president Heber J. Grant gezegd werd: "U bent tot de jongste apostel in de Kerk gekozen".

Ouderling Benson nam direct ontslag uit zijn baan te Washington en wijdde zich met zijn hele hart aan het werk van de Heer, welk werk hij hoger schatte dan wat ook. Maar er wachtten hem andere taken. In 1952 vroeg generaal Eisenhower hem minister van landbouw te worden. Hij had veel tegenwerpingen en zei president Eisenhower, dat hij nooit zijn geloof en godsdienstige beginselen zou verzaken. Eisenhower antwoordde: "U weet stellig dat we de grote verantwoordelijkheid hebben het vertrouwen van de mensen in hun eigen regering te herstellen — dat we ons moeten inlaten met geestelijke zaken". Dus nam Ezra Taft Benson de taak op zich en diende zijn land acht jaar lang onder Eisenhower. Altijd echter stond hij pal voor zijn overtuiging en hij won het respect en de bewondering van de natie.

Nu dat hij terug is op zijn plaats in de Raad der Twaalven is ouderling Benson een uitgesproken verdediger van het evangelie en van de grondwet der Verenigde Staten. "Het is mijn vaste overtuiging", zeide hij, "dat de God des hemels de vaders die het fundament gelegd hebben verwekte en ze inspireerde om de grondwet van ons land tot stand te brengen. Vrijheid is een door God gegeven eeuwig beginsel, een erfdeel dat kostbaarder is dan het leven zelf", welk getuigenis hij zowel aan leden als aan niet-leden over de hele wereld geeft.

Mark E. PETERSEN

van de Raad der Twaalven

Mark E. Petersen heeft zijn hele leven met woorden gewerkt — met gesproken woorden, met geschreven woorden, maar altijd met woorden. Woorden worden in zijn handen levend. Zij schijnen meer te gaan betekenen, indringender te worden, een onderwerp duidelijker uit de pluizen dan zij anders zouden doen.

Wanneer je alleen maar luistert naar de woorden van Mark E. Petersen of ze leest weet je al wat voor man hij is. Zijn krachtige bariton stem beheerst door een onberispelijke heldere manier van zeggen verraadt een aangeboren welsprekendheid en een geweldige energie. Zijn oprechte bescheidenheid geeft vertrouwen en laat zijn sterke, stralende en warme persoonlijkheid doorschemeren. Men ziet zijn hoffelijk optreden en begrijpt instinctief zijn goede bedoelingen.

Veel van wat Mark E. Petersen is verraadt zijn vroegere journalistieke loopbaan. Hij werd met zijn tweelingzusje op 7 november 1900 in Salt Lake City geboren uit nederige Deense bekeerlingen, Christian en Christine Andersen Petersen. Als jonge jongen bracht hij kranten rond om zo mee te helpen de kost te verdienen. Op zaterdag en in de zomer hielp hij zijn vader in diens constructiebedrijfje. In die dagen kreeg hij al een voorliefde voor werken met hout en dat heeft hij nog.

Na zijn zending naar Nova Scotia ging de 23-jarige Mark werken bij de Deseret News als leerling-verslaggever. Er zijn maar weinig beroepen die zoveel bekwaamheid vereisen als de nieuwsvoorziening. Elke dag, ja bijna ieder uur moet de man van het nieuws beslissingen nemen die invloed hebben op massa's mensen. Het is geen plaats voor iemand die zijn eigen belang wil dienen ten koste van die van het publiek. Het is een leven van hard, snel, intensief en accuraat werken — en altijd onder druk van een tijdlimiet.

Mark Petersens aangeboren bekwaamheden en eerlijk karakter fleurden op in zo'n omgeving en binnen enkele jaren brachten zijn leiderschapskwaliteiten hem tot de posities van nieuwsredacteur, chef van de redactie, hoofdredacteur, algemeen bedrijfsleider en ten slotte de positie waarin hij kort

geleden is benoemd — president van de Deseret News Publishing Company.

Een jaar voordat Mark zijn loopbaan bij de krant begon trouwde hij met Emma Marr McDonald (zij hebben twee dochters) die hij ontmoet had toen hij in een nieuwe wijk kwam. Hij werd gevraagd als koorleider en zij was de organisator. Hun liefde voor muziek heeft hen er dikwijls toe gebracht de Heiligen der Laatste Dagen aan te sporen aan muziek te doen.

Enkele jaren later werd ouderling Petersen gevraagd om te gaan werken in het Hoofdbestuur van de Zondagsschool. In die tijd, dat hij chef van de redactie was had hij ook in twee Hoge Raden gezeten, was tweede raadgever geweest in een ringpresidentschap en eerste raadgever in een ander ringpresidentschap en hij had veel voor de Kerk rondgereisd als leider van de conventies van de Genealogical Society.

In 1944 werd hij op 43-jarige leeftijd geroepen tot het apostelschap en nu ging hij weer een nieuwe carrière tegen, die van getuige van de waarheid omtrent Jezus Christus voor heel de wereld.

Zijn geoefendheid in het woord moest nu zijn zaad uitstrooien. Hij heeft een oneindig aantal pamfletten, tractaatjes, boekjes, boeken en artikelen voor kerkbladen geschreven en is een buitengewoon begaafd spreker.

Zijn dagelijkse training in het behandelen van grotere problemen — en tot de kern van een probleem door te dringen — ging nu, dat hij zijn leven geheel in dienst van de Heer gesteld had, zijn hoogste nut afwerpen.

Welke richting de carrière van Mark Petersen ook genomen zou hebben, hij zou altijd een voet boven zijn medemensen hebben uitgestoken. Toen een regeringsleider uit een ander land hem eens had horen spreken, zei hij: "Die man heeft een gezag van binnen uit zoals ik nog nooit eerder heb gezien. Als ik een Christen was zou ik zeggen dat God hem voor een speciale tijd en voor een speciaal werk in de geschiedenis der wereld bewaard had". En zo is het ook.

Delbert L. STAPLEY

van de Raad der Twaalven

"Bij Delbert L. Stapley is men zich niet direct bewust van enig bijzondere hoedanigheid", zegt een collega van hem, "want zij zijn zo goed uitgebalanceerd dat men enkel en alleen onder de indruk komt van zijn grootheid, zijn grootheid in alles".

Grootheid, ja dat is de juiste omschrijving van de 1.92 meter lange Delbert Stapley. Hij heeft een majestueuze grootheid in alle mannelijke eigenschappen; hij heeft een grote ziel en een groot hart; hij is groot in bekwaamheid, in intelligentie, maar vooral in geloof.

"Wanneer hij bidt," zegt een van zijn vrienden, "klinkt zijn stem zachter en krijgt een smekende toon. De intensiteit van zijn gebed is ongetwijfeld van belang voor de talloos velen die door de Heer onder zijn handen zijn genezen".

Kennissen hebben hem vaak vergeleken met de majestueuze grootheid van Petrus, die zich genezende en zegende onder de vroegere Heiligen heeft bewogen.

Delbert L. Stapley groeide op in Mesa, Arizona, waar hij op 11 december 1896 werd geboren als zoon van Orley Saymour en Polly May Hunsaker Stapley. Als hij over zijn jeugd spreekt heeft hij het over: "de fokkerij in orde houden, de koeien melken en de boomgaard verzorgen".

Op 18-jarige leeftijd sloeg Delbert — die toen een veelbelovend atleet was — een aanbod af om in de hoogste baseballcompetitie te spelen en nam een oproep aan om op zending te gaan naar de Zuidelijke Staten. Onderweg kreeg hij zijn patriarchale zegen, welke o.a. de belofte van veel verantwoordelijkheid en veel reizen voor de zaak van het evangelie inhield.

De volgende 35 jaren had ouderling Stapley niet veel te reizen. Kort na zijn zending trouwde hij met de geliefde uit zijn schooljaren Ethel Davis; zij zijn de ouders van één zoon en twee dochters.

Op 25-jarige leeftijd werd hij raadslid van de Mesa City en in de volgende jaren heeft hij veel gedaan voor de groei en

ontwikkeling van Arizona. Hij was lid of ook voorzitter van vele clubs en studiegroepen, richtte met anderen een padvindergroep in zijn omgeving op en werd spoedig president van de familiezaak in ijzerwaren en gereedschappen.

Zijn dienst aan de Kerk kenmerkt zich door de lange duur van zijn taken. Als aan Delbert Stapley eens een taak opgedragen was en zijn bekwaamheid daarvoor gebleken, wilde niemand hem ooit weer kwijt.

Op 22-jarige leeftijd was hij assistent van de ringsuperintendent van de O.O.V. Zeventien jaar later was hij nog in de ring-O.O.V. als superintendent. Tegelijkertijd zat hij al twaalf jaar in de Hoge Raad, De jeugd hield van hem; jongens gingen op zending omdat Delbert Stapley op zending was geweest en de leiders vereerden hem. Door bewonderaars werd hij "mijnheer O.O.V." of "mijnheer verantwoordelijkheid" of ook wel "mijnheer trouw" genoemd.

Hij diende 10 jaar als eerste raadgever in het ringpresidentschap voordat hij in 1947 benoemd werd tot president van de Phoenix ring.

Drie jaar later ontmoette hij bij een bezoek aan een algemene conferentie in Salt Lake City president George Albert Smith, die gelijk met hem uit de hotellift stapte. Deze riep: "Ha, u bent juist degene die ik zoek". Daar in de hal van het hotel werd hem medegedeeld dat hij geroepen was tot apostel.

Nu was voor Delbert de tijd aangebroken om "veel te reizen voor de zaak van het evangelie". De man die zich naar alle kanten volmaakt ontplooid had, die groot was door zijn "innerlijke goedheid, warme persoonlijkheid, krachtig organisatietalent en voordurend volhardend geloof" is nu tot zegen van de hele kerk. Nu vraagt niet alleen een gezin, een firma, een stad of zelfs een staat naar zijn advies. Nu zoekt een heel koninkrijk zijn raad.

De Heer weet dat Delbert L. Stapley groot genoeg is voor de taak die op zijn schouders rust.

Marion G. ROMNEY

van de Raad der Twaalven

"Ik was met één van mijn jongens het Boek van Mormon aan het lezen," zei Marion G. Romney eens toen hij tot de Heiligen sprak, "ik lag in de onderste kooi en hij in de bovenste. Opeens hoorde ik zijn stem stokken alsof hij kou had gevat, maar we maakten het hoofdstuk toch uit. Toen we klaar waren zei hij: "Papa, huil jij altijd als je het Boek van Mormon leest?" "Jawel jongen", antwoordde ik, "soms getuigt de geest des Heren zo tot mijn ziel dat het Boek van Mormon waar is dat ik ervan moet huilen".

Ieder die Marion G. Romney zijn getuigenis hoort afleggen weet dat de geest des Heren door hem werkt. Niet alleen is ouderling Romney dan ontroerd, maar velen die hem horen ook. De Heer benut op een aangename en inspirerende manier de reine eerlijke geest van Marion G. Romney. Zij, die hem kennen zeggen wat Jezus eens van Nathanaël zeidde: "waarlijk een Israëliet, in welken geen bedrog is".

"Misschien zijn er maar weinigen met zulke gezonde denkbeelden over de leerstellingen van de evangeliewaarheden als hij", zegt een medelid der Twaalven.

De scholing in gezonde denkbeelden heeft hij gekregen gedurende een lange en nogal ongewone carrière.

Vele tegenslagen hadden een remmende invloed, maar maakten Marion G. Romney toch klaar voor zijn bestemming. Hij werd op 19 september 1897 in de HdLD kolonie Juarez in Mexiko geboren als zoon van George S. en Artemisia Redd Romney. Toen brak in 1912 de Mexicaanse revolutie uit. De rebellerende legers leden verliezen en de kolonisten waren genoodzaakt het land te verlaten. Marions vader gaf hem de opdracht het gezin in El Paso in veiligheid te brengen, maar terwijl Marion de paarden met de wagen langs de weg stuurde, werden zij aangehouden door de rebellen, die hun al hun geld, zijnde 20 pesos, ontnamen.

"Daarna keerden zij zich om en trokken hun geweren en ik keek in de geweerlopen die mij vreselijk groot toeschenen,"

vertelt ouderling Romney verder. "Ik dacht dat zij zouden schieten maar om één of andere reden deden zij dat niet en ik overleefde het, zodat ik het nu kan navertellen".

Het gezin, nu beroofd van al hun bezittingen, verhuisde van Texas naar Californië en later naar Idaho, waar Marions vader, een wijd en zijd gerespecteerd onderwijzer, benoemd werd tot president van het Ricks Junior College.

Het duurde lang voor Marion een opleiding op een college kon krijgen. Niettemin streefde hij tussen z'n zending naar Australië, z'n huwelijk met Ida Jensen in 1924 (zij hebben twee zoons) en perioden dat hij werken moest om zijn gezin te onderhouden, vastberaden naar een opleiding. Op 23-jarige leeftijd kreeg hij zijn graad van de Ricks Normal College (waar hij uitblonk in voetballen en basketbal) en met z'n 28ste jaar die van de universiteit van Utah. Toen hij 34 was behaalde hij zijn graad in de rechten.

Binnen korte tijd was hij bisschop en daarna ringpresident van de Bonneville ring (Salt Lake); van beroep was hij assistent van de county-, districts- en stadsprocureur en van de staatswetgever. "De werkers in de politieke partijen bewonderden spoedig zijn intense onkreukbaarheid. Nooit heeft hij zijn idealen opgeofferd voor het gemak," heeft eens een ambtenaar van hem gezegd.

De mensen zagen in hem wat de Heer al wist. In 1941 werd hij geroepen tot het apostelschap, waar "zijn buitengewoon inzicht hem gestempeld heeft tot een wijs raadgever" in het bijzonder bij zijn langdurig leiderschap van het welzijnszorgprogramma.

Een van ouderling Romney's taken is geweest te dienen in de Mexicaanse, Centraal-Amerikaanse en Spaanssprekende zendingen van de Verenigde Staten. Zijn liefde voor Spaanssprekende mensen die hij zo goed kende en die hij in zijn jeugd zo liefhad, maakt nu van hem een wijs raadgever te hunnen behoeve.

LeGrand RICHARDS

van de Raad der Twaalven

Niemand die LeGrand Richard eens heeft horen spreken kan hem ooit vergeten. Zijn toespraken die vol zijn met persoonlijke ervaringen, opgedaan tijdens een haast ongeloflijke hoeveelheid zendings- en kerkwerk en uitgesproken op de hem eigen snelle en vloeiende manier, hebben hem bemind gemaakt bij allen die onder de bekoring van zijn stem zijn gekomen. Hem te horen spreken is een van de prettigste en meest inspirerende ondervindingen en getuigt van de volheid van des Heren geest op hem.

Zijn ouders (George F. en Alice A. Robinson Richards) konden niet vermoeden waarvoor de op 6 februari 1886 geboren LeGrand bestemd was, maar jeudige kennissen uit Tooele, Utah waar hij opgroeide op zijn vaders boerderij wisten dat LeGrand inderdaad door de Heer beschermd werd; tweemaal ontsnapte hij aan de dood, de eerste keer toen hij een klap met een bijl kreeg en de tweede keer toen hij van een wagen viel en de wielen over zijn hoofd gingen. Nadat hij de high school was afgekomen woonde LeGrand met een oudere broer van hem samen in Salt Lake City en voleindigde daar in 12 maanden een handelskursus, die eigenlijk 18 maanden duurde. Daarbij was hij nog huisonderwijzer in een district, dat zo groot was dat hij twee avonden per week aan bezoeken kwijt was.

Op 19-jarige leeftijd sloeg hij een aantrekkelijk aanbod voor een baan bij een prominente firma af en volgde een oproep om op zending te gaan naar Nederland — de eerste van zijn vier zendingen waarvan hij gezegd heeft: "Ik had zulke wonderbaarlijke ervaringen, dat het bij tijden wel leek of ik met de Heer wandelde en sprak".

Na zijn terugkeer controleerde hij de rapporten op het kantoor van de presiderende bisschop en nam toen een betrekking aan in Portland, Oregon. In hetzelfde jaar 1909 trouwde hij met Ina Jane Ashton; zij werden de ouders van acht kinderen.

In Oregon was hij gemeentepresident en op 27-jarige leeftijd ging hij weer naar Nederland als zendingspresident.

Na zijn zending diende hij driemaal als bisschop en tweemaal als lid van de Hoge Raad. In 1931 vroeg president Heber J. Grant hem zijn zaak te verkopen en te verhuizen naar Californië om daar president te worden van de Hollywood ring. Het idee dat ze zich moesten opofferen was bij de 45-jarige LeGrand Richards en zijn gezin al diep geworteld. Vijf jaar te voren had hij zijn hand opgestoken op de vraag van president Grant op een algemene conferentie om 1000 kort-verband-zendingen en hij had zijn zaak, zijn vrouw en kinderen achtergelaten om in de Oostelijke Staten te gaan dienen.

Toen hij president was van de Hollywood ring aanvaardde hij een oproep tot het presidentschap over de zending in de Zuidelijke Staten. Vier jaar later en nog altijd zendingspresident, droomde hij dat hij president Grant ontmoette, die zei, dat hij een bijzondere zegen voor hem had. Toen hij weer wakker was wist hij zich de zegen niet meer te herinneren, wel herinnerde hij zich hoe ontroerd hij was geweest. Binnen een jaar werd hij aangesteld als presiderende bisschop van de Kerk.

Vier jaar later kreeg hij, terwijl hij zich vol ijver van zijn plichten kweet, een ernstige hartaanval. Maar ouderling Harold B. Lee, geroepen om hem te zalven, getuigde terwijl hij zijn handen op het hoofd van ouderling Richards legde, dat hij wist, dat de Heer hem voor verdere werkzaamheden zou sparen.

Tien jaar later, in 1952 werd ouderling Richards geroepen om deel uit te maken van de Raad der Twaalven. Hij was de derde apostel in het geslacht Richards. Zijn vader, George F. en zijn grootvader Franklin D. waren president van die Raad geweest — een opmerkelijk familierekord.

Het getuigt misschien wel van de grootste waardering voor LeGrand Richards als men hem "Een wonderbaar werk en een wonder" noemt naar de titel van zijn bekende boek over de Kerk. Niemand verdient die naam meer dan hij.

Richard L. EVANS

van de Raad der Twaalven

Richard L. Evans is een man die overweg kan met woorden die de betekenis en de klank van een woord kent, de macht en de schoonheid, het verstandig gebruik en de zinsbouw, kortom de waarheid ervan.

Ook zijn grootvader was hiermede bekend. David W. Evans was een grammaticus, redacteur van een krant en stenograaf van Brigham Youngs toespraken in de tabernakel.

En zijn vader eveneens. John Allridge Evans was ook stenograaf en was bij zijn dood algemeen bedrijfsleider van de Deseret News.

Dit unieke en begaafde gebruik van het woord hielp de toekomst van Richard L. Evans vormen.

Hij werd geboren in een gezin dat een rijk pioniersgeloof bezat, dat begaafd was in muziek en literatur en gezegend in de goedheid van de Heer. Zijn vader John A. Evans stierf toen Richard tien weken oud was en zijn moeder hield het gezin met liefde en ijver stevig bij elkaar.

Geboren op 23 maart 1906 leerde Richard al vroeg de levensmoeilijkheden kennen. Hij werkte in verschillende baantjes, hetwelk bevestigt wat hij later vaak zei: "de mogelijkheden waren onbegrensd".

Een beurs voor bijzondere bijdragen aan de debatten in de high school hielp hem twee jaren door de universiteit van Utah heen. In 1926 ging hij op zending naar Groot Britannië, waar hij werkte in het Norwich district en mederedakteur werd van de Millennial Star; later was hij secretaris van de Europese zending. Werkende onder twee eminente geestelijke leiders — Dr. James E. Talmage en Dr. John A. Widtsoe werd ouderling Evans angstvallig getraind voor zijn toekomstig levenswerk. Hij vertelt wel eens, dat hij een stukje negen keer moest overschrijven voordat Dr. Talmage het wilde accepteren.

Richard Evans keerde in 1929 uit Europa terug om zijn studie aan de universiteit van Utah voort te zetten. Daar behaalde hij kandidaats en doctoraal in Engels en economie.

Hij ging werken als chef omroeper bij radio KSL, kreeg vele microfoonopdrachten en werd al spoedig schrijver, producer en bestuursambtenaar. "Muziek en het gesproken woord" het oudste radiovervolgprogramma in de Verenigde Staten verspreidt zijn klassiek geworden, geloof verwekkende wekelijkse toespraakjes vanaf het tempelplein in Salt Lake City. Door meer dan een dozijn boeken die van zijn hand zijn verschenen en vele artikelen en herdrukken in kranten en tijdschriften dragen zijn woorden, zijn geloof en levensopvatting de hele wereld door.

Ouderling Evans en zijn vrouw Alice Thornley Evans, met wie hij in 1923 getrouwd is, hebben vier zoons, die genieten van hun vaders geestigheid en gevoel voor humor en die zijn vindingrijkheid bewonderen.

De gaven, de bekwaamheden en de woorden van Richard L. Evans stonden altijd ten dienste van de Kerk. In 1935 werd ouderling Evans lid van het hoofdbestuur van de J.M.O.O.V. en in 1936 werd hij geroepen als hoofdredacteur van de Improvement Era. Hij is redacteur gebleven tot 1951. Op de conferentie in oktober 1938 werd hij ondersteund als lid van de eerste raad der zeventigers. "Hij treedt deze raad binnen", zei John A. Widtsoe, "met een verstandige kijk op de toekomst van de Kerk en met de hoop en het geloof en de kracht van de jeugd". In oktober 1953 werd ouderling Richard L. Evans geroepen als apostel in de Raad der Twaalven. Zijn woorden waren toentertijd een korte samenvatting van zijn dienstbetoon gedurende vele jaren: "Ik zal alles dat goed en bruikbaar in mij is geven".

Deze geest van dienstbaarheid uitdragende aan de Kerk en zijn medemensen werd ouderling Richard L. Evans in 1966 geïnstalleerd als president van de Rotary International. Heden ten dage gaan deze aansporende woorden van hem de hele wereld door: "De problemen van onze gemeenschap en de behoeften der wereld zijn onbegrensd. Maar onze mogelijkheden ook".

Howard W. HUNTER

van de Raad der Twaalven

“Niet velen van u zullen mij kennen, dus wilt u mij vanmiddag misschien wel toestaan een beetje persoonlijk te worden”.

De spreker was Howard W. Hunter; de plaats: de Salt Lake Tabernakel op het tempelplein; de tijd: de algemene conferentie in oktober 1959. Howard W. Hunter werd die dag door de Kerk ondersteund als lid van de Raad der Twaalven. Zijn toehoorders waren onder de indruk gekomen van de levenslust die van deze man afstraalde, welke zo'n groot aandeel had gehad in zijn vooruitgang.

“Het grootste deel van mijn leven heb ik in Californië gewoond,” ging hij verder, “maar ik ben geboren in Boise Idaho . . .”.

John W. Hunter en Nellie M. Rasmussen Hunter woonden in Boise Idaho toen daar op 14 november 1907 Howard William werd geboren.

Als jongen toonde Howard zijn liefde voor het leven al door zijn grote waardering voor zijn ouders, zijn liefde voor dieren en al wat leeft (hij bracht altijd allerlei zwerfdieren mee naar huis) en in zijn loyaliteit tegenover zijn vrienden. Hij sloot gemakkelijk vriendschap en hoewel velen van zijn kameraden geen lid van de Kerk waren, won hij hun respect en bewondering door zijn fijne karakter en zijn leiderscapaciteiten.

Hij had al vroeg in zijn leven leren werken — hij verkocht kranten, bracht tegelgrammen rond en werkte op het kantoor van de krant. Op school was hij een uitblinker en hij was de tweede jongen in Idaho die Eagle Scout zou worden.

Hij had een natuurtalent voor muziek en organiseerde in zijn schooldagen een band van vijf personen.

Nadat hij de high school had verlaten liet Howard zich inschrijven op de universiteit van Washington. Daarna in 1927 ging hij naar Californië, waar hij werk kreeg als loketbeambte aan een bank.

Op een M. Mannen-Arenleestersbal in Huntington Park ontmoette hij een jong meisje, genaamd Clara May Jeffs; zij trouwden in 1931 in de Salt Lake Tempel. Terwijl hij op de bank bevorderd werd tot hulpkassier en later tot controleur van de California State Banking Department, studeerde hij 'savonds rechten aan de Southwestern Universiteit van Los Angeles. Hij haalde daar in 1939 zijn kandidaats cum laude en deed in die herfst al zijn examens voor advocaat.

“Voordat ik mijn graad behaald had, waren ons drie jongens geboren,” zei ouderling Hunter voortgaande met zijn verhaal, “ik ben dankbaar voor wat de Kerk voor ons heeft betekend”.

Ouderling Hunters liefde voor de Kerk komt duidelijk tot uiting in een leven van actief dienstbetoon. Als diaken in de Boise wijk was de jonge Howard de eerste om \$ 25 te storten in het bouwfonds voor de nieuwe kapel. Al gauw na zijn vertrek naar Californië werd hij daar padvindersleider en hopman en later assistent van het districtsbestuur van de Los Angeles Metropolitan Area Council, Raad van de padvinders in Amerika. Hij onderwees een genealogische klas voor jongeren, waarvan alle 16 leden in de tempel trouwden. In september 1941 werd ouderling Hunter benoemd tot bisschop van de El Sereno wijk in de Pasadena ring. In 1948 werd hij benoemd in de Hoge Raad van Pasadena en in 1950 werd hij president van de Pasadena ring. Toen kwam in 1959 de roeping voor de Raad der Twaalven.

Aan zijn zijde heeft Clara May Jeffs, rustig en gewillig dienende, hun beide zoons (een derde zoonstierf jong) onderwezen en opgevoed. De twee jongens hebben een zending volbracht in Australië en waren uitblinkers als padvindersleiders.

“Ik wil mijn leven en al wat ik heb aan deze Kerk wijden,” zegt ouderling Howard Hunter van de Raad der Twaalven. “Mogen wij openlijke, onbevreesde en toegewijde discipelen des Heren zijn”.

Gordon B. HINCKLEY

van de Raad der Twaalven

Het was in 1933. Gordon Bitner Hinckley had een jaar geleden zijn graad behaald op de universiteit van Utah en had gewerkt om z'n verdere studie in Columbia te kunnen bekostigen. De malaise die het hele land teisterde was het huis in Salt Lake City, waar Gordon op 23 juni 1910 geboren werd als zoon van Bryant S. en Ada Bitner Hinckley niet voorbijgegaan. Geld was schaars en betrekkelijk weinig jonge mannen konden op zending gaan. Gordon nam de roeping om het evangelie te gaan prediken in Groot Britannië aan en dit was het begin van een leven van werken en liefderijk dienstbetoon.

Later zei hij: "Ik zou graag mijn dank willen uitspreken voor mijn lieve gelovige moeder. Ze stierf drie jaar voor ik op zending ging en wij ontdekten dat zij al die jaren iets van haar kleine inkomen op de bank had gezet en zo als het ware een fondsje had gevormd, zodat haar jongens op zending konden gaan, ook al kwam er een economische crisis die het gezin zou kunnen treffen".

Ouderling Hinckley werkte aanvankelijk in Preston in het noorden van Engeland. Hij gaf zijn getuigenis in het Londense Hyde Park en diende als assistent van ouderling Joseph F. Merrill van de Raad der Twaalven, die toen over de Europese zending presideerde.

Gordon was van plan geweest om het Heilige Land te bezoeken, maar president Merrill zei tegen hem: "Gordon, breng zo gauw als je kunt in Salt Lake City verslag uit en leg aan het Eerste Presidentschap de problemen, die de zendingen hebben met literatuur voor". Zo keerde hij dus naar Utah terug en enkele dagen na zijn gesprek met het Eerste Presidentschap had hij een lessenaar en een nieuwe baan en later kreeg hij de oproep om secretaris te worden van het kerkelijk comité voor radio, publiciteit en literatuur voor de zendingsgebieden.

De nieuwe zendingsarbeid van ouderling Hinckley omvatte het maken van films, pamfletten, tractaatjes, boeken, opnamen en radioprogramma's, het paviljoen van de Kerk op de we-

reldtentoonstelling van San Francisco en de vertaling van het Boek van Mormon en andere geschriften in allerhande talen. Op 29 april 1937 trouwde Gordon met zijn jeugdliefde Marjorie Pay in de Salt Lake Tempel. Hun huwelijk werd gezegend met vijf kinderen.

Ouderling Hinckley is vice-president en directeur geweest van de Recording Arts Incorporation; ook is hij directeur geweest van de Radio Service Corporation in Utah. In 1937 werd hij benoemd tot lid van het algemeen bestuur van de Deseret Zondagsschool Unie, waarvoor hij lesboeken over het Oude Testament en het Boek van Mormon schreef.

In 1951 werd hij tot hoofdsecretaris van het zendelingencomité benoemd dat samenwerkt met de zendingspresidenten aan de opleiding van de zendingen en bijzondere diensten en aan de zendingsrapporten. In 1953 benoemd om toezicht te houden op de productie van tempelmateriaal in dertien verschillende talen, nam ouderling Hinckley deel aan de inwijding en het openstellen voor de verordeningen van de tempels in Zwitserland, Nieuw Zeeland en Londen. Hij diende in 1958 als president van de East Mill Creek ring toen hij geroepen werd om assistent te worden van de Raad der Twaalven en in 1961 werd hij ondersteund als lid van de Raad der Twaalven.

Als algemene autoriteit heeft ouderling Hinckley de zendingen en hun problemen zowel in het verre Oosten, Japan en Korea als in vele andere zendingsgebieden leren kennen. De zendingen hebben in hem altijd een warme sympathie en vriendschappelijke weerklank gevonden want waar hij ook kwam, altijd was hij zending en hij spoort anderen aan om dat ook te worden. "Het is zo eenvoudig," placht hij te zeggen, "je moet alleen de moed hebben om het te proberen".

"Ik zal de bisschop die mij een aanbeveling voor een zending gaf altijd dankbaar blijven," zegt hij verder, "er is geen ander werk waarvoor de Heer zoveel blijdschap beloofd heeft voor degenen die er aan deelnemen".

Thomas S. MONSON

van de Raad der Twaalven

“Jij hebt het Meldhizedekse priesterschap, Tom. Geef me alsjeblieft een zegen”. In het opleidingsinstituut van de marine knielt Thomas S. Monson naast zijn zieke makker neer en hoorde zijn bede. Tom was op z'n achttiende jaar tot ouderling geordend, kort voordat hij zijn stad verliet om gedurende de tweede wereldoorlog zijn land in de marine te dienen. In grote nederigheid legde hij zijn handen op het hoofd van de jongeman en gaf hem een zegen terwijl 200 recruten met slaperige ogen naar hen keken. De volgende dag was de jongeman weer in staat om zijn normale werk te doen.

De nederigheid van Thomas S. Monson en zijn geloof en kracht op die gedenkwaardige avond werden bevestigd op de algemene conferentie van 4 oktober 1963 toen hij vroeg om de steun van de leden van de Kerk toen hij de oproep om te dienen als lid van de Raad der Twaalven zou aannemen. Hij zeide o.a.: “In diepe nederigheid en met een overweldigend gevoel van onbekwaamheid vraag ik u uw gebeden voor mij”.

Bescheiden, maar bekwaam, gewillig om te dienen en sterk in geloof toonde Thomas S. Monson al vroeg in z'n leven opmerkelijke leiderskwaliteiten. Een van de zes kinderen waarmede het huis van G. Spencer en Gladys Gondie Monson gezegend was, werd op 21 augustus 1927 in Salt Lake City Utah geboren.

Hij bezocht de West High School en diende dan in de marine van de Verenigde Staten. In 1948 behaalde hij met ere zijn graad in handelsadministratie aan de universiteit van Utah. Hierna trouwde hij op 7 oktober 1948 in de Salt Lake Tempel met Francis Beverley Johnson. Hij begon zijn zakenloopbaan bij de Deseret News — werd chef van de advertentieafdeling van het grote Nieuwsagentschap en kwam later in de staf van de Deseret News Press.

Op 22-jarige leeftijd werd hij benoemd tot bisschop van de oude Sixth-Seventh Wijk in de Temple View Ring. Na vijf

jaar als bisschop gewerkt te hebben werd hij geroepen om raadgever te worden van het presidentschap van de Temple View Ring.

Daarna kwam er een oproep van president David O. McKay om te presideren over de Canadese zending. Ouderling en zuster Monson namen hun zoontje Thomas Lee en hun dochttertje Anne Francis mee. Een tweede zoon, Clark Specer werd geboren terwijl zij op zending waren.

Ouderling Monsons geweldig geloof in de kracht van het gebed en zijn energiek dienstbetoon in de roeping van zijn Meester hadden vele ontroerende ervaringen in het zendingsgebied tot gevolg. Eens op een dag sprak hij op z'n kantoor met een pas aangekomen zendeling, die verdrietig was omdat zijn vader geen lid van de Kerk was. Zonder aarzelen en geleid door een macht die hoger is dan de mens zei ouderling Monson tegen de jongeman: “Elder, als de God eerlijk en ijverig dient in het uitdragen van je boodschap zal je vader lid van de Kerk zijn voordat je van zending af komt”. De dagen werden weken, de weken maanden en toen kwam, vlak voordat de jongen klaar was met zijn zending, een brief van zijn vader die meldde, dat hij gedoopt en nu lid van de Kerk was en de taak van sportleider in de O.O.V. op zich had genomen.

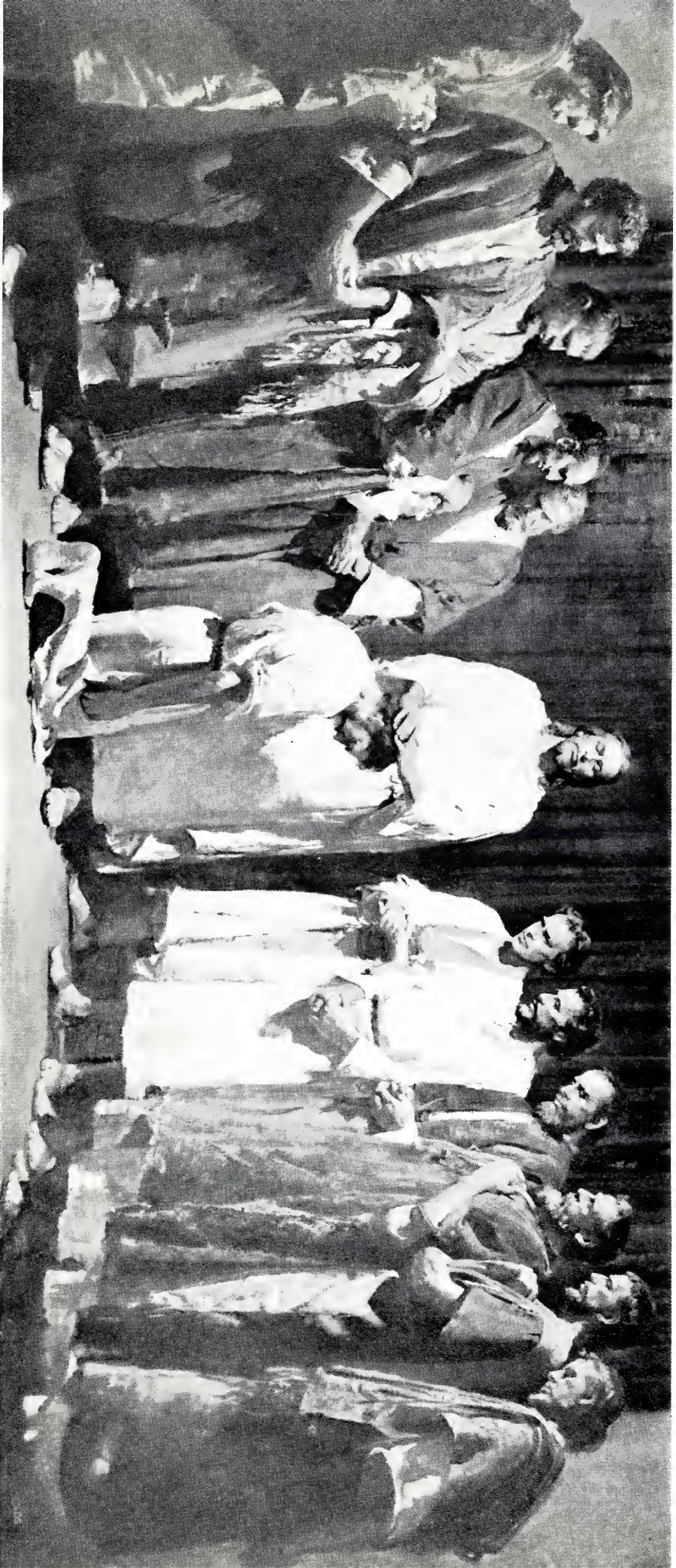
Ouderling Monson spreekt met grote zekerheid als hij zegt: “Ik weet dat God leeft . . . dat dit Zijn werk is en ik weet dat de mooiste ondervinding in dit leven is Zijn leiding te voelen als Hij ons zendt om Zijn werk te bevorderen”.

Ten tijde van zijn roeping tot het apostelschap diende ouderling Monson in het correlatiecomité voor volwassenen en in het priesterschapcomité voor huisonderwijs. Hij is sinds vele jaren één van de jongsten die tot het apostelschap geroepen zijn en zijn ervaringen met de jeugd van de Kerk, zijn aanpassingsvermogen en gulheid en zijn overtuigende en enthousiaste manier van spreken maken hem overal bij de Heiligen geliefd.

Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren, en Ik heb u gesteld...

(Joh. 15:16)

geeft een toestand weer zoals die zich bij een afdeling van de O.O.V. heeft voorgedaan, maar kan in principe worden toegepast op elke willekeurige situatie bij het van de Kerk uitgaande onderwijs.

De leerlingen zijn zojuist het leslokaal binnengekomen en Broeder de Lang begint vol enthousiasme aan zijn les. Sam, die achterin de klas zit, begint al meteen met een andere leerling te praten. Broeder de Lang, die gebruik maakt van een eenvoudig wapen, door „stiltel“ te verzoeken, houdt even op en kijkt in Sams richting. Sam houdt direct zijn mond en Broeder de Lang begint opnieuw. Als Sam nu weer begint te praten, herhaalt Broeder de Lang nog eens precies wat hij al eerder heeft gedaan. Wij zijn van mening, dat het altijd verstandig is om een leerling toe te staan tweemaal een fout te maken voordat men zijn toevlucht neemt tot een ander wapen dat iets krachtiger is. Dit is bedoeld om tegevoel te komen aan de mogelijke vergeetachtigheid van de zijde van de leerling, evenals aan de mogelijkheid dat hetgeen hij doet „nu eenmaal noodzakelijk is.“

Veronderstel nu eens, dat Broeder de Lang zijn les al tweemaal heeft onderbroken en dat Sam nog steeds de orde zit te verstoren. Dan moet hij nu van het gebruik van het kleine wapen afstappen en overgaan tot iets krachtigers. Het volgende wapen dat in de klas kan worden gebruikt is naar Sam toe te lopen of hem bij zijn naam te noemen of beide. Deze methode moet ook niet meer dan tweemaal gedurende één lesuur worden toegepast. Als u deze twee wapens steeds consequent gebruikt, zult u zelden verder behoeven te gaan. Uw leerlingen zullen dan begrip voor hun eigen veiligheid aan de dag leggen omdat ze maar al te goed weten wat er gebeurt, telkens als iemand zich misdraagt.

Wat gaat u nu doen als u na in verschillende uren deze beide methodes te hebben toegepast, daarmee nog geen succes hebt geboekt? Stel u voor, dat Sam nu bezig is de proef op de som te nemen om eens te zien wat u gaat doen als hij niet reageert. Wat is dan de derde stap? Het derde wapen dat wordt gebruikt bij onze geleidelijk voortschrijdende disciplinaire maat-

regelen is wat wij zouden kunnen noemen ons „geheime wapen.“ U gaat dus naar Sam toe als hij de deur wil uitgaan en vraagt: „Sam, wanneer kan ik je ouders thuis treffen?“ Of u zou op vastberaden toon kunnen zeggen: „Sam, ik vind dat je voortaan maar liever eens moest opletten onder de les!“

Sam weet nu niet precies wat de leraar eigenlijk van plan is. Gaat hij met mijn vader praten? Gaat hij iets radicaals doen? Gaat hij me er uitzetten? In vele gevallen zal dit dreigement op zichzelf het probleem reeds oplossen zonder dat er verdere verklaringen of maatregelen aan te pas behoeven te komen. Maar stel eens, dat het dreigement dat u zijn ouders eens zult opzoeken, zijn uitwerking mist en Sam zich blijft misdragen. Het moet met dit wangedrag maar eens afgelopen zijn, opdat u uw verplichtingen tegenover de andere leerlingen van de klas kunt nakomen. Het is beslist noodzakelijk dat de leerling die steeds de orde verstoort aan het verstand wordt gebracht dat zijn gedrag niet langer kan worden geduld. De vierde stap of het vierde „wapen“ is dan ook dat u de leerling vraagt het lokaal te verlaten en buiten te wachten tot u bij hem komt. Dit moet u dan onmiddellijk en zonder enige ophef doen. De leraar vraagt dan de klas om de discussie voort te zetten (misschien kunt u het toezicht even overlaten aan één van de klasse-ambtenaren.) Daarna dient hij Sam te volgen buiten het leslokaal en hem naar één van de leden van het superintendentschap te brengen, waarna hij zo spoedig mogelijk in de klas terugkeert. Als het probleem met de discipline thans nog onverminderd voortduurt en de leerling van zijn kant nog geen verbetering toont, behoort de leraar alles in het werk te stellen om eens na te gaan hoe de ouders van de jongen hier tegenover staan. Iedere situatie is verschillend en de leraar is dan ook verplicht om nauwkeurig te bepalen wanneer de ouders in deze kwestie moeten worden gekend. Sommige leerlingen zouden wel eens kunnen denken dat u hen niet vertrouwdt en ze geen enkele kans gaf als u hun ouders te hulp riep zodra u de eerste tekenen van wangedrag waarnam. Andere ouders zouden wel eens meedogenloze of onbillijke druk

op hun kind kunnen gaan uitoefenen om het weer in het gareel te krijgen. Weer andere ouders zouden zich aan de zijde van de leerling kunnen scharen en hem stijven in zijn onaanvaardbaar gedrag. Het is dus onmogelijk om een vaste regel te stellen die geen enkele uitzondering toelaat ten aanzien van het ogenblik waarop de ouders er aan te pas moeten komen.

U hebt ongetwijfeld reeds bespeurd wat het eerstvolgende wapen moet zijn in uw geleidelijk gebruik van steeds toenemende „vuurkracht“. Als het disciplinaire probleem te ernstig is geworden om langer te worden geduld, nemen we „de bom“ te baat. Dit betekent dus, dat de leerling een poosje uit de klas wordt verwijderd. Aangezien dit een zware straf is, dient de leraar zich eerst te hebben uitgeput in het zoeken naar middelen die hem ter beschikking staan tot verbetering van de situatie en hij moet er absoluut zeker van zijn, dat zijn beslissing wordt genomen met de beste bedoelingen voor iedereen die er bij betrokken is. Dit wil zeggen, dat hij moet hebben overwogen, welke uitwerking dit zal hebben op de leerling zelf en hoe zijn ouders het zullen opnemen. De superintendent of de president van de betreffende onderorganisatie dient eveneens te zijn geraadpleegd. Sommige leraren zijn misschien van gevoelen, dat een leerling nooit mag worden weggestuurd. Schrijver dezes meent evenwel in alle oprechtheid, dat het een daad van liefde was van onze hemelse Vader, toen Hij in het voorbestaan een derde van de hemelse heerscharen uit Zijn tegenwoordigheid uitwierp. Zo kan er een tijd komen dat u geen andere keuze hebt dan een leerling er uit te sturen, wanneer u rekening wilt houden met alle overige leerlingen en hun welzijn en als u in aanmerking neemt hoeveel tijd u aan een ieder van hen moet besteden. Nog één ding willen wij hier verder van zeggen, nl. dit: Als u hem er inderdaad uitstuurt, vergeet hem dan niet.

„Nazorg is onontbeerlijk,“ heeft President David O. McKay eens gezegd. „U zult de afgedwaalde jeugd niet weer op het goede pad brengen als u de jongelui niet eerst laat weten dat u belang in hen stelt. Laat ze voelen, dat

wordt vervolgd Bladzijde 64

STAPPEN ONDERNOMEN OM VERSTANDELIJKE ONTWIKKELING OP TE DOEN

DIE MOETEN WORDEN

ORGANISEER

Lees uitgebreid genoeg en denk diep genoeg na om te kunnen komen tot een goed begrip van het betreffende punt of principe. Als u de Schriften bestudeert, lees dan in alle standaardwerken na wat u over een bepaald onderwerp kunt vinden. Dit kan een spannend avontuur worden.

LEES

„Door te lezen wordt men een volledig mens“, heeft een wijsgeer gezegd — en zo zal het ook wel zijn, als u op ruime schaal en met verstand leest — en goed leest... „uit de beste boeken.“ Er zijn zo veel verbazend-mooie boeken. Lees! Begin er nu mee!

De Here heeft ons streng gewaarschuwd tegen het egoïsme en de verwatening, de dwaze trots en opstandigheid waarmee een beetje ontwikkeling of geleerdheid soms gepaard gaat. Voor ons geluk en uiteindelijke verhoging is het noodzakelijk de verkregen kennis met verstand — „het licht der waarheid“ — en in alle nederigheid toe te passen.

„O, wat zijn de mensen lichtzinnig, onbestendig en dwaas! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij dat zij wijs zijn en luisteren niet naar de raad Gods, want die slaan zij in de wind en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. En zij zullen omkomen.“

„Maar geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert.“

(2 Nephi 8 : 28 en 29.)

MAAK AANTEKENINGEN

Lees (of luister) met een potlood in uw hand. Maak aantekeningen, schrijf vragen in de marge, maak verwijzingen, noteer een veelbetekenend woord. Breng hier en daar merktekentjes aan of leg een bladwijzer tussen de bladzijden, zodat u, als u nog eens in dit boek zit te bladeren (en u zult er op terugkomen als u het bij eerste lezing de moeite waard vond!) zult u reeds met dit terrein vertrouwd zijn.

„Wat men in zijn jeugd weet is van weinig belang, maar wie weet hoe hij leren moet, die weet genoeg.“

— Henry Adams

DORS HET GRAAN EN NEEM HET VOEDSEL IN U OP

Blaas het kaf weg en kauw op de graankorrel. Neem de kracht van het voedsel op in uw bloedstroom. Gebruik het, deel het met anderen, leef er mee. Dit vergt tijd — een heel mensenleven, de eeuwigheid — maar o, hoe heerlijk is het om te mogen leren en leven, leven en leren, tot in eeuwigheid!

„De beste gave die men in de hedendaagse wereld kan verlangen is leergerigheid.“

LUISTER

Ha, dat is een zeldzaam mooie oefening. De Here heeft gezegd: „... laat er één tegelijk spreken en laten allen luisteren...“ (L. & V. 88: 122). Wees niet zoals die student, die niet kon zeggen wat hij de klas zo juist hardop had voorgelezen, omdat hij er zelf niet naar geluisterd had! Open uw oren, houd u stil en luister.

DENK NA

Concentreer u. Geef uw volle aandacht. Overpeins, overweeg, breng de dingen met elkaar in verband, maak toepassingen. Gebruik uw verbeeldingskracht om de grenspalen van uw begrip verder uit te kunnen zetten. Schep behagen in het van alle kanten bekijken van een gedachte.

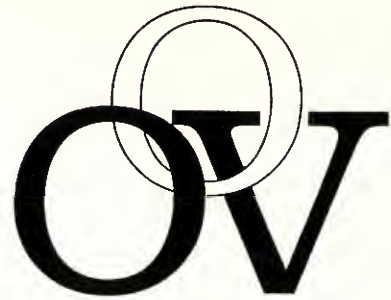

LEZEN — NADENKEN — ONDERZOEKEN

„In die tijd beleefde ik mijn periode van godsdienststrijd. Was het Mormonisme werkelijk datgene dat het beweerde te zijn? Had Joseph Smith de waarheid gesproken? Ik las, ik luisterde, ik vergeleek, ik dacht na, ik bad. Het was een echte speurtocht naar de waarheid. Mettertijd liep deze uit op de stellige wetenschap, dat het herstelde evangelie waar is en dat Joseph Smith inderdaad een profeet was en de hersteller van het eenvoudige, ware Evangelie van Jezus Christus. Nimmer heb ik daaraan ook maar in het minst getwijfeld sedert die tijd van diepgaande studie en gebed.

Wat ook het werk moge zijn dat mij ooit door het lot zal worden opgedrongen, ik heb geleerd geestelijk te leven. Lezen, nadenken, streven naar contact met het onzichtbare — of dit nu het rijk van de fantasie is of de openbaring van een hogere werkelijkheid — dit alles biedt mij afwisseling in de sleur van het dagelijks leven en een rustpunt, waarin ik iedere dag weer vrede vind. Ik dank God, dat er mensen zijn geweest die boeken hebben geschreven. Door middel van hun geschriften kan men omgaan met de grootsten.“

— John A. Widtsoe.

OPVOEDING EN ONDERWIJS

Het doeleinde van alle geleerdheid is God te kennen en Hem vanuit die kennis te leren liefhebben en navolgen.

— Milton.

Geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert.

(2 Nephi 9 : 29.)

ONTWIKKELING VAN DE GEEST

„Zolang ik leef, zal ik niet ophouden te leren, ook niet als ik in de geestenwereld zal zijn aangeland; daar zal ik echter met groter gemak leren en als ik mijn lichaam weer terugontvang, zal ik duizendmaal meer kunnen leren in duizendmaal minder tijd en ook dan ben ik niet van plan met leren op te houden, maar zal nog steeds doorgaan met mijn onderzoekingen.“

— Brigham Young.

ONTWIKKELING EN SCHOONHEID

„Het hoogste doel van geestelijke vorming en ontwikkeling behoort te zijn iemand die innerlijke beschaving bij te brengen welke hem in staat zal stellen om te genieten van de schoonheid dezer wereld.“

— Ruskin.

„Als het hoofd waarlijk is verlicht, zal dit terstond een heilzame, reinigende invloed hebben op het harten wanneer het hart werkelijk door goedheid is bewogen, zal dit veel bijdragen tot het in goede banen leiden van het verstand.“

— Sprat.

ONTWIKKELING EINDIGT NIMMERMEER

Ontwikkel uzelf niet alleen voor de tijd, doch tevens voor de eeuwigheid; deze laatste is van beide het voornaamste. Wanneer wij dan ook onze studiën voor dit tijdelijke leven voltooid zullen hebben en er een aanvang kan worden gemaakt met de openingsplechtigheden voor het grote hiernamaals, zullen wij tot de ontdekking komen dat ons werk niet geëindigd is, maar pas begonnen. Dan kunnen we het de dichter nazeggen:

Laat varen nu dit werk — zeg niet: ‚het is gedaan!‘

— nooit sterft behoeft ‚aan liefd'en goedheid gans —

In and'rer leven keert uw kans.

Zeg: Nu eerst vangt het aan.

— Joseph Fielding Smith.

„INTELLECTUELEN“ — „MODERNISTEN“

Er zit iets tegenstrijdigs in, dat mensen wel met genoeg jarenlang dagelijks hun tijd willen wijden aan de bestudering van de een of andere wetenschap of kunst, maar anderzijds willen verwachten kennis van het Evangelie te verwerven (hetgeen alle kunsten en wetenschappen omvat), door zo nu en dan eens terloops een blik in de boeken te slaan en af en toe een preek te beluisteren. Het Evangelie is iets dat grondiger bestudeerd moet worden dan enig schoolvak of tak van wetenschap. Zij die hun mening ten beste geven over het Evangelie zonder dit grondig en zorgvuldig te hebben bestudeerd, zijn geen waarheidslievende lieden en aan hun mening behoeft geen waarde te worden gehecht.“

— John A. Widtsoe.

Leven en leren

DOOR MARION D. HANKS

Eén van de ongeëvenaarde waarden die de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de meest gunstige reacties heeft bezorgd van de zijde van aandachtige waarnemers is de houding die deze Kerk heeft aangenomen ten opzichte van het vergaren van kennis. Utah, het centrum van het Mormonisme, staat wat betreft onderwijsinstellingen en -resultaten, het opleveren van leidende figuren in de wetenschap en wetenschappelijke prestaties bovenaan de lijst van Amerikaanse staten. In andere gebieden waar veel Heiligen der Laatste Dagen wonen is men tot soortgelijke resultaten gekomen. Wat zijn de redenen van dit record?

Voor leden van de Kerk zijn het vergaren van kennis en het toenemen in begrip en verstandig inzicht beginselen van godsdienstig geloof en daadkracht zijn. Let maar eens op wat de Schriften ons aangaande deze beginselen leren:

Het opdoen van kennis en wetenschap is door God geboden en het is Hem aangenaam

„... studeren en leren...” (L. & V. 90: 15).

„... put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap...” (L. & V. 88: 118).

„... De heerlijkheid Gods is intelligentie...” (L. & V. 93: 36).

Kennis en verstand zijn volstrekt noodzakelijk om zalig te kunnen worden

„Het is voor een mens onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden.” (L. & V. 131: 6).

„Welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, in de opstanding zal dit me ons verrijzen. En indien een persoon in dit leven door zijn ijver en gehoorzaamheid meer kennis en ontwikkeling verwerft dan een ander, zal hij in de toekomst de wereld zo veel verder vooruit zijn.” (L. & V. 130: 18 en 19).

„Het is mijn wil, dat gij een kennis moet verkrijgen van de geschiedenis en van landen en koninkrijken, van wetten van God en van mensen, en dit alles voor het welzijn van Zion.” (L. & V. 93: 53).

Een ruime verstandelijke ontwikkeling maakt ons bekwaam voor de dienst des Heren

(In L. & V. 88: 76–79 wordt ons een vluchtige blik vergund op het uitgestrekte studieterrein dat de Here ons heeft aangewezen en dan volgt deze uiteenzetting van de bedoeling van al ons leren (zie onder):

„Opdat gij in alle dingen moogt zijn voorbereid, wanneer Ik u wederom zal uitzenden ter verheerlijking van de roeping, waartoe Ik u heb geroepen en van de zending die Ik u heb opgedragen. Ziet, Ik zend u uit om tot het volk te getuigen en het te waarschuwen en het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen.” (L. & V. 88: 80 en 81).

De kennis die wij moeten opdoen behoor zowel breed als diep te zijn en omvat „alle dingen die tot het koninkrijk van God behoren.”

„En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet

onderwijzen... opdat gij meer volmaakt moogt worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie en in alle dingen die tot het koninkrijk van God behoren, die gij dient te begrijpen; dingen, zowel in de hemel als op aarde en onder de aarde; dingen die zijn geweest... die nu zijn... die binnenkort moeten geschieden; dingen, die binnenslands zijn... die buitenslands zijn; de oorlogen en verwickelingen der natiën en de oordelen die op het land zijn; en eveneens een kennis van landen en van koninkrijken —” (L. & V. 77–79).

„... bekend worden met alle goede boeken en met talen, tongen en volken.” (L. & V. 90: 15.)

„... een kennis te verkrijgen van de geschiedenis en... van wetten van God en van mensen...” (L. & V. 93: 53).

Verstandelijke ontwikkeling kan worden verworven door onderzoekingen, studie, vlijt, gehoorzaamheid, alsmede door geloof en gebed.

„... zoekt ijverig... zoekt wetenschap, ja, door studie, alsmede door geloof.” (L. & V. 88: 118).

„... indien een persoon in dit leven door zijn ijver meer kennis en ontwikkeling verwerft... zal hij zoveel verder vooruit zijn...” (L. & V. 130: 19).

DE WAARDE VAN HETGEEN WIJ GELEERD HEBBEN MOET BLIJKEN UIT ONS DENKEN EN DOEN EN ONS AANSPOREN TOT GEHOORZAAMHEID AAN GODS GEBODEN.

„... geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert.” (2 Nephi 9: 29).

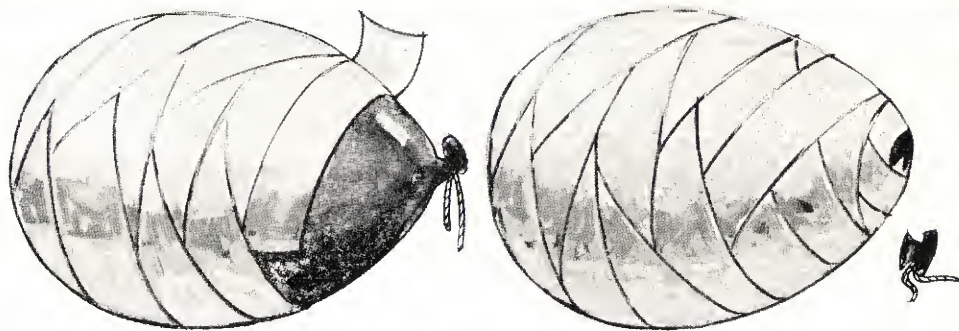
„... laat een ieder met zijn plicht bekend worden en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.” (L. & V. 107: 99).

Ontwikkeling legt ons de verplichting op, onze kennis met anderen te delen en hun hiermede van dienst te zijn.

„... onderwijst elkander overeenkomstig het ambt, waartoe Ik u heb aangesteld...; ... woorden van wijsheid... de leer van het koninkrijk.” (L. & V. 38: 23, 88: 118, 88: 77).

„... indien gij al deze dingen gelooft, ziet, dat gij ze volbrengt.” (Mosiah 4: 10).

VOOR DE KINDEREN

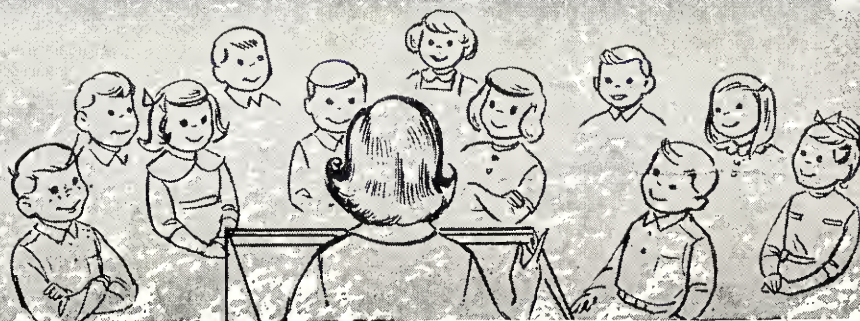
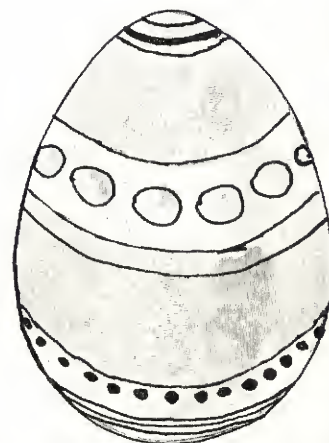

Maak een Reuzen-

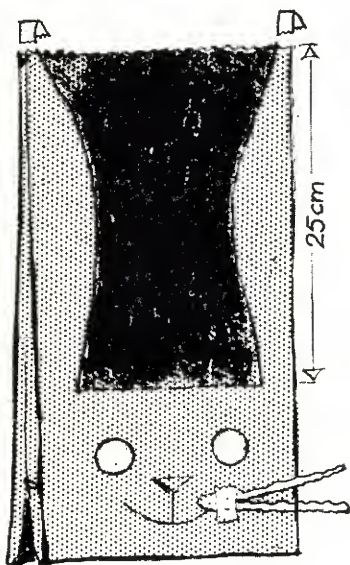
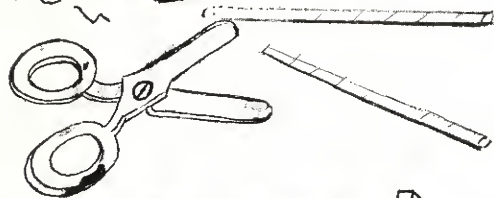
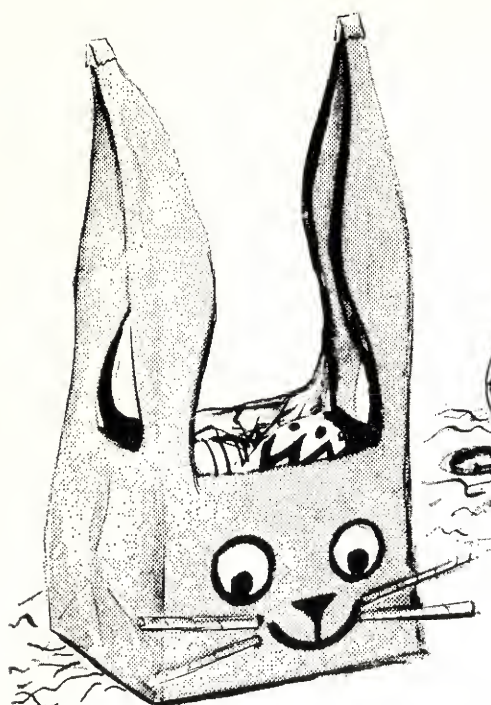
Paasei

DOOR EVELYN MINSHULL

Blaas een ballon op tot de gewenste grootte en bind hem af. Overtrek de ballon met strookjes crêpepapier (bijv. van papieren handdoeken), waarbij ieder strookje bij het aanbrengen wordt bestreken met een dun laagje kleefpasta of lijm. Ga hiermee door totdat de gehele ballon met vier of meer laagjes papier is beplakt, op een kleine opening aan het afgebonden uiteinde na. Bestrijk alles nog eens met stijfsel en hang de ballon met een wasknijper bij het afgebonden eindje op totdat hij helemaal droog is. Als hij goed hard is opgedroogd, prik je de ballon door aan de opening en haalt hem er uit. Maak de opening dan dicht met verscheidene lagen papier en stijfsel. Daarna weer laten drogen. Bestrooi hem licht met zand en schilder hem op met plakkaatverf. Laat het ei drogen en versier het dan nog met verf, verguldsel, vilt, knoopjes e.d.

Dit papieren haasje is een goed zakje om je Paaseiern in op te bergen

PEGGIE GEISZEL

Paashaas-eierzakje

Neem eerst een schoon papieren zakje van kruidenierswaren, met een lengte van ongeveer 36 cm. Meet ca. 24 cm van boven naar beneden af en trek een dun lijntje dwars over de zak. Teken nu twee gebogen lijnen vanuit de bovenste hoeken naar het zo even getrokken potloodlijntje, zoals op de afbeelding is aangegeven. Maak daaronder voor de ogen twee cirkeltjes die je langs een muntstukje kunt aftekenen of met behulp van de opening van een fles. Maak een driehoekje voor de neus; een kort recht lijntje met daaronder een lange kromme lijn vormen de mond. Als je wilt kun je het ook nog een kleurtje geven. Terwijl de zak nog gesloten is, knip je nu langs de oorlijnen en de horizontale lijn voor de kop van de haas en haal het uitgeknipte stuk van de zak eruit. Doe een plakbandje bovenaan de oren, zodat de beide helften bij elkaar blijven als de zak van boven wordt geopend om er het stro en de eieren in te stoppen.

Tenslotte maak je de snor van de haas door twee pijpendoorstekers in tweeën te buigen en deze op hun plaats bij de neus de bevestigen door middel van een plakbandje. Misschien wil je liever met een spijker kleine gaatjes in het papier maken en er een paar snorren van stro schuin doorheen steken.

Die ene was GROTER

Er waren eens vijf haasjes, die samen in één holletje woonden. Er waren vier gewone kleine pluusballetjes bij, maar één was groter – heel groot. De vijf haasjes verstopten zich iedere morgen achter een heg om meneer de Vos voorbij te zien gaan. Veilig verscholen zaten de vier kleine haasjes daar iedere morgen, maar de oren van de vijfde haas, die grote, staken steeds boven de heg uit. Meneer de Vos zag die oren altijd en dan moesten de haasjes vlug het hazenpad kiezen om aan hem te ontkomen.

De vijf haasjes hadden een geheime ondergrondse gang tussen de braamstruiken. Dit was voor hen de kortste weg naar vele plaatsen. De vier gewone haasjes konden heel vlug door die tunnel heen schieten, maar die grote had er altijd moeite mee. Hij moest voetje voor voetje door de tunnel kruipen, helemaal in elkaar gedoken, zodat hij geen schrammen zou oplopen. Als de vijf haasjes nieuwe jaszjes kochten, pasten die de vier gewone beestjes altijd precies, maar die grote kon nooit een jasje krijgen dat lang genoeg was voor hem. Zijn jasje was altijd zo kort, dat zijn buik dikwijls koud werd.

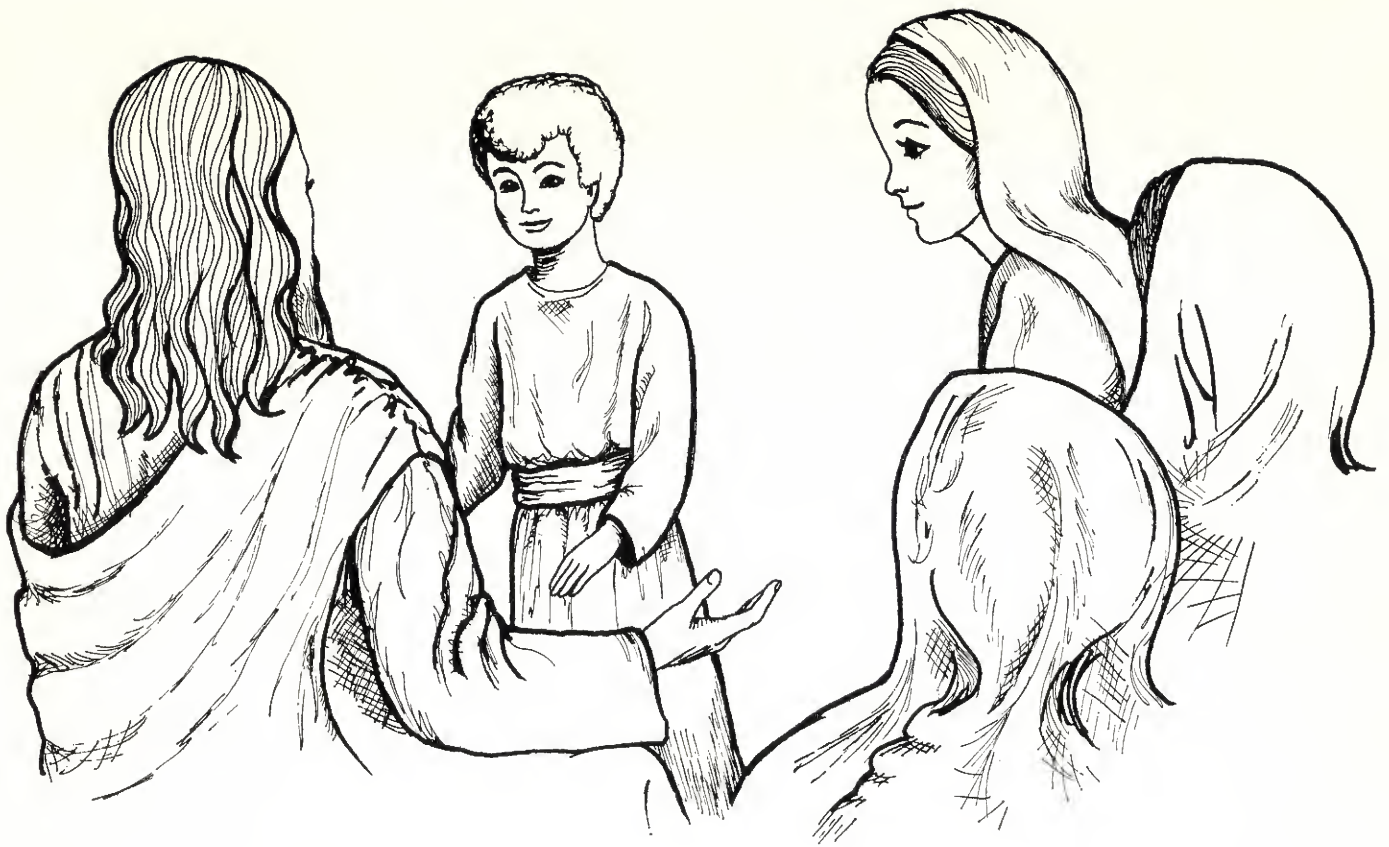
Als het grote haasje 's avonds naar bed ging, had hij ook weer moeilijkheden. Alle haselegers waren gemaakt voor haasjes van het gewone formaat. Maar die ene grote was niet gewoon. Zijn lange benen staken een heel eind buiten boord en zijn voeten waren altijd koud omdat zijn dekens zover niet reikten.

Toch was er één plaats waar het hem van pas kwam dat hij zo groot was. Dat was als de vijf haasjes in een kring bijeen zaten om te luisteren naar de verhaaltjes die mevrouw de Vlaamse Gaai altijd vertelde 's avonds vóór het slapen gaan. Omdat de kop van die grote haas zo hoog zat, kon hij intussen lekker uitwaaien en ieder woord horen dat mevr. de Vlaamse Gaai sprak, zelfs als het verhaal zo spannend werd, dat ze ging fluisteren. De vier gewone kleine haasjes konden niet altijd ieder woord horen dat er gezegd werd, en als het warm was wensten ze wel dat ze een beetje groter waren, zodat de frisse wind hen wat beter zou kunnen afkoelen.

Op zekere dag kwam meneer de Vos hen zo dicht achterna toen ze wegholden, dat hij bijna eentje te pakken had

wordt vervolgd Bladzijde 65

„Toch zal hij leven”

DOOR MABEL JONES GABBOTT

Het was lente. De zon scheen in een helder blauwe hemel en de geur van amandelbloesem verving de lucht, maar Sammie, die helemaal geen oog had voor de bloesems of de zonneschijn, zat heel stil en peinzend voor zich uit te staren. Hij had honger, hij was moe en zag er vervuild uit. Terwijl hij daar zo zat op de helling van een heuvel buiten Jeruzalem, dacht hij terug aan de vorige lente. Toen was hij nog gelukkig geweest met zijn vader en moeder in hun kleine woning met daarachter de smederij. Toen waren de Romeinse soldaten gekomen, uit de legioenen van de keizer, en ze hadden zijn vader gedood omdat hij de een of andere onbeduidende vergissing had begaan, waarom, dat had Sammie nooit begrepen. Zijn moeder was toen enkele weken later gestorven.

Het was een droevig en eenzaam voorjaar. Sammie had eerst bij het ene gezin ingewoond en toen bij een ander in het dorp Kapernaüm en telkens vroeg hij weer: „Waarom zijn vader en moeder gestorven? Zal ik ze ooit terugzien? Waar zijn ze nu gebleven?”

Hij gevoelde zich verloren, bezeerd en eenzaam. Sammie herinnerde zich later hoe in die tijd de pijn in zijn hart nooit scheen te bedaren — tenminste, totdat Jezus kwam.

Het moet toen al zomer zijn geweest. Sammie herinnerde zich nu hoe Jezus naar Kapernaüm was gekomen met Petrus en Jakobus en Johannes en alle andere discipelen.

Van Petrus was hij dadelijk gaan houden en ook van Johannes, die zo liefdevol over Jezus sprak.

En dan Jezus zelf — als Jezus sprak scheen alles altijd zo goed te zijn. Sammie was hen dus van dag tot dag gevolgd, luisterend naar Jezus. Hij voelde zich veilig en geliefd en heerlijk als hij dicht bij Hem was.

Petrus had Sammie mee naar zijn huis genomen en Petrus' moeder had hem een bad gegeven en hem uitgenodigd, bij haar te blijven. Maar Sammie had geen enkel woord willen missen van wat Jezus leerde, vooral nadat hij Hem had horen zeggen: „Wie in Mij gelooft, zelfs al was hij ook gestorven, toch zal hij leven.” Sammie had toen bij zichzelf gezegd: „Ik gelóóf in Jezus. Ik geloof, dat Hij de beste man is die ooit heeft geleefd.” Dan dacht Sammie aan zijn vader en wenste, dat hij Jezus had gekend, zodat hij ook in Hem had kunnen geloven. Zijn vader zou zeker wel van Jezus hebben gehouden, dat stond voor Sammie vast.

Beneden in de stad kon hij nog juist de gedaanten onderscheiden van Salome en Maria, die vlug kwamen aanlopen uit de richting van de olijvenhof. Hij stond haastig op om naar hen toe te gaan, maar ging toen meteen weer zitten, nog mistroostiger dan tevoren. Jezus had zoveel gesproken over de opstanding. „Ik ben de opstanding en het leven,” had Hij gezegd. Hij had Sammie uitgelegd, dat de dood

niet het einde was, maar dat er een leven na de dood was en dat Hij, Jezus, in de wereld gekomen was opdat iedereen dat leven zou mogen hebben, een overvloed van leven! Dat alles was nu echter voorbij. Was het één, of al twee weken geleden sinds de Romeinse soldaten Jezus hadden genomen en Hem aan een kruis gespijkerd? Sammie had erbij gestaan, totdat die vreselijke onweersbui was losgebarsten. Toen was hij weggevlucht, de heuvels in, waar hij tot nu toe was blijven rondzwerven. „Iedereen is nu weg,” fluisterde hij. „Ik ben nu nog eenzamer dan ik ooit ben geweest.“

Zijn voeten sleepten hem langzaam voort, toen hij op weg ging, de beek over en Jeruzalem in. Hij ging naar de straat, waar hij Maria en Salome had zien lopen. Daar waren

Petrus' moeder en Maria, de moeder van Jezus, bijeen in een opperzaal, samen met de andere vrouwen. Ze heetten Sammie welkom. „Doe de deur dicht, jongen,” zeiden ze, „en kom dan met ons mee eten.“

Toen werd het vertrek plotseling van licht vervuld en daar stond Jezus bij hen. Hij sprak tot hen, troostte hen, at met hen en zei: „Kom hier en raak Mijn handen aan en zie eens of het niet werkelijk Jezus is Die hier in uw midden staat.“

Jezus keek lang naar Sammie en zei toen weer: „Het is heus waar. Wie in Mij gelooft, zelfs al was hij gestorven, toch zal hij leven.“ Een grote vrede daalde in Sammie's hart.

— * —

De macht van het priesterschap

vervolg Bladzijde 1

De mannelijke leden der Kerk in de leeftijd van twaalf jaar en ouder hebben een plaats in de quorums — twaalf diakenen, vierentwintig leraren, achtenveertig priesters, zesennegentig ouderlingen, zeventig zeventigers, en hogepriesters bijeenvergaderd in deze kerkelijke groep in elke ring der Kerk. Waar wij deze aantallen niet halen hebben wij groepen. In iedere wijk zijn diakenen, leraren en priesters en in de ringen hebben wij de ouderlingen, zeventigers en hogepriesters.

Nu heeft elk quorum een bepaalde taak te volbrengen. De presidentschappen zijn verplicht om te beraadslagen met de leden van het quorum en hun plicht te leren — nl. het werk waartoe het quorum is geroepen. Dit is de plicht van het quorum, niet van de bisschop en niet van het ringpresidentschap, of het moest zijn het quorum van priesters of hogepriesters. Wil een quorum kunnen functioneren, dan moet er ter plaatse een organisatie van de Kerk bestaan. In de geschiedenis van Gods handelingen met de mensen hebben afzonderlijke profeten soms het heilige priesterschap gedragen als er in hun tijd geen behoorlijk georganiseerde Kerk op aarde was, doch onder dergelijke omstandigheden is er nooit een priesterschapsquorum georganiseerd. De Kerk is dan ook het middel waardoor het gezag van het priesterschap naar

behoren kan worden uitgeoefend en bediend. Waar ook de volle autoriteit van het priesterschap op aarde is, moet een organisatie van de Kerk in stand gehouden worden. Daarentegen kan er geen ware Kerk zijn zonder het goddelijk gezag van het heilige priesterschap.

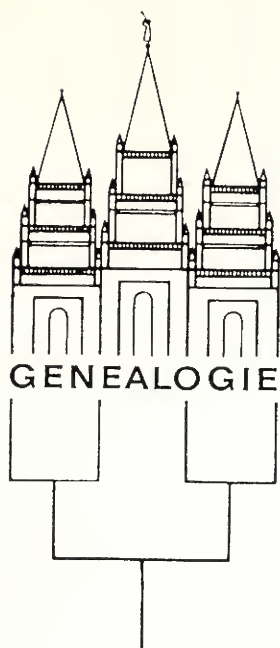
De wereld kent vele organisaties en regeringen van allerlei soort en kerken van vele denominaties, maar deze zullen slechts stand houden naarmate ze een element of meerdere elementen van eeuwige waarheid bezitten en daarin dan ook volharden. Voortdurend ontstaan er nieuwe door mensen uitgedachte organisaties, ze bestaan een poosje en verdwijnen dan weer. Alleen de Kerk die de eeuwige macht en het gezag van het heilige priesterschap bezit en daarbij blijft kan eeuwigdurend standhouden.

Vlak vóór en na het jaar 1830 ontstonden vele godsdienstige, opvoedkundige en economische organisaties, welke zich aandienen als geneesmiddelen voor een maatschappelijk en godsdienstig verziekte wereld. Ze kenden een tijd van bloei en begaven het dan. Ze werden opgevolgd door andere, die eveneens onbekwaam bleken om de kwalen te lenigen welke zij trachtten te genezen. In datzelfde jaar echter stichtte God opnieuw een organisatie welke tot nu toe is blijven bestaan en die voor eeuwig zal voortbestaan, eenvoudig door de goddelijke macht door welke deze Kerk werd georganiseerd — de macht van het priesterschap naar de ordening van de Zoon Gods. Hij maakte daarbij ge-

bruik van de bemiddeling van een ongeleerde en onbekende jongeling. Op deze Kerk mogen wij de woorden in toepassing brengen van iemand die spreekt van „Gods waarheid en trouw, die zijn als de oceaan, uitgestrekt, grondeloos, verheven, dezelfde in majesteit en onuitputtelijke volheid, gisteren, heden en tot in alle eeuwigheid, dezelfde bij stilte en storm, bij dag en bij nacht, onveranderlijk terwijl de geslachten komen en voorbijgaan, eeuwigdurend terwijl de eeuwen heenvlieden“.

Er zijn twee voorwaarden die steeds in overweging genomen moeten worden als het priesterschap aan iemand wordt verleend. De eerste voorwaarde is de waardigheid van de betreffende persoon om het te ontvangen, de tweede betreft de diensten welke hij de Kerk en zijn medemensen zal kunnen bewijzen.

De Schepper is de eeuwige en onvergankelijke bron van het priesterschap; alleen Hij bestuurt het. Het is voor een man een heerlijk voorrecht en een zegen het priesterschap te mogen bezitten. Wie zo in gemeenschap met zijn God leeft, zal bemerken dat zijn leven wordt veraangenamd, zijn onderscheidingsvermogen tussen goed en kwaad zal worden verscherpt en verlevendigd, zijn gevoelens zullen teder en meedogend zijn en toch zal zijn geest sterk en dapper zijn in de verdediging van het goede; hij zal ervaren dat het priesterschap een nooit opdrogende bron van geluk is — een fontein van levend water, springende tot in het eeuwige leven.

Wie ben ik?

Laat ons bij de aanvang van deze serie genealogische lessen eens een prachtige reis gaan ondernemen. Het is meer een geestelijke zwerftocht dan een lichamenlijk op reis gaan, maar het zal ons beter doen begrijpen wie we eigenlijk zijn en wat het goddelijke doel is van dit aardse leven. Aan het begin van onze reis verzoeken wij u, uzelf deze vraag te stellen: WIE BEN IK? (Psalm 100:3.) Ben ik werkelijk een kind van God, zoals mij in de Heilige Schrift wordt geleerd en ook in de lessen op het Jeugdwerk steeds weer uitdrukkelijk naar voren werd gebracht. Heeft mijn leven betekenis en een bepaald doel? (Ps. 8:6.) Is onze Vader in de hemel in staat mijn gebed te horen en te beantwoorden? (Job 42:2, Ps. 44:21.) Betekent mijn leven werkelijk iets voor anderen of ben ik maar een onbeduidend stipje op de grote levenszee? (2 Tim. 2:19.)

In de Bijbel lezen wij, dat God de mens schiep naar Zijn eigen beeld (Gen. 1:27). Toen dit gebeurde, moet ik dan geloven dat dit betekende dat ik toen werd geschapen evenals mijn overige broeders en zusters die op

deze wereld leven? (Abraham 3:22–28.)

Toen Christus het woord bediende aan de mensen van Jeruzalem, leerde hij hun te zeggen: „Onze Vader Die in de hemelen zijt.“ (Math. 6:9.) Dat wil dus zeggen, dat wij de zoons en dochters van God zijn en dat Hij inderdaad onze Vader is en ook dat wij naar Zijn eigen beeld werden geschapen en dat wij bij Hem leefden vóór de grondlegging der wereld. (Spreuken 8:22–31.)

Overall in de Schriften komen wij deze eeuwige waarheid tegen. In het Boek van Mormon leerden de profeten dat wij kinderen van God zijn en dat Hij onze Eeuwige Vader is (2 Nephi 9:4–11, Mosiah 4:21.) In de Leer en Verbonden is elke openbaring als het ware doortrokken van de eeuwige waarheid, dat God onze Vader en onze vriend is en dat Hij belang stelt in het welzijn en het geluk van een ieder onzer persoonlijk (L. & V. 1:1, L. & V. 19:1–3, 93:21–24).

Daar dit zo is, wordt hetgeen de Here op de berg Sinai tot Mozes zei voor ons zinvoller en begrijpelijker. Sprekende over de oogmerken der schepping en het doel van ons leven, verklaarde de Here aldaar tegenover Israëls grote profeet: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Parel van grote waarde, Mozes 1:39.) De bedoelingen van onze Vader in de hemel zijn dus om in de geestwereld kinderen van Hem geboren te laten worden. Als zij Hem dan trouw zijn, voorziet Hij voor hen verschillende tijden en plaatsen waarop zij ter wereld komen, zodat zij in de gelegenheid gesteld kunnen worden om onsterfelijkheid te verwerven, opdat zij door gehoorzaamheid aan de waarheden van het Evangelie het eeuwige leven mogen beërven. (2 Nephi 9:20 Alma 26:35, L. & V. 38:1–2.) Hoe hartverwarmend is het voor ons te beseffen, dat God Zijn kinderen zó liefheeft, dat Hij hen in de gelegenheid wilde stellen, dezelfde heerlijkheid en macht te beërven die Hij nu heeft. (L. & V. 76:70.) Jezus leerde ons de grote waarheid, dat dit het eeuwige leven was: God en Jezus

Christus te kennen. (Joh. 17:1–5.) Hoe zouden wij ooit God kunnen ontdekken als wij Zijn kinderen niet waren? Wij kennen onze vleeselijke vaders omdat wij met hen samen gewoond hebben, hun gehoorzaam zijn geweest en door hen geliefd zijn. Zo is het ook met al Gods kinderen. Wij hebben in Zijn nabijheid geleefd, wij zijn Hem gehoorzaam geweest en wij zijn in Zijn hemelse hoven gevoed en geholpen voordat wij in het vlees verschenen (Jer. 1:5). Zo is het dus mogelijk dat kinderen van God hun hemelse Vader liefhebben met hun gehele hart en met hun ganse macht, verstand en sterkte (L. & V. 59:5). Wij zijn enige van de beste geesten die naar de geest uit God werden geboren. De Here kende het einde vanaf het begin en Hij wist ook, dat sommige van Zijn kinderen gekozen zouden worden om aan het begin van het aardse leven op aarde te komen, sommigen later, sommigen gedurende aardse zending van Jezus, sommigen tijdens de duistere eeuwen toen de waarheid niet op aarde te vinden was en anderen gedurende de periode die wij kennen als de bedeling van de volheid der tijden (Deut. 32:7 en 8, Hand. 17:26, Kol. 3:3, Hand. 15:18). Wij leven thans in die grote bedeling als alle waarheid tezamen is vergaard door rechtstreekse openbaring van God en geconcentreerd in Zijn Kerk, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen (Efeze 1:9–10, L. & V. 112:30).

Nu wij dus weten, dat wij leven in dit heerlijke tijdperk van het bestaan der aarde en dat wij blijkbaar die zegeningen hebben verdiend, moeten wij van onze kant ook onze verplichtingen nakomen. Nu te mogen leven, terwijl het Evangelie op aarde is hersteld en er profeten en apostelen zijn om ons leiding en voorlichting te geven, brengt stellig zowel verplichtingen als voorrechten, rechten en gelegenheden met zich mee, daar deze laatste voordelen slechts door zo weinig andere kinderen van onze Vader werden genoten (L. & V. 98:11 en 12). Sommige van deze zegeningen en verplichtingen hebben wij reeds aanvaard en vervuld, anderen krijgen misschien in de naaste toekomst hun beslag, maar ze

zijn allemaal van belang voor onze eeuwige vooruitgang. Toen wij werden gedoopt en als lid van de Kerk bevestigd, hebben wij aan bepaalde verordeningen voldaan die ons zouden helpen ons bekwaam te maken voor Gods celestiale koninkrijk (L. & V. 76: 51–53). De doop is onontbeerlijk voor onze zaligheid (Joh. 3:5). Ook de bevestiging en het ontvangen van de Heilige Geest is een onmisbare voorwaarde om de Kerk en het Koninkrijk van God hier op aarde te kunnen binnengaan en is eveneens noodzakelijk voor onze bevordering tot het celestiale koninkrijk (Joh. 3:5). Er zijn nog andere onontbeerlijke eeuwige verordeningen die worden bediend terwille van ons eeuwig welzijn en die ons ten zegen kunnen zijn. Voor de broeders der Kerk is er de verlening van het Heilige Melchizedekse priesterschap (L. & V. 84:22). Voor de broeders en zusters van de Kerk beide is er de mogelijkheid om in des Heren tempels die voorrechten en zegeningen te ontvangen, die ons in staat zullen stellen om in dit leven met macht te worden begiftigd om de zwakheden van het vlees in dit leven te overwinnen en onze geest bekwaam te maken om dit sterfelijke lichaam te leiden en te beïnvloeden (L. & V. 132:7). Deze goddelijke waarheden maken deel uit van het eeuwige plan dat God

heeft ontworpen ten voordele en tot zegen van Zijn geestelijk nakroost, of met andere woorden voor diegenen onder ons die op aarde leven. Aan gezien deze waarheden goddelijke waarheden zijn, houdt dit in dat zij ook eeuwig zijn. God is eeuwig en al wat onze Vader ons in Zijn Evangelieplan heeft geschonken is eveneens eeuwig (L. & V. 45:7). Alle kinderen van onze eeuwige Vader zijn verplicht zich te houden aan dezelfde waarheden als waarin wij moeten volharden. Als zij dezelfde zegeningen willen verkrijgen die wij ontvangen, dan moeten zij gehoorzaam zijn ten aanzien van dezelfde waarheden. De Schriften zeggen ons, dat God gisteren, heden en in der eeuwigheid Dezelfde is (Hebr. 13:8). Waarheid is onveranderlijk en daarom verandert God onze Vader niet, want alle waarheid verblijft in Hem (L. & V. 93:2, 23–24, L. & V. 1:39).

Opdat onze hemelse Vader Zijn kinderen zou kunnen identificeren, heeft Hij hun allen een naam gegeven. Sedert het begin van de tijd kunnen wij lezen dat God de eerste van alle mannelijke aardbewoners Adam heeft genoemd (Parel van grote waarde, Mozes 1:34). De eerste vrouw noemde Hij Eva (Parel van grote waarde, Mozes 4:26). Zelfs de engelen ontvingen namen, waar zij in vroeger eeuwen heilige mensen bezochten (Luk. 1:19

en 26). (Zie ook Daniël 8:16.) Aan onze vaders en voorvaders werden namen gegeven om hen van anderen te kunnen onderscheiden. Wij zijn allemaal gedoopt en als lid van de Kerk bevestigd onder onze eigen naam en de broeders van onze Kerk zijn onder hun eigen naam geordend tot het priesterschap. Onze namen hebben een bepaalde betekenis voor ons, omdat wij hierdoor niet met iemand anders verwisseld of vereenzelvigd kunnen worden.

Eén van de eerste stappen in het genealogisch werk is onze naam op te sporen en die dan zo nauwkeurig mogelijk op te schrijven. De apostel Paulus heeft gezegd, dat alle geslachten in de hemel en op aarde genaamd zijn (Efez. 3:14 en 15).

Als wij onze juiste naam en de namen van al onze broers en zusters hebben en tevens die van onze vader en moeder, zijn wij gereed om een aanvang te maken met het werk dat de profeet Joseph Smith eens heeft beschreven als het grootste werk dat een mens ooit is opgedragen. Nogmaals vragen wij alle heiligen, waar zij zich ook mogen bevinden, zich af te vragen: WIE BEN IK? Over het antwoord behoeven wij niet in het ongewisse te blijven: Ik ben een kind van God en de kerkelijke archieven aangaande mij leveren het bewijs dat dit zo is.

Bou een nuttig leven op

vervolg Bladzijde 6

blijven aan onze verplichtingen te voldoen, maar door ons de waarheid eigen te maken en ons daar dan geheel aan te wijden.“ (Auteur onbekend). Laat ons ook streven naar de verwezenlijking van ons door God aangegeven levensdoel en naar de dingen die er het meest op aan komen.

„Mij bewust van het feit dat ik mezelf niet kan losmaken van de tijd waarin ik leef, heb ik besloten er een deel van te worden.“ (Uitspraak toegeschreven aan de Franse journalist Albert Camus). Dit zou ik u vandaag op het hart willen drukken, mijn geliefde jonge vrienden van deze generatie en ook ons die al wat ouder zijn, om ons voor te bereiden, ons te bekwamen, iets te bereiken, een werkzaam aandeel te hebben in hetgeen de vóór ons liggende toekomst vorm zal geven, voortgaande in geloof en vertrouwen,

zonder onze beginselen prijs te geven, maar toch deel uitmakend van onze eigen tijd. Aan u, mijn geliefde vrienden, waar u zich ook bevindt, laat ik mijn getuigenis achter dat God leeft, dat Hij onze eeuwige Vader is, dat Hij ons naar Zijn eigen beeld heeft gemaakt en dat Hij Zijn Goddelijke Zoon heeft gezonden, onze Heiland en Zaligmaker, om ons te onderwijzen en ons uit de dood te verlossen. Ik geef u mijn getuigenis, dat Zijn werk bij ons is, op aarde hersteld voor onze tijd, tot onze leiding, tot onze zekerheid en ons welslagen en dat wij, als wij in dit leven Zijn wil leren doen en Zijn geboden onderhouden, eeuwig zullen leven met onze geliefden, hetgeen de allergrootste verzekering is die het Evangelie ons biedt en de grootste van alle gaven Gods.

Moge Zijn vrede, Zijn zegen, Zijn leiding en bescherming altijd met u zijn, dat bid ik in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen.

Aanloopje tot de liefde

vervolg Bladzijde 9

zweefde hem daarbij voortdurend voor ogen. Hij ging op een laag muurtje zitten en trachtte zijn gedachten te ontwarren. Allerlei mogelijkheden had hij onder ogen gezien, tot en met de veronderstelling dat ze misschien wel twee hoofden zou hebben, maar geen van deze fantasieën bleek in overeenstemming met de werkelijkheid te zijn. Nu hij haar eenmaal gezien had, stortten alle theorieën die hij had opgebouwd als kaartenhuizen ineen. Hij liep terug naar het huis, trok aan de bel en wachtte. Toen ze de deur opende, zei hij: „Dag, Marlene! Ik ben Paul Marston.“ De kleur trok weg uit haar gezicht. „Dag Paul,“ zei ze met haperende stem. „Het heeft wel even geduurd voordat ik je gevonden had, maar het was de moeite waard.“ „Kom je niet even binnen?“ zei ze met een zwak stemmetje. Ze maakte de binnendeur open, draaide zich om en ging in een leuningstoel aan de andere kant van de kamer zitten. Hij zette zich op een rustbank. „Ik móést je vinden . . .“ Haar handen omklemden de armleuningen van de stoel. „En waarom? Waarom kon je de dingen niet gewoon op hun beloop laten? Waarom moest je hier naar toe komen en alles bederven?“ „Wat is er nu bedorven? O ja, ik weet wel, dat ik misschien niet ben wat je verwachtte — niet knap van gezicht en zo, maar op de een of andere manier had ik het idee dat dat er niet zozeer op aan zou komen . . . althans voor jou niet . . .“

Ze lachte. Het was een wrang lachje, dat klonk alsof haar keel was dichtgeschroefd. „Er voor mij iets op aan zou komen?“ „Ja,“ zei hij, danig in de war.

Toen ze eindelijk weer begon te spreken, was haar stem gedaald tot een moeizaam bedwongen gefluister. „Die telefoontjes — die hebben héél vel voor me betekend. Ik heb er telkens naar uitgekeken — ik heb er van genoten — en ik geloof dat er nog meer was, want ik meende dat je werkelijk belang in me stelde. Ja, dat was het vooral.“

„Maar dat doe ik nog steeds. Heel erg zelfs.“

„Dat ik in jouw leven ,het geheimzinnige meisje was, dat was bijna . . . bijna romantisch, zo dichtbij kon ik nooit . . .“ Ze schudde haar hoofd. „Och, wat maakt het nu nog voor verschil? Paul . . . ik ben blind.“

Hij was hevig geschokt en kon het eerst niet geloven. Ze ging verder: „Met jou kon ik het een poosje vergeten. Ik kon net doen alsof ik een normaal meisje was, dat een romantisch spelletje speelde met een interessante man. Dan was er tenminste één mens op de gehele wereld die niet zou kunnen zeggen: „Marlene Evans? O ja, dat blinde meisje.“ Haar stem werd hoog en scherp, toen ze vervolgde: „Jonge meisjes worden niet verondersteld blind te zijn, is 't wel, Paul? Dat is immers iets weerzinwekkends, niet? Ik weet het wel — ik werk in een kiosk en telkens als er een nieuwe klant langs komt die me nog niet kent, begint hij zich voor me te interesseren en is dan aardig voor me, totdat hij ontdekt dat ik blind ben. Dan kan ik hun reactie voelen — ze reageren alsof ik melaats was, maar dan voelen ze zich schuld bewust en beginnen me met medelijdende verontschuldiging te overstelpen. En dat doet pijn, ach, dat doet zo'n pijn! Tegen dat moment zie ik altijd zo verschrikkelijk op en met jou zag ik er het allerverschrikkelijkst tegenop. Daarom probeerde ik het te vermijden, maar nee — jij kon de boel niet op zijn beloop laten — jij moest en zou de zaak haarfijn uitzoeken.“

Hij probeerde van alles te bedenken om tegen haar te kunnen zeggen, maar het kwam allemaal neer op dat ene: „Het spijt me zo, dat je blind bent“ en dat zou nu wel het allerergste zijn wat hij zou kunnen zeggen. Heel langzaam zei hij: „Kom, wat zou je ervan denken, nu we dat dus allemaal gehad hebben, als we het schaakbord eens voor de dag haalden? We hebben in dagen niet samen gespeeld.“ Even aarzelde ze, toen ging ze naar de kast aan de andere kant van de kamer en keerde terug met het schaakgarnituur. „Wil jij ze misschien opstellen? Zoals je zult bemerken, zijn de zwarte stukken groter dan de witte. Ik kan dus uitmaken wat voor stukken het zijn als ik mijn handen er overheen laat gaan.“

„Koninginnepion naar pion vier,“ zei

hij, terwijl hij de pion vooruit schoof. „Hoe is het eigenlijk gebeurd?“ „Koningspion naar pion vier,“ antwoordde zij, terwijl haar hand feilloos naar het betreffende stuk ging en het voorwaarts bewoog. „Ongeveer een jaar geleden waren mijn vader en ik betrokken bij een auto-ongeluk. Hij verloor daarbij het leven.“ „Koningspion naar pion drie. Is het blijvend?“ „Ja. Koningspaard naar raadsheer drie.“ „Koningspaard naar raadsheer drie. Hoe zou je het vinden om morgenavond ergens met mij te gaan dineren?“ Ze glimlachte zenuwachtig. „Ik ben anders onhandig met tafelzilver, hoor en je zou me moeten leiden en het menu voorlezen en . . .“ „Dat vraag ik toch niet allemaal? Ik vroeg alleen of je meeging.“ Ze glimlachte weer. „Ja — o ja, Paul, ik zou het héérlijk vinden!“

Diszipline in de klas

vervolg Bladzijde 53

hun welzijn u ter harte gaat. Alleen een warm hart kan het vuur in anderen ontsteken. Eigenzinnige jongens en meisjes staan soms achterdochtig tegenover de mensen in hun omgeving. Anderen krijgen de indruk dat ze niet gewenst zijn. De vriendelijke handdruk of de liefhebbende omarming verwijdert die achterdocht en doet het vertrouwen ontwaken. Uw eigen ervaring heeft ruimschoots de bewijzen geleverd van de waarde van kameradschappelijke omgang.“

Als één van de leerlingen de orde in een klas begint te verstoren, behoort de leraar onmiddellijk te trachten na te gaan waar de betreffende leerling belang in stelt en de tijd er af te nemen om hem thuis te bezoeken en hem over zichzelf te laten praten, over de dingen waar hij van houdt en waar hij niet van houdt. Er zijn vele manieren waarop een leraar de leerling kan laten zien dat hij echt belang in hem stelt en dat hij zorg en liefde voor hem heeft en de leraar die zijn doel wil bereiken zal het niet opgeven, zolang hij niet van alles heeft geprobeerd om hem te benaderen.

Samenvattend laten wij nu nog eens de opeenvolgende stappen volgen die kunnen worden ondernomen ter oplossing van disciplinaire problemen:

1. Het kleine wapen: De leraar onderbreekt zijn uiteenzettingen en kijkt naar de leerling die bezig is de orde te verstoren.
2. De automatische Browning revolver: De leraar loopt naar de leerling toe of noemt hem bij zijn naam, of allebei.
3. Het geheime wapen: De leraar dreigt de ouders van de leerling te zullen bezoeken.
4. Het kanon of de houwtser: De leraar verwijderd de leerling uit de klas. Hij geeft hem goede raad en maakt hem duidelijk waar hij moet staan en deelt hem mede dat zijn wangedrag niet langer zal worden geduld.
5. De atoombom: De leerling wordt uit de klas geweerd totdat hij volledig tot inkeer is gekomen.

De Here heeft Zijn Kerk de norm aan-gegeven voor alle discipline. Dit geldt vooral voor hen die in de klas omgang hebben met Zijn kinderen. Hij zegt:

„Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ont-wikkelen.

„Intijds met scherpe woorden bestraf-fende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem die gij hebt bestraft; opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe; opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods.” (Leer en Verbonden 121 : 41—44.)

Maar al te vaak treffen wij velen aan, die er helemaal geen bezwaar in zien anderen „met scherpe woorden te be-straffen“, maar die in gebreke blijven te voldoen aan het tweede gedeelte van deze uitspraak, namelijk: „wann-eer door de Heilige Geest daartoe ge-

dreven en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem die gij hebt bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe.”

Er zijn ook anderen, die van mening zijn dat er in echte liefde geen element van scherpste te ontdekken valt en dus denken zij, dat als ze iedere leerling persoonlijk begrijpen en aanvaarden zoals hij is, alle wangedrag dan lang-zamerhand vanzelf wel zal verdwijnen. Bij nadere beschouwing van hetgeen de Here hierover gezegd heeft, zal het ons echter duidelijk worden, dat geen van deze beide opvattingen zo zonder meer volkomen in overeenstemming is met de door de Here opgestelde richtlijnen in deze. Ware, ongeveinsde liefde onder leiding van de Heilige Geest moet dus onze voornaamste leid-raad zijn. Als wij ons hieraan houden, zullen wij positieve resultaten weten te bereiken als het tijd wordt dat wij onze discipline tijdelijk gaan ver-scherpen.

Die ene was groter

vervolg Bladzijde 59

gekregen. Als ze niet gauw de tunnel tussen de bramen waren ingeschoten, zou hij zeker één hazestaartje hebben afgebeten. Toen zeiden de haasjes tot elkaar: „Hier moet iets aan worden gedaan! Wij zijn toch slimme haasjes? We moeten toch iets kunnen bedenken dat we voor die ene grote kunnen doen.”

De haasjes gingen bij elkaar zitten en dachten na. Ze krabden op hun kopjes met hun achterpootjes. Ze fronsten hun hazeneusjes en ze trokken krampachtig met hun oortjes. Ze dachten heel diep na. Toen ze hadden nagedacht, begonnen ze te glunderen. Het eerste haasje zei: „Ik weet wat we moeten doen met die heg en meneer de Vos. Ik zal voor die lange een gat graven waarin hij kan gaan staan. Zijn oren zullen dan niet boven de heg uitsteken en meneer de Vos zal nooit merken dat wij naar hem staan te kijken als hij voorbij komt.“ Hij wipte weg om de kuil te gaan graven.

„Die kwestie van de geheime tunnel is een moeilijk vraagstuk,” zei de tweede haas, „maar ik ben er zeker van dat als ik een sleetje maak van een rond stuk berkenschors, die lange er dan op kan gaan liggen. Dan kan de rest van ons gezelschap hem in een ommezentje door die tunnel heen slepen. Ik zal een paar flinke lange touwen aan de slee vastbinden, zodat we hem allemaal kunnen trekken als we door de tunnel rennen!” En weg was hij om het ronde sleetje te maken.

Het derde haasje sprong opgewonden heen en weer. „Alles wat ik nodig hebben om het in orde te maken met die koude buik van de lange is het onderstuk van één van onze oude jasjes. Dat snijd ik eraf en dan naai ik dat aan

de onderkant van die grote z'n jas, dan wordt hij lang genoeg.” Vlug ging hij er van door om een oud jasje op te zoeken en een naald en draad.

„Wacht eens even!” riep het vierde haasje, terwijl hij de derde achterna liep. „De mouwen uit dat oude jasje heb ik nodig. Die knip ik eruit en 's avonds trek ik die over zijn lange benen, dan zal hij nooit merken dat zijn dekens te kort zijn.“

Toen de vier gewone haasjes weg waren, zat de grote in zijn eentje. Ook hij dacht na. Hij dacht en dacht. Hij mompelde in zichzelf en schudde zijn kop. Toen kwam er opeens een heldere, vrolijke blik in zijn kraalogen. Hij sprong overeind.

Hij ging naar de plek waar mevr. de Vlaamse Gaai altijd haar verhaaltjes vertelde. Hij zocht net zo lang de omgeving af totdat hij vier hoge platte stenen had gevonden. Die zette hij in een kringetje overeind en liet daartussen een plaats voor zichzelf open.

„Ziezo!” zei de grote haas. „Nu kunnen wij haasjes alle-maal zo hoog zitten, dat iedereen het zachtste, opwin-dendste gefluister van mevr. de Vlaamse Gaai nog kan horen en we kunnen ook allemaal van het frisse windje genieten!”

Nu, die vijf haasjes wonen nog steeds bij elkaar. Die grote staat nu in een kuil om meneer de Vos voorbij te zien gaan. Hij rijdt op een slee door de tunnel tussen de braamstruiken. Zijn jas is lang genoeg om zijn buik warm de houden. 's Nachts heeft hij geen last meer van zijn te korte dekens, omdat zijn benen warm blijven in de mouwen van die oude jas. En als de vijf haasjes zitten te luisteren naar de verhalen van mevrouw de Vlaamse Gaai, kunnen ze allemaal elk woordje verstaan.

De Kerk in opmars

Het nieuwe vertaalprogramma van de Kerk

Het verschijnen van de Ster in deze nieuwe vorm houdt verband met de geboorte van het nieuwe vertaalprogramma. Hierover wil ik graag iets schrijven.

Bijgaande foto is genomen op 31 oktober 1966 te Hilversum. Doel van de bijeenkomst: het introduceren van het nieuwe vertaalprogramma bij onze plaatselijke vertalers en typistes door de Presiderende Bisschop en autoriteiten van het (nieuwe) Translation Services Department (afgekort: TSD).

Op deze bijeenkomst werd ons het doel en de methoden van het vertaalprogramma uiteengezet. Broeder Fyans vertelde ons hoe president David O. McKay, na hem en de zijnen urenlang ondervraagd te hebben over de te volgen methoden, zijn volledige fiat aan deze onderneming heeft gegeven.

Wij werken dus nu onder profetische leiding!

De verantwoordelijkheid van het vertalen van de programma's van de Kerk in de niet-Engelse talen werd aan de Presiderende Bisschop gegeven. Deze heeft de Translation Services Department (ongeveer: vertaalbureau) opgericht, met centra in Salt Lake City en Frankfort. Hoofd van het hele bureau werd J. Thomas Fyans; overziener voor Europa, Immo Luschin-Ebengreuth. Voor elke taalgebied werd een coördinator aangesteld, voor het Nederlandse is dat ondergetekende.

Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om een oproep voor nieuwe vertalers te doen. Zolang wij niet voldoende mensen hebben, kan er niet voldoende vertaald worden en komt dus minder van het programma van de Kerk in handen van onze Nederlands sprekende leden. Behalve wat de toewijding aan dit werk betreft, is het op zakelijke principes gebaseerd. Men wordt ervoor betaald, men kan er zijn brood mee verdienen. Getrouwheid in het Evangelie wordt belangrijker geacht dan beroepskennis in dezen. Joseph Smith was in staat het Boek van Mormon te vertalen, terwijl hij veel van het eerste bezat en maar weinig van het laatste! Zoals president Jongkees elders in dit nummer schrijft, wordt U door deze nieuwe Ster dichter tot het hart van de Kerk gebracht. Wanneer ons vertaalprogramma eenmaal op volle toeren draait, zult U van een optimale hoeveelheid van de kerkelijke programma's kunnen gebruik maken. Denkt U eens in wat een stimulans dat kan zijn voor de groei van onze plaatselijke organisaties. Op deze manier kunnen wij de Kerk representatiever maken, en dat zal weer een grote zendingskracht hebben op vele goede mensen die nog tot Israël verzameld moeten worden.

Van links naar rechts:

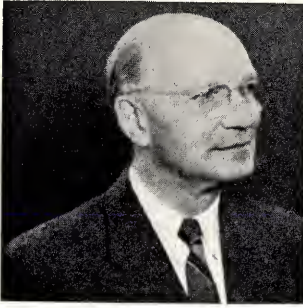
J. Thomas Fyans (directeur vertaalbureau), pres. J. Paul Jongkees, zr. Jongkees, bisschop Victor L. Brown, zr. Curtis, pres. D. R. Curtis, Poul Stolp, zr. I. de Visser, A. D. Jongkees, zr. M. van der Lende, zr. D. Stokking, zr. Ruth Kreuk, zr. H. Borman, zr. E. de Jong, zr. A. M. Friedrichs, zr. Secretin, John E. Carr, J. de Jager, zr. de Jager, I. Luschin-Ebengreuth, H. A. Truin, zr. P. Gihaux, Paul Schippers, A. Secretin.

Broeders en zusters, wij staan aan de vooravond van een opmerkelijke groei van de Kerk hier in Europa. Misschien ben ik wat te voorbarig en moet ik zeggen: aan de vooravond van het begin van een groei van de Kerk. Wij nemen de tekenen reeds waar: in Leer en Verbonden 90 : 11 lezen wij:

Want te diën dage zal het geschieden, dat een ieder de volheid van het evangelie in zijn eigen tong, en in zijn eigen taal zal horen door hen, die tot deze macht zijn geordend door de bediening van de Trooster, Die op hen voor de openbaring van Jezus Christus is uitgestort.

Hoewel het waar is dat men hier in Nederland het Evangelie uit de mond van de zendingen in de Nederlandse taal verneemt, is het niet 'de volheid van het Evangelie' dat gegeven wordt. Zij prediken de eerste beginselen en verordeningen van het Evangelie, nl. geloof, bekering, doop, en handoplegging voor de gave des Heiligen Geestes. Een grotere mate van die volheid vindt men in alle programma's van de Kerk te zamen, die er zijn voor de vervolmaking van de Heiligen. Deze programma's moeten binnen ons bereik komen in onze eigen taal.

Poul Stolp.

EEN AFSCHEIDSGROET

...Maar niet een die de gedachte aan vertrekken oproept, niet een van: Ik ga hier vandaan en wij zien elkander niet meer. Neen, dat is het niet. Wat dan wel?

Aleen maar een afscheid als lid van de Sterredactie en dit is weer een noodzakelijk en logisch gevolg van een beslissing van het Eerste Presidiums van de Kerk, de beslissing namelijk dat de inhoud van het kerkelijk maandblad de 'Ster', dat die naam behoudt, over de gehele wereld dezelfde moet zijn, uitgezonderd de vier à vijf bladzijden met bijdragen uit eigen land natuurlijk.

Deze beslissing brengt uiteraard met zich mee dat de kopie vanuit een centraal punt naar een centraal punt in elk van de landen waar een zending van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is gevestigd, moet worden gezonden.

Het eerstgenoemde centrale punt is een comité in het hoofdkwartier van de Kerk te Salt Lake City, dat de artikelen uitkiest en naar de centrale punten in de in aanmerking komende landen zendt. Voor de Nederlandse zending en de Hollandse Ring te zamen is het centrale punt het Hoofd van het Vertaalbureau Poul Stolp te Utrecht, Schutstraat 15bis. Deze ontvangt de (natuurlijk in het Engels gestelde) artikelen en verdeelt die onder de nodige vertalers. Dit nummer, waarin dit schrijven aan U, lezers van de Ster, verschijnt, is daar het eerste voorbeeld van.

U ziet: ons maandelijks periodiek heeft een grote verandering ten goede ondergaan: het formaat is forser, de vooromslag rijk van kleur en imposant en wat de inhoud betreft, deze heeft door zijn

uniformiteit en de aanwezigheid van rijke bronnen, waarover het comité beschikt, aan belangrijkheid gewonnen.

Ik vlei mij met de gedachte dat hierdoor het aantal abonné's zal toenemen.

Ik neem dus nu afscheid als lid van de redactie, maar ik doe niet geheel en al afstand van medewerking aan de Ster. Ik blijf namelijk steeds bereid te helpen om de vier of vijf bladzijden bijdragen uit eigen land vol te maken, indien dat nodig mocht zijn. Op mij rust niet langer de taak het schrijven, vertalen en verzamelen van kopie van elders te verzorgen, wat ik overigens de laatste 10½ jaar met genoegen heb gedaan. Nu krijg ik meer tijd vrij voor ander werk: huisbezoek; het bezoeken van families en alleen wonende personen, die inactief zijn, om te trachten hen weer tot de Kerk terug te brengen. Dit is dus iets anders dan het huisonderwijs aan vijf ons toegewezen gezinnen. Gezien het feit dat deze mensen over een groot gedeelte van de provincie Utrecht zijn verspreid (De Bilt, Soesterberg, Leersum en voornamelijk natuurlijk Zeist) en allen in de gemeente Zeist staan ingeschreven, nemen deze bezoeken veel tijd, die wij echter nu het meest ter beschikking hebben.

De vruchten van dit werk zijn maar zeer zelden direct zichtbaar, maar dat mag ons niet weerhouden, want de waarde van een mensenziel is groot in Gods ogen (L. & V. 18 : 10). Doch Zijn wegen zijn dikwijls wonderbaar; daarom kunnen wij nooit van tevoren weten wat de resultaten zijn van ons werk op dit gebied. Het geeft grote vreugde en voldoening als alleen maar toenadering wordt getoond. De kroon op het werk wordt gezet wanneer de afgedwaalde door voorzichtig, tact- en beleidvol optreden onzijdig, waarvoor de inspiratie van de Heilige Geest ten enenmale onontbeerlijk is, de goede weg terugvindt en betreedt.

Nu wil ik niet eindigen alvorens U de lezing van de Ster in haar nieuwe vorm en inhoud warm aan te bevelen niet alleen, maar U, lezers en lezeressen, te vragen ook anderen tot lezen aan te sporen. Deze aanbeveling kan ik nu vrijelijk doen.

De leden van het comité, die de artikelen voor de Ster van de gehele wereld waar een zending is, uitkiezen, hebben zoals gezegd, vele en rijke bronnen tot hun beschikking en ongetwijfeld zullen zij datgene voor ons uitzoeken, wat ons tot steun en leiding in ons leven zal zijn.

A. D. J.

VOORMALIGE PRESIDENTEN VAN DE NEDERLANDSE ZENDING GROETEN ONS

OVERDENKINGEN door Franklin J. Murdock

Zo heet het artikel dat door de ex-zendingspresident Franklin Murdock werd geschreven en aan de redactie van de Ster werd toegezonden. Doordat aan menigerlei kopie de voorrang moest worden gegeven, verschijnt dit artikel wel laat in ons maandblad, waarvoor wij President Murdock wel onze verontschuldiging aanbieden.

Het artikel, dat, zoals de lezers van de Ster zich zullen herinneren, op verzoek van President Curtis werd geschreven (zie blz. 332 van het novembernummer), luidt (vertaald) als volgt:

'Veel jaren geleden stond ik op de hoek van een straat in Reims, Frankrijk. Het was schemering, toen ik een nogal vreemd geklede man de straat in zag komen. Het was de lantaarnaansteker. Hij liep van de ene kant van de straat naar de andere en draaide het gaslicht aan. Het was interessant te zien hoe zorgvuldig en methodisch hij zijn taak verrichtte. Hij scheen trots op zijn werk te zijn en toen hij het laatste licht had aangestoken, draaide hij zich om en keek in de straat om te zien of alle lampen helder brandden. Hij scheen voldaan en trots op zijn werk. Hij had aan beide zijden

van de straat aan vele gezinnen licht geschonken.

Wij denken aan Jezus Christus als 'Het Licht van de wereld'. Hij kwam in het midden des tijds op aarde, organiseerde Zijn Kerk en gaf de mensen het Evangelie. De mensen die Hem volgden en naar Zijn boodschap luisterden, kwam onder de indruk van Zijn leven en handelingen. Hij was het voorbeeld van en weerspiegelde het goede en het ware en Hij schonk de mensen eeuwige grondbeginselen, waarnaar zij hun leven konden richten en Hem gelijk worden. Hij was als een licht dat in de duisternis schijnt. Hij spoorde de mensen aan hun licht niet te verbergen onder een korenmaat, doch het ter verheerlijking van God te laten schijnen.

Wij, als leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, hebben de naam van Jezus Christus op ons genomen, omdat het de enige naam onder de hemel is waardoor wij in Gods tegenwoordigheid kunnen terugkeren, wanneer wij dit leven verlaten. Zijn Evangelie is een licht in ons leven, en als wij volgens Zijn beginselen willen leven en in ons eigen leven het goede en ware willen weerspiegelen, zijn wij in staat dit licht ook aan onze medemensen te geven. Wij moeten wel dankbaar zijn dat wij het Evangelie van Jezus Christus hebben ontvangen en dat het ons de weg naar het eeuwige leven heeft gewezen. Laten wij in de zonneschijn van elke dag wandelen en het licht uitstralen dat in ons is.'

VAN DE TAFEL VAN DE RINGPRESIDENT

Onze maandelijksse periodiek, 'De Ster', heeft een metamorfose ondergaan en het is me een buitengewoon genoegen dit eerste nummer van ons vertrouwd blad in een nieuwe gedaante bij U te mogen introduceren.

Elders in dit nummer wordt nader beschreven wat 'De Ster' nu aan haar lezers te bieden heeft, daar zal ik hier dus verder niet op ingaan. Ik zou U wel willen uitnodigen dit nummer eens goed te bekijken en te bestuderen. Wellicht kleven er nog onvolkomenheden aan, die nu eenmaal inherent zijn aan elke 'eersteling', doch ongetwijfeld kunt U uit de gehele opzet van deze nieuwe Ster opmaken dat U weer dichter tot het hart van de Kerk bent gebracht. U zult tot Uw vreugde ontdekken dat, waar uiteraard mag aangenomen worden dat het leven en streven van de Kerk als geheel U na aan het hart ligt, Uw zicht op wat er momenteel in de Kerk leeft en gebeurt aanzienlijk vergroot wordt. Daarmee is wederom een blijk van de groei en ontwikkeling van de Kerk van onze Zaligmaker gegeven.

Uit deze ontwikkeling zich nu ook in onze Ster, alleen om ons een aantrekkelijker maandblad te verschaffen? Neen, uiteraard is dit een voorname drijfveer, doch daarom alleen gebeurt dat niet.

Dit blad is één van de grote, bindinggevendende symbolen van de eenheid van de Kerk van Jezus Christus; van het feit dat, ongeacht waar de Heiligen zich bevinden, ook hun plaats tot Zion behoort en dat de inwoners van het Zion, buiten haar centrale ringen op het Amerikaanse continent, ook leven IN en MET de Kerk.

Op eenvoudige wijze drukt dit blad uit dat onze plaats op deze aarde er op dit moment niet toe doet; alle inwoners van het Zion, over de aarde verspreid, ontvangen gelijktijdig dat wat zij nodig hebben om hun taak in de wijngaard des Heren op effectieve wijze uit te voeren.

De Heer heeft door de mond van Zijn hedendaagse profeet ons laten weten, dat Zion over de gehele wereld moet worden opgebouwd. Dat kan niet wanneer de Heiligen blijven doorgaan met het verlaten van de plaats waar de Heer hun geroepen heeft. Elk woord des profeten, wat in feite een woord des Heren is, houdt een verbond en een gelofte in. Een verbond dat de Heer nimmer verbreekt, een gelofte die Hij immer gestand doet. De vruchten van de gelofte kunnen wij plukken wanneer wij doen wat Hij verlangt. De Ster, in dit nieuwe ontwikkelingsstadium, is de inlossing van een dergelijke gelofte; met dit blad ontvangen de Heiligen, die hun roeping verstaan en gestand willen doen, een beter en verder ontwikkeld middel om op de hoogte te blijven van dat, wat zij als dienstknechten en dienstmaagden behoren te weten, en van wat hun als ambtenaren en ambtenaressen in 's Heren Koninkrijk vermag te interesseren.

Het werk van de Meester in de Nederlandse provincie van Gods Koninkrijk op aarde is nog niet voleindigd. Moge de Ster in haar nieuwe vorm dit helpen duidelijk maken en daarmee een grote schare lezers en gebruikers vinden!

J. P. J.

*Wilt gij de wettigheid of de
onwettigheid van genot beoordelen?
Pas deze regel toe: wat uw rede ook
maar verzwakt, afbreuk doet aan de
gevoeligheid van uw geweten, uw
gevoel voor God verduistert, uw
bekoring voor de dingen des geestes
wegneemt, wat het gezag van het
lichaam ook maar vermeedert over
de geest, dat is voor u zonde, hoe
onschuldig het in zichzelf ook moge
schijnen.*

-Mevr. Wesley aan haar zoon John.

Zangoefening

vervolg Bladzijde 15

overige gemeenteleden. Dit doet mij denken aan die keer dat iemand een wijze, oude zangleider vroeg hoe hij kon gedogen, dat de oude broeder Stanton (die de beste smid ter plaatse was) zo vals tegen de toonaard in zat te bulken in de kerkelijke bijeenkomsten. De wijze oude man antwoordde: „Broeder Stanton is één van onze trouwste kerkgangers en als hij zo zit te balken is hij een opperbste musicus. Kijk dan maar eens naar zijn gezicht en u hoort de muziek van alle eeuwen. Schenk niet teveel aandacht aan het geluid dat hij voortbrengt, anders mist u misschien de muziek.

De meest aristocratische van alle thans in leven zijnde musici, de negentigjarige Pablo Casals, schreeuwt de uitvoerenden op orkestrepitities voortdurend toe: „Speel toch niet alleen maar die noten, maar laat ons de muziek horen!“

Zoals Jezus heeft gezegd: „Ga heen en doe desgelijks.“

Alexander Schreiner

Wat betekent Pasen eigenlijk?

vervolg van buitenomslag

nen, zodat het gereeder ingang zou vinden bij de heidenen, werd de aanvaarding van Pasen gemakkelijk een feit onder de christenen. Niettemin bracht deze annaarding onder de vroegere christenen zelf veel gere-detwist teweeg; zij twistten over de datum waarop het feest moest worden gevierd, of het een feest moest zijn ter ere van „Christus' nederdaling ter helle" zoals zij het uitdrukten of van Zijn verrijzenis uit het graf, of dat het in verband moest worden gebracht en zou moeten samenvallen met het joodse pascha.

Wegens deze meningsverschillen deed Paus Victor van Rome (188-198 n. Chr.) alle kerken in Kleinazië in de ban en het betreffende geschil werd eerst op het Concilie van Nicea in 325 n. Chr. bijgelegd. In de geschiedenis staat deze episode bekend als het Pasenconflict en dit was nog maar één van de vele strijdvragen, die de toch al wankelende vroegchristelijke kerk tot in haar grondvesten deed schudden.

Naderhand werd het Paasfeest meer en meer bekend als een tijdstip waarop de opstanding van Christus werd gevierd met de zogenaamde „Goede Vrijdag", waarop de kruisiging werd herdacht. Andere „dagen" en „evenementen" werden eraan toegevoegd, evenals dit rondom het Kerstfeest het geval was en naar mate de menselijke verbeeldingskracht begon te werken.

Pasen — of het lentefeest — werd ook een belangrijke tijd voor het lanceren van nieuwe modes, met pa-

rades in hoofdstraten en boulevards, waarbij de laatste creaties van de voorjaarsmode werden gedragen, terwijl men kerkdiensten hield en allerlei openbare festiviteiten werden georganiseerd.

Wat behoort Pasen echter te betekenen voor een Heilige der Laatste Dagen?

De germaanse lentegodin betekent althans minder dan niets meer voor ons. Het is ook niet prettig om te zien hoe een heidense gedenkdag in een christelijke is overgegaan, net zo min als het ontlenen van enig ander christelijk ritueel aan een oorspronkelijk heidens gebruik. Ook de datum is van generlei belang, want deze verandert met de schijn-gestalten van de maan.

Heiligen der Laatste Dagen do en mee aan de Paasviering op dezelfde manier als ze met de wereld meedoen bij de Kerstfeestviering, voor zover het de tijd betreft waarop dit feest wordt gevierd en tot op zekere hoogte ook wat de betekenis ervan aangaat. De diepe betekenis die wij er echter aan hechten kan niet van wereldse aard zijn en evenmin aan enige heidense bron ontleend, evenals dit het geval is met de geweldige betekenis van het Kerstfeest.

Als wij het Paasfeest vieren, dan sluiten wij ons hierin aan bij die christenen die ook geloven in de letterlijke opstanding van de Christus, alsmede in de leerstelling, dat Zijn verrijzenis voor alle andere menselijke wezens evenzeer de overwinning op het graf zal teweegbrengen.

Weliswaar geloven ook wij, dat Christus in het voorjaar uit de dood werd

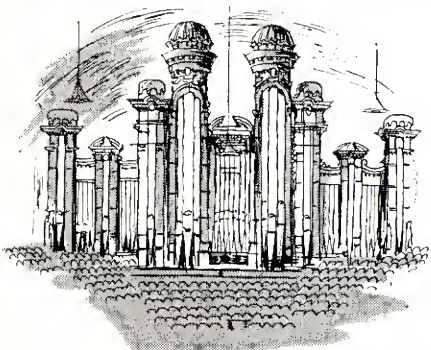
opgewekt, maar het feit dat het in de lente viel, verleent aan deze gebeurtenis geen speciale betekenis. De datum en het jaargetijde zijn dan ook van ondergeschikt belang.

HET ONEINDIGE feit dat wij met Pasen herdenken is dat Jezus van Nazareth stierf aan het kruis en op de derde dag uit het graf verrees als een opgestaan, verheerlijkt, onsterfelijke Wezen om nimmermeer te sterven.

Evenals Hij is gestorven en werd opgewekt, zo zullen ook wij sterven en lichamelijk worden opgewekt, waarbij we dan in dezelfde toestand zullen verkeren waarin Hij Zich na Zijn opstanding bevond, zodat wij, evenals Christus, na onze onstanding zullen kunnen zeggen: „Tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk gij ziet, dat Ik heb."

Voor de Heiligen der Laatste Dagen moet Pasen dus betekenen, dat wij de Christus ten volle aanvaarden als de Zoön van God, als de Schepper van hemel en aarde en als de persoonlijke Verlosser van een ieder van ons, op grond van de beginselen van Zijn Evangelie. Evenals er slechts één Christus is, zo is er ook maar één Evangelie, één Heer, één geloof (of godsdienst) en één doop, waardoor men behouden kan worden. Er is geen andere naam onder de hemel gegeven waardoor wij moeten zalig worden.

Het heidendom mag geen plaats hebben in onze opvatting van de betekenis van het Paasfeest, doch alleen de boodschap van het ware Evangelie van Jezus Christus.

Ik heb dit tot mijn stelregel gemaakt:

Wanneer de Heer gebiedt, doe het.

— Joseph Smith, DHC II, 170.

Wat betekent Pasen eigenlijk?

HEBT U er ooit bij stilgestaan wat Pasen eigenlijk voor u betekent, voor uw bureu en voor de wereld in het algemeen? Er worden vele betekenissen aan dit feest gehecht en het wordt op tal van manieren gevierd. Waar is bijvoorbeeld de naam „Pasen“ vandaan gekomen? Is deze van christelijke oorsprong? Is het woord „Pasen“ geheel of gedeeltelijk een aanduiding van iets dat ons door Christus is overgeleverd?

De naam Pasen is afkomstig van het Griekse woord ‚pascha‘ dat op zijn beurt weer ontleend is aan het Hebreeuwse ‚pesach‘. Hoewel de naam dus van Bijbelse oorsprong is, zijn er in de loop der tijden heidense gebruiken in het paasfeest ingeslopen, die dit feest met het begrip ‚lente‘ vereenzelvigde. Daarom noemt men in Engelssprekende gebieden Pasen ‚Easter‘, en in Duitssprekende gebieden ‚Ostern‘, beide vormen van de naam van een germaanse lentegodin.

Omdat de vroeg-christelijke kerk vele dingen aan de heidense wereld begon te ontfen om het christendom belangwekkender te doen schij-
verfolg vorige Bladzijde

